

دەستنۇو سىيڭى دەگەمنى
شىعري گلاسيكىي گوردى

دېوانى وەفایى

دەستخەقى ميرزا عيساي گەورك

ز ۱۳۴۰ - ک ۱۳۲۲

دەستنوسیّکی دەگمەنی
شیعری کلاسیکیی کوردى

دیوانی وە فایی

دەستخەتی میرزا عیسای گەورك

ز ۱۳۲۲ - ک ۱۹۰۴

د. عوسمان دەشتى

ئەندامى کاراي ئەکاديمىي کوردى

ھەولىر

کوردى ۲۷۲۲ زايىنى ۲۰۲۲

- * ناوی کتیب: دیوانی و هفایی، دهستانه‌تی میرزا عیسای گهورک
- * نووسه‌ر: د. عوسمان دهشتی
- * بهرگ و سه‌رپه‌رشتی هونه‌ری: عوسمان پیرداود
- * نه‌خشنه‌سازی: عیسام موحسین
- * چاپخانه: چاپخانه‌ی روزه‌هلاات - ههولیر
- * له بلاوکراوه‌کانی زانکوی کویه ژماره (۳۱)
- * له به‌ریوه‌به‌رایه‌تی گشته‌خانه گشته‌خانه ژماره سپاردنی (۷۶۸) ای
سالی ۲۰۲۲ پیدراوه

له دهستنووسه کانی دیوانی وه فایی دهستخه‌تی میرزا عیسای گهورک (*)

پیشه‌گی:

له سهره‌تای دیوانی وه فاییدا هاتووه؛ له سونگه‌ی هه‌لومه‌رجی میژوویی گه‌لی کوردده‌وه، يه‌کیک له کیشه ئالۆزه‌کانی ساغکردن‌وه‌ی دیوانی شیعري کلاسيکي کوردى نه‌بوونى دهستخه‌ت و دهستنووسى بروپاپیکراو و متمانه به‌خشە. له کاتى ساغکردن‌وه‌و ئاماده‌کردنی شیعرو دیوان و ژياننامەی هەر يه‌کیک له‌وانه نووسەر و لېکۆلەرى کورد له‌بەردەم دەيان پرسیار و مەسەله‌ی گرنگدا دهسته‌وه‌ستان دەمینیتەوه.

ئەم مەسەله‌یه خۆی له چەند خالیکدا دەنويىنیت:

۱. شاعيرى كۆن و کلاسيکي کورد له رۆزگارى خۆيدا شتىكى سەبارەت به زيندەگى خۆی، شیعر و دیوان و بەرهەمە‌کانی،

(*) دهستخه‌ت و دهستنووس بەو كتىب و دەفتەر و پەراوانه دەگۇتىت كە بە دەستوخەت لەسەر كاغەز نووسراونەته‌وه بەر لەوهى چاپ و چاپخانە وەکو پیشه و سىعات پەرە بستىنى و بلاۋىبىتەوه. له كۆندا بۇ دابىنگىردنى پىداويسىتى خويىنەر و زانستخوازان گۆشەي مەدرەسەي مزگەوت و خانەقا و دەربارى مىرو پاشاكان كراونەته سەنتەر و بنكەي نووسىنەوهى نوسخەي كتىب و دانراوه‌كان. دواي ئەوه دهستخه‌تنووسى شىوه‌يەكى پىشكەوتتووی وەرگرتۇوھ خەلکانىك له شار و شوينە تايىه‌تەكاندا پەيدابۇون كە بە كاتب و ناسخ ياخود وەرق ناسراون كارو پىشەيان ئەمەبووه.

سەربردەی بۇون و ژيانى، بە قەلەم و دەستوختى خۆى بۇ تۆمار نەكىدووين، ھاتوو كارىكى لە بايەتەش كرايىت ئەمەرۆ لەبەردەستدا نەماوه.

۲. نووسەر و ياداشتنوسيك، يان شاگرد و خويىندكارىكى ئەو لايەنە نەھاتووه لە رۆزگارى ژيان و مانهوه و لە ژىر چاودىرى مامۆستاكەيدا، ئەم كارە بکات^(۱).

۳. لە زەمان و زەمين و رۆزگارىكى نزىك لە سەرددەمانەدا كە شاعير و ئەدىبەكانمانى تىدا ژياون، كەسىك نەبووه لىكۆلىنەوهىك، كتىبىك، تۆمارىكى مىزۈووپى سەبارەت بە ژيان و بەرھەمەكانيان ئامادە بکات، بەرلەوهى رەوتى كارەساتى زەمانە دەستى ليپوهشىنى و رەورەوهى رۆزگار بىخاتە پەراوىزى پەرشوبلاوى و لەبىرچۈونەوهە.^(۲)

(۱) ئەوهى تا ئىستا زانراوه ئەوهىك دەستەخەتى (سالىم) لە يەكىك لە كتىبىخانەكانى ئەلمانىيادا پارىزراوه، بە پېنى قىسى نووسەرەوهەكى بە خواستى خودى شاعيرىو لە ژىر چاودىرى ئەو لە سالى (۱۸۶۱) ئى زايىبىدا نووسراوهتەوهە مۆرى ئەويشى پېوهى، رەنگە ئەمە تا ئىستا بە مەتمانەترين دىوانى دەستخەتى شاعيرىكى كلاسيكىي كوردى بىت بىگەرىۋە بۇ:

- دەستنۇوسمە كوردىيەكان، ل. ۱۱۰.

(۲) ھەر بۇ نموونە (دىوانى شىيخ ئەحمدەدى جىزىرى)، كە يەكىك لە مەزنەترين رەمزەكانى شىعري كلاسيكىي و سۆفيزمىي كوردىيە لە دواى (۳۵۰) سال لە مەرگ و مردى ئىنجا دىوانىكى تارادەيەك پوخت و رىكۈپىكى لە شام بۇ ئامادە كراوهە چاپ و بلاوكراوهتەوهە.

دیاره له پال هه لومه رجی سیاسی و میژوویی که وا گه لی کورد
له را بردودا پییدا تیپه ریوه، یه کیک له دیارترین هۆکاره کان ئه ووه
بووه که وا به کوردى نووسین نه بوجوته داب و مهلا و زانا و
نووسه رانی پیشینانمان به ده گمەن نه بیت ئا و پریان له و مه سەلانه و
بەتا يە تیش مەسەلەی به کوردى نووسین نه داوه تەوه حاجى
قادرى كۆيى (١٨٩٧ - ١٨١٧) هەر زوو پەی به دەردەكە بردودوه:

كتىب و دەفتەر و تەئرىخ و كاغەز
بە كوردى گەر بنووسرا يە زوبانى
مەلا و شىخ و مير و پادشامان
ھەتا مە شەر دەما ناو و نىشانى

ئەم بابەتە لىكۆلىنەوهى - میژووییه، سەبارەت بە
ناساندى يە کیک له سەرچاوه رەسەن و كۆنинەكانى شىعەر و
ديوانى وەفايى (میرزا عبدورپەھىمى وەفايى سابلاغى / ؟ -
1902).

باسەكە له پیشەكىي و سى بەش پىكھاتووه، هەر بەشىكىش
چەند بىرگە و بابەتى گرتۇتەوه، لە گەل ئەنجام و لىستى پەراوىز و
سەرچاوه کان و پاشكۆيەكى بە لگەنامەيى.

سەبارەت بە دیوانى (نالى) يىش هەر ھەمان شت، له دواي (100) سال لە مردىنى
ئىنجا دیوانىكى پوخته و پەرداخى هاتووهتە بەرھەم. سەيرى ئەم
سەرچاوانە بکە:

- العقد الجوهرى في شرح ديوان الشيخ الجزري، احمد بن ملا محمد البوتي
الزنگى، ج ٢ / مطبعة الرافدين، القامشلي، ١٩٥٩.
- دیوانى نالى، لىكۆلىنەوه و لىكەدانەوهى: مەلا عبدالكريمى مدرس و فاتح
عبدالكريم، چاپخانەي كۆرى زانىاري كورد، بەغدا، ١٩٧٦.

Λ

بهشی یه که م له باره‌ی دهستخه‌ت و دهستنووسه‌کانه‌وه:

دهستخه‌ت و دهستنووسه‌کان له هه‌ر بوار و زانست و زانیاری‌یه‌کدا بن، به میرات و که‌له‌پووری‌کی میزروویی و سامانی‌کی نه‌ته‌وه‌بی داده‌نرین، گه‌نجینه‌ی بیر و به‌رهه‌می رۆل‌ه‌کانی‌یه‌تی له سه‌رده‌مه‌کانی را بردوودا، بؤیه می‌لله‌تان با‌یه‌خی زۆری پى ده‌دهن و نرخ و به‌های تایبه‌تی بۆ داده‌نین. به مه‌به‌ستی مانه‌وه‌و پاریزگاری لیکردنی ئه‌و سامان و گه‌نجینه‌یه ئه‌رشیف و نامه‌خانه‌ی تایبه‌تی بۆ ته‌رخان ده‌کهن.

له دوای گل‌دانه‌وه و پاراستن و پاریزگاری لیکردنی دهستخه‌ت و دهستنووسه‌کان قۇناغی‌کی دیکه دیتە پیش‌ه‌وه ئه‌ویش توییزینه‌وه و ساگردن‌ه‌وه‌یانه، که وه‌کو لقە زانستی‌کی سه‌ریه‌خۆ میتۆد و ریوشوین و ریبازی لیکۆلینه‌وه‌ی تایبەت به‌خۆی هه‌یه. خالیکی دیکه ئه‌وه‌یه که‌وا ئەم دهستخه‌ت و دهستنووسانه به‌شیوه‌یه‌کی گشتی لە‌رۇوی بە‌ها و نرخی زانستی‌یه‌وه له يەک ئاست و پله‌دا نین، زۆر جار به گویرەی ناوه‌رۆک و راده‌ی پاریزراوی و نزیکایه‌تی له رۆزگاری دانه‌ره‌وه پۆلینبەندی ده‌کرین، بۆ نموونه به پیئی ئەم زنجیرە‌یه‌ی خواره‌وه^(۲):

(۲) تحقيق النصوص الأدبية و اللغوية، ص ۱۲۹.

- أ. نوسخه‌ی دهستخه‌تى دانه‌رەكە خۆي.
- ب. ئەو نوسخه دهستخه‌تەي كەوا مۆر و ئىجازه‌نامەي دانه‌رەكەي بەسەرەودىيە.
- ج. نوسخه و دهستخه‌تى شاگرد و قوتاپىيەكانى دانه‌ر.
- د. ئەو دهستخه‌تائى لە سەرددەمى دانه‌رەكەيەوە نوسراونەتەوە.
- ه. ئەو نوسخه و دهستخه‌تائى كە لە دواى سەرددەمى دانه‌رەكەيەوە نوسراونەتەوە.
- لىرىدە (ناسخه و دهستخه‌تى دانه‌ر خۆي) وەكى بناغە بۇ لېكۈلىنىھەوە و ساغىكردنەھەي ھەر بابهتىك لە ھەممووان لە پېشترە. دواى ئەوە نرخ و بەھاي ھەر دهستخه‌تىك پلە بە پلە روو لە نزمى دەكات بەگوئىرە زنجىرە خالبەندىيەكە.
- ھەروھا لەم رووھوھ چۈنیيەتى مانھوھ پاراستنى دهستخه‌تەكانيش گرينجى خۆي ھەيە، تا چەند پۆختە و تەۋاوه يان كۆن و پەripoot بۇوه و قەراغ و لىوارەكانى خوراوه و وىنەكەي كآل و شۇراوه‌يە، ئەوهش گرينجە چەند نوسخەي جياوازى دهستخه‌تەكە لەبەر دەستدا ھەن، ئايا دهستخه‌تەكە نوسخەي رەسەن و كۆتاپىيە يان ئەوهەتا رەشنىووس و پراوهى بەرايىيە ... تاد.
- ئەگەر هات و تەنها يەك نوسخه لە دهستخه‌تىك لە بەرددەستدا ھەبۇو، ئەوە دەبىتىه نوسخەيەكى (تاک و دەگەمن)، واش دەبىت

چهند نویسه له دهستخه تیک له به رده استاده ده بن و يه کیکیان که کونترینیانه و له سه رده می دانه ره کهی نزیکتره، ده بیت به نویسه هی (هه لبزارده) و بو کاری ساغکردنوهی ده کربته بنه ما، ئه گهر هات و که موکوری تیدا بwoo، ئه وا به گوییرهی نویسه کانی دیکه دروست و ته واو ده کربته^(٤).

جاری واش ده بیت دهستخه ته کان هه له و کم کورتیان
ده بیت، جا يان ئه و هتا دانه ره کهی خۆی که و توه ته هه له و ه، يان له
ریگهی نوو سه ره کانی بیه و هه لهی تیکه و تووه.

(٤) المصدر السابق، ص ١٣٩.

پیّرستنوووسی دهستخه ته کان:

چهند شتیک ههن پیویسته له کاتی پیّرستنوووسی و ناساندنی دهستنوووسه کان به تایبەت له ئەرشیفخانه و نامەخانە کاندا، رەچاو بکرین، وەکو: أ. ناویشانی تەواوی دهستنوووسەکە و نووسەرەکەی و میژووی نووسینەوەی.

ب. بارست و قەوارەی دهستخه تەکە کە (قەتع) ای پى دەگوتريت، لە نموونەی قەتعى روبعى يان وەزىرى يان ئەوەتا دریز و پانیيەکەی بە (سانتىمەتر) دەنۇوسرىت. ج. ژمارەی لايپەرەکانى.

د. ژمارەی دېرەکانى هەر لايپەرەيەك. ه. جۆر و رەنگى كاغەز، جۆرى خەت و مەرەكەب، رازاندنه وە نەخشاندىنى لايپەرەکان و پەراوىز ... ئەمانە و گەلى خالى دېكە، زۆرجار بۇ دەستنىشانى كەرنى میژوو و رۆزگارى تۆمار و نووسسینەوەی دەستنوووسەکە يارمەتىدەرى باسكار و لېكۆلەر دەبن^(٥).

دهستخەت و دەستنووس بە گشتى و له هەر زانست و بوارىك و بە تاييەتى لە مەيدانى شىعىر و ئەدەبىاتدا، بە سەرچاوهى راستەوخۇ و دەستى يەكەم دادەنرىت. لە كاتىكدا نوسخە چاپىيە کان حىسابى سەرچاوهى ناراستەوخۇ و دەستى دووهەميان بۇ دەكىت، چونكە ئەوانەش لەبەر رۆشنایى دەستخە تەکان رېكىدەخىرىن و چاپ و بلاو دەكىنەوە.

(٥) روش تحقيق و شناخت مراجع ادبى، ص ۲۵-۳۰.

بهشی دووهش

دیوانی وهفایی / دهستخه‌تی میرزا عیسای گهورک:

به گویره‌ی ئهو پؤلینه‌ی که له دهستخه‌تناسیدا بۆ دهستخه‌ت
و دهستنووسه‌کان دهکریت و له پیشەوە ئاماژه‌ی بۆ کرا، (دیوانی
وهفایی / دهستنووسی میرزا عیسای گهورک) نه له لایه‌ن خودی
خاوهن بەرهەمەوە نوسراوه‌تەوە، نه له سەردەم و له ژىر چاودىرى
و سەripه‌رشتى ئەودا بۇوه نه مۆر و ئىجازەنامەی ئەويشى
پیوه‌يە. بەلام له نیوان زیاتر له (۱۰) نوسخەی دهستنووس، كە
نوسخە چاپىيە‌کان له بەر رۇشنايىياندا ئامادە كراون^(۶). دەشى به
نوسخە‌يەكى (بەهادار و باش) بدرىتە قەلەم، به و ھۆيەي:

- أ. نووسەرەوەكەی شاگرد و قوتابىي وهفایي خاوهنى
بەرهەمەكە بۇوه.
- ب. له نیوان نوسخە دهستنووسه‌کاندا له ھەموويان كۆنتر و
لەسەردەمى دانەرەكەي نزىكتە.
- ج. خاوهنه‌كەي پياوييکى ناودار و خويىندهوار و وهفایيناسىيکى
باش بۇوه، ئەمەش متمانه به دهستنووسه‌كە زیاتر دەكات.
- د. به ماوهىيەكى كەم له دواي كۆچى دوايى وهفایي
نوسراوه‌تەوە.

(۶) دیوانی وهفایی، ل. ۶۰-۱۵

پیّرستی و هسفیی دهستخه ته که:

ئەم دهستخه ته بەو شیوه‌یەی کە ئىستا (وینه‌یەکى-فۆتوكپىي) لە بەردەستدايە، لەلایەن خاوهنى دوايى (سەيد عوبەيدوللاي ئەيوبىيانى مەركەزى-بىرەك) ۵۰ھ رېكۈپىك و پوخته كراوهەتەوە، (واتە تەرمىم كراوه). قەوارەكەي (روبعى يان روقۇي) يە و پیوانەكەي (۱۴ × ۲۰ سىتم)، لە بەرگ و مەقهبائى ئەستتۈر (كارتۆن) ھەلبەستراوه و بە كوتالىكى نايلىۇنى سورباوى تەنگ داپۆشراوه.

لە بنەرەتدا لەپەرەكانى ژمارە و زنجيرە لەسەر نىيە، ئەيوبىيان بە قەلەمېكى سوور ژمارەبەندىي بۆ لەپەرەكان كردووھ، كە لە ژمارە (۱) ۵۰ھ دەست پىدەكت و لە ژمارە (۲۳۲) دا كۆتايى دېت. پېشىبەندىكى جىا لە دەستنۇرسەكە ھەيە، لە شیوه مەلزەمەيەك لە (۲۴) لەپەرەدا، كە ئەيوبىيان لە بەرايى و لەگەل دەستخەتەكەي شەتەكداوه لە شیوه‌ي پېرىستىك بۆ شىعرەكان و ناواخنى دەستنۇرسەكەي نووسىووهتەوە. ئەمجا ھەر دەستنۇرسەكە پاشبەندىكىشى لە (۲۸) لەپەردا ھەيە، كە ھەم لەرۇوي بابەت و ھەم نووسەرەوەكەشى جياوازە، ئەيوبىيان ژمارەبەندى لەپەرەي بە جىا بۆ كردووھ، لەگەل ئەوهشدا لە بنەرەتدا بەشىكە لە دەفتەر و دەستنۇرسەكە.

ئەنچا بەو پېيىھى كەوا پېرىستى پېشىبەندەكە دەرخەرى ناواخنى دەستخەتەكەيە، بۆيە ئىمەش لە خستەرۇوي زانىارىيەكان پاشتى پىدەبەستىن.

سەرنج و تىبىنى گشتى:

أ. دەستخەتەكە ناونىشانى نىيە ياخود نەيماد، ئەيوبىيان ئەم ناونىشانە بۆ داناوه: (كلىات وفائى / شامل قصايد، غزليات، رباعيات، مخمسات، ملعمات، كردى و فارسى) ^(٧).

بەرپاي ئىمە ناونىشانەكە (كلىات وفائى) بەس بۇو، چونكە فۆرمە شىعرىيەكان بەو پېيىھى ئەيوبىيان رېزىكىدوون، لە دەستخەتەكەدا بە تىكەلۋىپىكەلى ھاتوون نەوهەك وا بە تەرتىب، لەگەل ئەوهى شىعرە فارسىيەكان لە پېشەوە كوردىيەكان لە دواوه، لە دووبەشى سەرەكىدا گۈنجىندرابۇن.

ب. دىوانەكە كۆكراوهەيە، بەو واتايىھى ميرزا عيسا لەسەر دىوانى دەستخەتى شاعير يان كەسيكى دىكەي نەگواستۆتەوە، بەلكو شىعرەكانى بە ھەرەمەكى لە دووبەشدا تۆمار كىدوون بى

^(٧) عەرەب لە كۆندا بە كۆكراوهە چەند لايپەرە لە شىعرو بەرھەمى كەسيكىيان گوتۇوھ (أشعار) لە نموونەي (أشعار ابى الشิص الخزاعي)، كە دواتر بۇوە بە (دىوان) و بە كۆ بەرھەمى شىعرىي ئەو كەسە گوتراوه. فارس لە سەرەتادا (كلىات) يان بەكارھىناوه، لەم دوايانە (دىوان) يش بەكار دەبەن، لە نموونەي (كلىات حكيم نظامى گنجوى، دىوان كامى نظامى گنجوى).

لەسەر فەرمانى دايىكى سولتان عەبدولحەمید، بۆ يەكەم جار شىعرە فارسىيەكانى مەولانا خالىدى شارەزوورى لە سالى ١٢٦٠ ئى كۆچى / ١٨٤٢ زايىنى بە ناونىشانى (دىوان بلاغتىعنوان) لە ئەستەنبول لە چاپ درابۇن. دوور نىيە لە كوردىدا وشەي (دىوان) بۆ يەكەم جار بۆ ئەو كۆكراوه شىعرانە بەكارھاتبى، كە لە سالى ١٩٠٤(دا لە ئەستەمبۇل بۆ ناوى (دىوانا جزىرى) بەكارھاتبىت. بگەرپۇھ بۆ: بىلىقگرافىيە دووصەد سالەي كتىبى كوردى، ل ١٠٦ -

ئه‌وهی ره‌چاوی نه‌ریتیکی دیاریکراویشی له نووسین و
هینانه‌وهی تیکسته‌کاندا کردبیت^(۸).

ج. نووسه‌ر له‌دوای ئه‌وهی ده‌ستی له نووسینه‌وهی شیعره‌کانی
وه‌فایی به‌رده‌بیت، په‌رزاوه‌ته سه‌ر تومارکردنی شیعری
شاعیرانی دیکه، پارچه‌یه‌کی ئه‌حمه‌دی کۆری موکریانی و
پارچه‌یه‌کی مهلا سالحی حه‌ریقی تومارکردووه، به‌لام دیسان
بايداوه‌ته‌وه سه‌ر وه‌فایی و غه‌زه‌لیکی کوردی و دووپارچه‌ی

^(۸) زنجیره‌و چۆنیه‌تی ریزکردنی شیعره‌کان له دیوانه‌کاندا به چه‌ند شیوه
ده‌بیت:

- لای عه‌ره‌ب سه‌ره‌تا شیعره‌کان به گویرده‌ی مه‌به‌ست و ناوه‌رۆکی شیعری
ریز ده‌کران، وه‌کو: غه‌زه‌ل، مه‌دیح، هیجا... دواتر گۆراوه و بووه به
ریزبەندیکردنی شیعره‌کان به گویرده‌ی سیسته‌می به‌دوایه‌کدا هاتنى
ئه‌لفوبيی سه‌روakan.

- لای فارسه‌کان له کۆندا (غه‌زه‌ل و قه‌سیده‌کان)ی شاعیریک له سه‌ره‌تادا
به گویرده‌ی سیسته‌می ئه‌لفوبيی سه‌روakan ریزدەکران له دوایه تەخمیس
و تەركیب و تەرجیع بەندەکان ده‌هیندرایه‌وه. دیوانه ده‌ستخه‌ته
ناوبراوه‌کەی (سالم)یش به‌م شیوه‌یه ریزبەند کراوه.

- جۆریکی دیکه‌ی ریزبەندکردنی شیعره‌کان به گویرده‌ی میزّو و سه‌رده‌می
ھۆنینه‌وهیان ده‌بیت.

له دیوانی شیعری کوردی جۆریکی دیکه‌ش په‌یره‌وکراوه، که شیعره‌کان به
گویرده‌ی بابه‌تەکانیان ریز ده‌کرین وه‌کو؛ شیعری ئایینی، وەسف و دلداری،
کۆمەلایه‌تى، نیشتمانی... تاد.

به‌لام زۆربەی دیوانی شیعری کلاسیکیی کوردی، که له سه‌دهی بیستدا چاپ
و بلاوکراونه‌تەوه به گویرده‌ی سیسته‌می ئه‌لفوبيی سه‌روakan ریزکراون.

فارسی دیکه‌ی تومار کدوون، دیاره نووسه‌ر دواتر ئه‌مانه
چنگکه‌وتوون.

د. پاشبه‌ندی دهستخه‌تکه که کتیبی (کفایه الاسلام) مه‌ولانا
عه‌بدورره‌حمانی جامی تیدا نووسراوه‌تکه‌وه، به قله‌می میرزا
عه‌بدوللای گهورک که ئامۆزای میرزا عیسا بوروه.

ه. وەکو گوتراوه له بنه‌رەتدا دهستخه‌تکه ژماره‌بەندی لایه‌رەی
نیبیه، بەلام بەشیوه‌ی کۆن سوود له هونه‌ری (رکابه) بۆ زنجیرەی
لایه‌رەکان وەرگیراوە. رەکابه ئەوهیه که يەکەم وشەی لایه‌رەی
تاژە، له پیشەوه و له گۆشەی دهسته‌چەپی داوینی لایه‌رەی
پیشتر دهنووسریت و بهم شیوه‌یه لایه‌رەکان بەیه‌کەوه
گریده درینه‌وه^(۹).

و. دهستخه‌تکه، به خه‌تیکی درشت و جوان و باش
نووسراوه‌تکه‌وه، جۆری خه‌تکه‌ی (نه‌سته‌علیق)، که له
تیکه‌لکردنی هەر دوو خه‌تى (تە‌علیق) و (نه‌سخ) بەرھەم
هاتووه و له سەدھى هەشتەمی کۆچیبەوه بىھۇي پەيدا
کدووه.

ز. هەر لایه‌رەیه ک (۱۵ تا ۱۳) دىرە شیعری تیدا نووسراوه‌تکه‌وه، بهو
ھۆیه‌ی که بابه‌تى دهستخه‌تکه شیعرەو شعریش ریوشوینی
نووسینه‌وهی خۆی ھەیه بەتاپیهت له تەخمیس و
تەرجیع‌بەندەکان، بۆیه نەتوازراوه يەكسانی ژمارەی دىرەکان له
لایه‌رەکاندا رەچاو بکریت.

(۹) روش تحقیق و شناخت مراجع ادبی، ص ۲۵.

ح. له کۆتاپی دیوانه کەدا له لایپرەی (٢٢٤) دا (مەبەست شیعرە کانى وەفاییە جگە لهو پینچ پارچەیەی له پىشەوە له بىرگەی ج ئاماژە يان بۆ کرا)، نووسەر کۆتاپیھاتنى کارەکەی راگەياندۇوە و مىزۇوە کەيشى تۆمارکردووە، بەم شىوه يە: ((بىتارىخ ٢٦ ذوالعقدة ١٣٢٢ از هجرت نبوي علية التحيه وآلە از دست بندە پر گناھ عيسى ولد مرحوم حاجى عبدالرحمان اوچاق الاصلى ساکنى الپاراست من گورك قلمى شدە، آه آاه، من الموت و حالتە)) لەمەوە بەديار دەكەۋىت كە ئەم دیوانە دەستخەتەي وەفایى له سالى ١٣٢٢ كۆچى بەرابەر ١٩٠٤ زايىنى نووسراوە تەوە، واتە دوو سال لە دواي مردى وەفایى له ١٩٠٢ دا. ط. قەراغى لایپرە کان به دەوري تىكىستە کاندا، به كۆبە و پەراوىزى فارسى به خەتى ورد و جوان و به مەرە كەبى رەش به نووسىنى جۇراوجۇر و نەخشىندرابون. ئەم پەراوىزانە لەمەر بابەتكەلىكى ھەمەچەشىھى دەولەمەند و به سەرسامانە، لە نامەو نامە شىعىرى، بابەتى ئايىنى و مىزۇوېيى و رووداوه کانى سەرددەم، غەزەل و قەسىدەي كوردى و فارسى ھى شاعيرانى ناسراو و نەناسراو، بېرىكى زۆر لە مادە تارىخ و رووداوه کان و مىزۇوېيى زيان و كۆچ كەدنى مەلا و زانا و ناودارانى تىدا تۆمار كراوه و زۆريش بايە خدارە، كە لىكۆلینەوە و ساغىركەنە وەيان كارىكى تايىبەتى دەۋى.

ناواخنی دهستخه ته که:

به گویردهی ئە و پىرسىتەي ئە يوبىيان، ناواخنی دهستخه ته که بهم جۆرەيە:

أ. لە بەشى يە كە مدا (٩٧) پارچە شىعرى فارسىي وەفايى تىدا تۆماركراوه، كە لايپەرە (١ تا ٧٤) دهستخه ته كە گرتۇوەتەوە.

ب. لە بەشى دووهەمدا شىعرە كوردىيەكان دىن بى ئەوهى نىشانە و جياكارىيەك لە نىواندا ھەبىت، (١١٧) پارچە شىعر ھەن كە لە لايپەرە (٧٤ بۆ ١٧٤) درىزەي ھەيە.

ج. ھەر لەو لايپەرەيەدا (١٧٤)، كاتىك شىعرە كوردىيەكان بە كۆتا دىن، پارچەيەكى فارسى (٧) دىرى بە ناونىشانى (بجناب حضرت مظھر شاھ هندى عرضە شد) ھەيە. ئەمجا ھەر لە داۋىنى ئەو لايپەرەيەدا چوارينەيەكى كوردىيى وەفايى ھەيە، كە تاكە چوارينەي یەتىم و تاك و تەنهای كوردىيى وەفايىيە.

د. دواي ئەوه (رباعيات وفائى) دەست پىددەكت، لە لايپەرە (١٧٥) تاوه كو (٢٤)، چوارينە فارسىيەكانى وەفايى تىدا نوسراوهەتەوە، كە سەرجەميان (١٥٠) چوارينەن^(١٠).

(١٠) لە بىرەوهەرييەكانى وەفايىدا كە بە ناوى (تحفه المريدين) چاپ و بلاوبۇتەوە، زىاتر لە (٢٠٠) چوارينى فارسى وەفايى ھەن. لەم دەستخه تەشدا نزىكەي (١٥٠) چوارينەي فارسى وەفايى جياواز لەوانەي پىشۇو تۆماركراون. سەيد عوبەيدۇللاي ئە يوبىيان نزىكەي (١٨٠) چوارينى فارسىي لە دەفتەرىيکدا نوسىيەتەوە (كە دىيارە لەم دوو سەرچاوه و رايگواستۇون)، ئەم دەفتەرەي (رباعيات وفائى) دانەيەكى لاي ئىيمەيە و دانەيەكىشمان بە ھاوريى نووسەرمان (سەيد عەبدۇللاي سەمهدى) لە مەھاباد سپاردووه. بەلكو بە ھەردۇولە

له نیوان ئه مانهدا و له لapeره (۲۱۵) دا شیعریکی فارسی هاتووهته ناووه و له لapeره (۲۱۶) دا چوارینه کان ده ستپیده کنه و تا کوتایی.

چوارینه کان له لapeره کانی کوتاییدا خه ته که یان بو شکسته نهسته علیق گوراوه.

ه. له لapeره (۲۲۴) دا دیوانه که ته واو ده بیت، نووسه ره و ناو و شوره و میژوو و ریکه و ته که و ۵ که پیش و و تردا ئاماژه و بو کرا توّمار کرد ووه.

و. له لapeره (۲۲۵) دا موته فه ریقه کانه بهم شیوه یه: - لapeره ۲۲۵ / شیعریکی ئه حمه دی کوره، بهم ناو نیشانه (در کلام احمد کور قدس سره).

- ناو ه راستی لapeره ۲۲۶ / شیعریکی حه ریقه، به ناو نیشانی (حریقی).

- لapeره (۲۲۷) تا ناو ه راستی لapeره (۲۲۹)، ته واو که ری قه سیده یه کی فارسی و ه فاییه به ناوی (شهد و شکر).

- نیوه و دووه می لapeره (۲۲۹) قه سیده یه کی کور دی و ه فاییه به ناو نیشانی (وله در تعریف شیخ عبید الله)، تا لapeره (۲۳۱).

ده ره تیکمان بو هه لبکه ویت و له هه لبکه دوای به راورد و لیکولینه وه و ساغکردن وه یان به چاپی بگه بیینین. سه بیری ئه م سه رچاوه یه بکه: - بیره وه ریبه کانی و ه فایی، (تحفه المریدین)، له فارسی بیه وه: (م حمه مه د حمه باقی) مه لبندی کور دلوجی، سلیمانی، ۲۰۱۰.

- لایه‌رهی دوایی دهستخه‌ته که واته (۲۳۲) دیسانه‌وه دوو
پارچه شعری فارسیی وهفایی تیدا تومار کراوه.
تیبینی / بهنده وای بو ده‌چم که تنه‌ها دوو پارچه‌که‌ی
(ئه‌حمدہ کور و حه‌ریق) له دهستخه‌ته که به قله‌م و له نووسینی
میرزا عیسایه، له‌وه به‌ولاه شیوه‌ی خهت و ئیملا و نووسینه‌که
گورراوه و له‌هی (میرزا عه‌بدوللا) ده‌چیت، که دواتر پاشبه‌نده‌که‌ی
نووسیوه‌ته‌وه.

ز. بهشی کوتایی دهستخه‌ته که، پاشبه‌ندیکه له (۲۸) له‌په‌ره‌دا.
كتیبیکه له باره‌ی پایه‌کانی ئیمان و ئیسلام، به ناوی (کفایه
الاسلام)، که به شیعر هونراوه‌ته‌وه و له دانانی مهولانای
جامییه، له کوتایی نووسراوه‌که‌یدا ده‌لیت: ((تمت شد کفایت
الاسلامی حضرت مولانا جامی قدس سره. از دست بنده درگاه
این کمترین عبدالله ولد حاجی میرزا ابراهیم گورک سنه ۱۳۳۰)).
ئهم میرزا عبداللایه ئاموزای میرزا عیسایه و ئه‌ویش شاگردی
وهفایی بووه. وا مهزنده ده‌کریت له دوای مردنی میرزا عیسا
ئهم دهستخه‌ته که‌وتبیته لای ئه‌و، ئه‌ویش هه‌ندی شتی تازه‌ی
لئ زیاد کردیت (*).

(*) له کاتی وردبینی دوا پرۆقه‌ی کتیبیه‌که بومان به‌دیار که‌وت که‌وا
لایه‌ره‌کانی (۱۰ و ۱۱) له ئه‌سلی دهستنووسه‌که‌دا که‌وت‌ووه و نه‌ماوه، که
شوینه‌که‌ی لایه‌ره‌کانی (۶۰ و ۶۱) ده‌گریته‌وه له‌م کتیبیه‌دا.

بهشی سییه م

میرزا عیسای گهورک:

زانیارییه کانی ئیمە سەبارەت بە کەسايەتى و ژياننامەی میرزا عیسای گهورک (نووسەرى دەستخەتكە) و بنهمالەكەيەوه لە دوو سەرچاوه بناوان ھەلەگریت، بەشىكىيان ئەوهىيە كە لە گۆشە و كەناري دەستنۇسەكەيەوه چنگ دەكەويت، بەشىكىش لە ئەنجامى سۆراغ و بەدوا داچۈونى ئیمەوه بەدىھاتۇون.

سەرچاوهى يەكەم /

أ. میرزا عیسا لە پەراویزى لەپەرە (۲۵) دەستخەتكەيدا نووسىيىيەتى: ((تاریخ تولد خودم آنکە مبرور پىرم غفرالله لە از حج باز آمده حمزە آقاي منگور سردشت را سوزانىد)). ئەنجا لە ژىرەوهش (۱۲۸۴) نووسراوه و خەتىكى بە ژىردا كېشراوه. ب. واتە مىژۇوى لە دايىبۇونى خۆم ئەو كاتەيە كە باوكى خوا لىخۆشبووم لە سەفەرى حەج گەراوهتەوه و لەو سالە دايە، كە حەمە ئاغايى مەنگۇر (سەرددەشت) ئى سووتاندووه.

ديارە ئەو مىژۇوەي میرزا عیسا تۆمارى كردووه (۱۲۸۴)، بەپىي سالنامەي كۆچىيە، كە بەرانبەر (۱۲۴۶) يەتاوىي و (۱۸۶۸) يى زايىيە. لەگەل ئەو سالەشدا يەك دەگریتەوه، كە ھەمە ئاغايى كورپى باپىر ئاغايى سەرۋىكى ھۆزى مەنگۇر لە ئەنجامى تىكەھەلىپۇانى لەگەل ھىزەكانى حکومەتى قاجار ھېرىشى كردووه تە سەر شارى سەرددەشت و دەستى بە سەردا گرتۇوه و سووتاندووەيەتى (۱۱).

(۱۱) سردشت در أبینەي اسناد تاریخى، ص ۸۰.

ئەنجا ھەر لەو لایپرەھىە و لە تەك ئەو پەراویزەدا بە لای راستەوە بە خەتىكى ورد و كاڭ و سەوزى جياواز نوسراوه (تارىخ وفات ميرزا عيسى غفرالله لە بحق محمد ۱۳۳۷). ئەمە بەرابەر(۱۹۱۸)ي زايىننېيە، ديارە كەسيكى دىكە لە دواى وەفاتى ميرزا عيسا نووسىيەتى، دوور نېيە ميرزا عەبدوللا بىت. لە نىوان ھەر دوو پەراویزەدا دىرە شىعرىكى فارسى واتادار ھاتووه:

نە مردانند كە دنيا دوست دارند اگر دارند براى دوست دارند
ت. لە پەراویزىكى دىكەدا و لە لایپرە (۲۲۰)ي دەستخەتكەدا
ھاتووه: ((تارىخ وفات مرحوم مبرور جنت جاه حاجى
عبدالرحمان پىرم رضي الله عنه ۱۳۱۰)) واتە حاجى
عەبدۇررەھمانى باوكم لە ۱۳۱۰ دا مىدووه كە دەكاتە (۱۸۹۲)ي
زايىننى.

ج.بەم جۆرە مەسەلەكە وادەكەۋىتەوە كەوا ئەم بىنەمالەيە لە
بىنەرەتدا خەلکى ئاوايى (پاراستان)ي ناوچەي (گەورك) بۇون.
ميرزا عيسا لە سالى (۱۸۶۷)ي زايىننى ھاتووهتە دنياوه، بە داب و
دەستوورى ئەو سەردىمە، ناوبراؤ ماوهىكە لە مەدرەسەكانى
ناوچەكە خويىندووېتى، ئەنجا چووهتە شارى (سابلاڭ) و لەۋى
لە (مەدرەسەكەي وەفايى) درىزەي بە خويىندىن داوه. ميرزا
عيسا ھەم خۆى و ھەم برايەكى بە ناوى (ميرزا مەھمەد) و
ھەم ئامۇزايەكى بە ناوى (ميرزا عەبدوللا) لەو رۆزگارەدا وىكرا
شاگرد و خويىندكارى مەدرەسەكەي وەفايى بۇون^(۱۲).

(۱۲) ديوانى وەفايى، ل. ۱۷.

له سالى (١٨٩٢) دا ميرزا عيسا له تهمهنى (٢٥) ساليدا ده بىت،
كه حاجى عبدوررەھمانى باوکى كۆچى دوايى ده کات. له وە
ده چىت بەرلەوهى خويندى تەواو بکات و ئىجازەتى مەلايەتى
وەربگرىت، گەراپىتەتە دىيەكەتى خۆيان و لەۋى ئەركى پېشىنۈيىتى
و مەلايەتى لە دىيەكەتى گرتىتە ئەستۆ، لە دوايى ئەوهى وەفايى
له سالى (١٩٠٢) دا دوايىن سەفەرى حەج دەکات، ھەر له
سەفەرەشىدا دەبىت كە بەھۆى نەخۆشىيە وە لە رېڭايى گەرانە وە دا
كۆچى دوايى دەکات و ناگەرېتە وە. ئەويش چاكى مەردايەتى
لىيەلدەکات و ديوانىكى ئەشعارى مامۇستاكەتى پېكە وە دەنیت و
له دەفتەرېكدا دەينووسىتە وە لە سالى (١٩٠٤) دا، واتە به دوو سال
لە دوايى مەرگى وەفايى كارەكە تەواو دەکات. ميرزا عيسا خۆيشى
له سالى (١٩١٨) دا و له تهمهنى (٥١) ساليدا له دىيەكەتى خۆيان
كۆچى دوايى دەکات.

زانيارىي وە لە بەر دەستدا ھەيە، كە ميرزا عيسا كتبىيىكى بە
ناوى (سيرة النبوة) لە باسى ژياننامەتى پېغەمبەردا بە شىعر و بە
زمانى فارسى دانابىت، كە سەرتاكەتى بەم دېرە دەستپىتە دەکات:

بسم الله الرحمن الرحيم

برگشت أيدل كە مەبوب كىست بجز بندگى از تو مقصود نىست
كە لە كۆتاپىدا ھاتووه: "تمت شد كتاب سيرت نبوت از
دوشنبە هشتم جمادى الثانى ١٢٩٩ھ ق از يد حقير سراپا تقصیر
عيسى ولد حاجى عبدالرحمن مبارك باد يا الله). ئەمجا باس لە
كتبييىكى دىكەش لە بارەتى شەرع و ئايىنى ئىسلامەتى دەكرىت، كە

به زمانی عه‌رهبی و به ناویشانی (هذا کتاب سوال و جواب ...).
دایناییت.

به‌لام له سه‌ریکه‌وه ئه و میژوویه‌ی سه‌رهوه (۱۲۹۹کۆچى) كه
به رابه‌ر (۱۸۸۱) زايینييه زۆر جىگاى دلىاپى نىيە، بەه و ھۆيەي
میرزا عيسا له و كاته‌دا تەنیا (۱۵ - ۱۴) سال بۇوه و ناشى له و
تەمەنە زووه‌دا كتىپى له و بابەته‌ي نووسىبىت، بەه و ھۆيەش كه
خودى دانراوه‌كانى میرزا عيسا له بەر دەستدا نىن، بۆيە مرۆق
ناتوانىت له و باره‌وه بگاته بېيارىكى يەكلاكەرهوه^(۱۳).

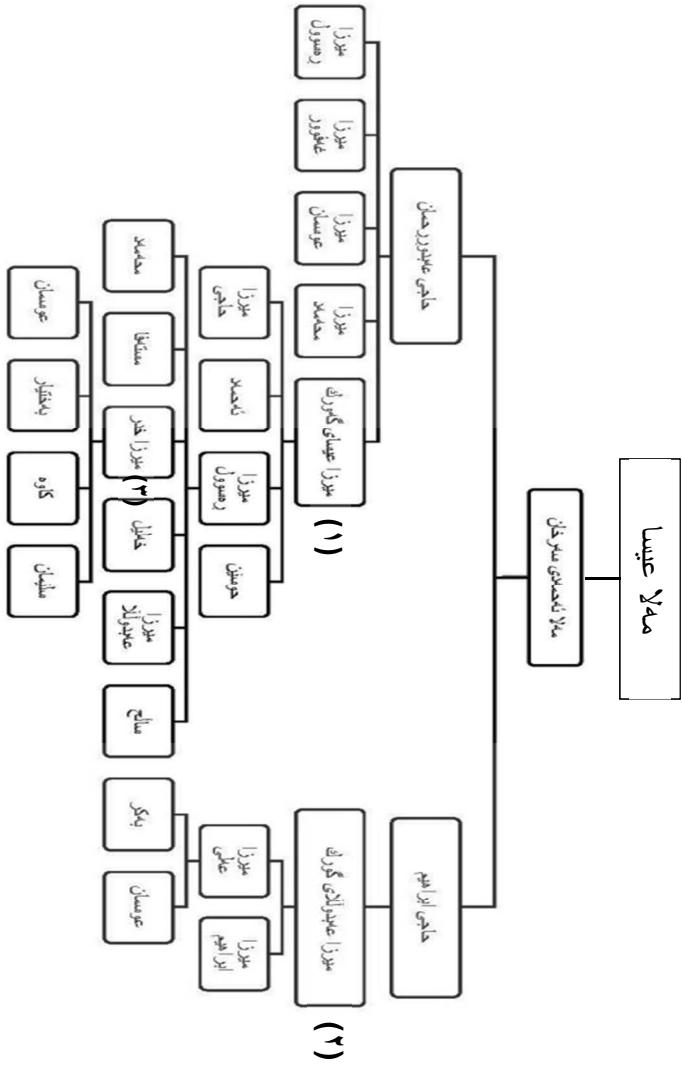
سەرچاوهى دووهەم

بەشىكى دىيکە له زانياپىيە كان سەبارەت بە میرزا عيسا و
بنەمالەكەيان، ئەوانەن كە له ئەنجامى بەدواداچوونى خۆماندا بۆ
ئەم بابەته بەدەستمانھىنائون، ئەويش بەم جۆرەيە^(۱۴):

(۱۳) هەر ئە و سەرچاوهى، ل. ۱۹.

(۱۴) دوا بە دواي چاپ و بلاوبونه‌وهى (ديوانى وەفايى) له سالى ۲۰۱۲ دا،
هاورىم نووسەر و شاعيرى رۆزھەلات (رەسۋولى سولتانى)
بەدواداچونىكى له رۆزئامەي (ھەولىر) لەمەر ديوانەكە بلاوكىرىدەوه تىيدا
ئاماژەي بە گىرينگى ئە و دەستخەته‌ي میرزا عيسا كردىبوو كە وەك بناغە
ديوانەكەي لەسەر ساغىراوه‌تەوه. لەمەوه كورىكى ئە و بنەمالەيە بە ناوى
(سليمانى میرزا خدر) كە ئىستا دانىشتۇرى ولاتى (سويدا)، پەيوەندى
پىوه‌ركىدم، له بارەي دەستخەتكەوه چەند شتىك ھەبۈون تاوتۈيمان
كردىن. هەر لە رىڭاي ئەوه و سۆراغى بنەمالەكەيانم كرد و ناویشان و
زمارەي تىلىيفۇنى كەس و كارەكەيم وەرگرت. له ھاوينى ئە و سالەدا له
گەشتىكماندا بۆ كوردىستانى رۆزھەلات بە مالۇ خىزانەوه چوومە
سەردانىيان له گوندى (واوان) نزىك بە شارى سەردهشت، كە ئىستا

سه رجه له و (شه جه ره نامه) ی بنه ماله هی میرزا عیسا بهم
شیوه یهی لای خواره و ھیه:

لهوی نیشته جین. یهک دوو روژ لایان ماینه وه و ئەم زانیاریيانه بهرهه می نەھ سەفەرەن.

(۱) ئەمە (میرزا عیسای گەورک)ی خاوهنى دەستخەتەكەيە، كە خۆى و (میرزا مەممەد)ى برايشى لە كۆتايى سەدەي نۆزدەھەمدا لە سابلاغ فەقى و شاگردى مەدرەسەكەي وەفايى بۇون.

(۲) ئەم میرزا عەبدوللايە ئامۆزاي میرزا عیسایە، ئەوپەش ھاوارى لەگەل دوو ئامۆزاكەي، شاگردى مەدرەسەكەي وەفايى بۇوە. ئەو بەشە لەو بىنەمالەيە ھەر لەسەرەتادا لە شارى سابلاغ جىڭىر بۇون، ئىستاش نەوە و نەۋەزايان لەۋى ماون.

میرزا عەبدوللە كەسىكى خويىندەوار و زانا بۇوە، بۇتە جىيى متمانەي وەفايى مامۆستاي، بۇيە كاتىك وەفايى بۇ سەفرى حەج بەرى دەكەۋىت، میرزا عەبدوللە دەكەت بە بىريكار و جىئىشىنى خۆى تا سەرپەرشتى شاگردد و خويىندىكارەكانى مەدرەسەكەي بىكەت.

ئەم بىنەمالەيە لە بىنەرەتدا خەلگى دىيى (سەرخان)ى ناواچەيى مەنگۈرپايەتى دەبن لە دىوي كوردىستانى عىراق، ئەو كاتە سنوورەكان واتۇند و تۆل و قايىم نەبۇون و ناواچەي (پىشىھەر) يش لەرۇوي مېڙۈوپەي و ئەتنۆگرافىيە وە بشىك بۇوە لە موڭرىيان، لە رۆزگارى (مەلا عیسای) باپىرە گەورەيان بەرە و رۆزھەلات كۆچ دەكەن و لەناواچەي (گەورک)ى (سەرددەشت) جىڭىر دەبن و دواتر لقىكىيان دەچىتە سابلاغ، تاوهكۇ ئەمرو نەۋەكانىيان لەم ناواچانەدا ماون^(۱۰)

(۱۰) گەورك ياخود گەوركايەتى، ناواچەيەكى فراوان و بەربەرينە نزىكەي
(۷۰-۶۰) دىيى ھەيە، دەكەۋىتە نیوان سېكۈچكەي شارەكانى (سەرددەشت

(۳) میرزا خدر، نهوهی میرزا عیسایه، له سالی (۱۳۰۷)‌ای ههتاوی (سالی ههراي مهلا خهلیل وهک خوّیان دهلین)، که دهکاته (۱۹۲۸)‌ای زایینی هاتۆته دنیاوه. سهرهتا له لای (میرزا مههمه‌د)‌ای برای باپیرهی تا گولستان و بؤستان و کیمیای سهعادت دهخوینی، دواتر دهست له خویندن ههله‌گریت، ئیستا خوّیان و بنهماله‌کهيان له دیئی (واوان)‌ای نزیک (سهردەشت) دهژین.

ئەم بنهماله‌یه به پیئی سهرجه‌له‌کهيان خه‌لکی زانا و خویندەواريان زۆر بوروه، بهلام کەم وا هەیه قۆناغەکانی خویندنی ئایینيان به کۆتا ھېنایىت و ئیجازە مەلايەتیان وەرگرتبىت، بۆیه شۆرەتى زۆربىنه‌یان (میرزا)‌یه، میرزا له کوردەواريدا و له رۆزگارانی پېشىوو بهو کەسانه دهگوترا که بەر لهوهی خویندن تەواو بکەن و بىن به مهلا دهست له خویندن ههلبگەن. رەنگە سەختى بارى ژيان و گوزەرانى خه‌لک لهو رۆزگارەدا، به تايىهتى بۆ خه‌لکى دېھات نشين ھۆکاريک بوروپىت بۆ ئەو مەسىلە‌یه. لهمهوه ئەم نازناوه بەشىوه‌یه کى گشتى له کۆندا بۆ خه‌لکى خویندەوار بەكارهاتوووه.

میرزا خدر له باس و وەسفى میرزا عيسای باپيره‌يان دا دەيگوت: پياويىکى تا بلىي ئارام و ھۆشمەند و زيرەك بوروه، كەسيكى به سام و به هەييەت و كەم دەھاتە دەرەوه نىو خه‌لک، زۆربىهی كاتەکانى به خویندەوه و موتالعه بەرىيىدەكرد. وا هەبۇوه

- بۇكان - مەھاباد) خه‌لکەکەي بە باغدارى و بەخىوکىدنى مەروملاٽ و ئازەلدارى و كشتوكالله‌وھ خەرييكن.

له رۆزیکدا (٣٠) لایه‌رەی له بابه‌تەکانی زانست و میژوو و شەرعیاتەوە روونووس دەکرد.

له دریزەی ئەو باسەدا میرزا خدر دەیگوت، میرزا عيسا کتىبىيکى دەستخەتى له سەر میژووی سەرددەشت نووسىبۇو، كە پەراوىزى لایه‌رەکانى ھەمووی بە بابه‌تەکانی شعر و ئەدەب رازىندرابۇويەوە، دەستخەتەكە سەرەنجام دەكەۋىتە لاي ئاغادىيى (سولتان و ئالاوه)، دواتر كاربەدەستىيکى دەولەتى ئىران بە ناوى (سولتان موزەفەرى)، (ديارە مەبەست سولتان رەحيمى موزەفەرىيە، كە له سالى ١٩٣٧ دا شەھەدارى سەرددەشت بۇوە)، لاي ئاغا چاوى پىدەكەۋىت، دەيپات و لاي خۆي گلىدەداتەوە و له دوايە شوينبىز دەبىت. ديارە ئەو بنەمالەيە بەھۆي میژووی چەند كەسىكى بنەمالەكەيانەوە، سەودا و عەلاقەيەكى تايىبەتىان له گەل شىعەر و بەرھەمى وەفايدا ھەبۇوە. میرزا خدر بۆي باسکردم كە (وەفايى) قەسىدەيەكى (بەھارىيە) كوردىي ھەبۇوە، كە ناوى زياتر له ھەزار جۆرە گولى تىدا هاتبۇو، بەلام مخابن نە ئەو شتىيکى له و بارەوە له يېر مابۇو نە ئېستاش ئەو قەسىدەيە له ديوانەكانى وەفايدا شوينەوارىيکى ھەيە.

ئەنجامەكان

أ. دەستخەت و دەستنۇو سەكان لە ھەمۇ بوار و زانستىيىكدا
کانگاي رەسەنى زانىارىيەكان، وەكى سامان و كەلەپۇرۇيىكى
پۇوناگىرىي مېزۇوى نەتهوھى سەير دەكىن و گلداھەوھ و
پارىزگارى لېكىرىدىن ئەركىيەنىشتمانىيە، ساغىرىدەوھ و چاپ و
بلاوکردنەوەيان بۇوەتە زانستىيىكى سەربەخۆ و مىللەتانى دنيا
بايەخىكى تايىەتى پىددەدەن.

ب. ئەم دەستخەتەي ميرزا عيسىاي گەورك بۆ ديوانى
شىعرەكانى وەفايى، لە سۆنگەي چەند ھۆكارىك، بە كۆنتريين و بە
متمانەترين دەستخەتى ديوانى ئەم شاعيرە دادەنرىت، كە تاكو
ئىستا لە بەردەستدایە.

ج. لە ساغىرىدەوھ دوا چاپى ديوانى وەفايى، لە نىوان
چەندان دەستخەت و نوسخەي چاپكراودا، ئەم دەستخەتە
كراوهە بنەما و لەبەر پۇشنايى نوسخەكانى تردا شىعر و ديوانى
وەفايى ساغىكراوهەتەوھ.

سەرچاوه کان

١. بیبلوگرافیاى دوو صەد سالهی كتىبى كوردى، مصطفى نەريمان، دەزگای رۆشنېرى و بلاوکردنەوهى كوردى، بەغدا، ١٩٨٨.
٢. بىرەوهرييەكانى وەفايى (تحفه المريدين)، لە فارسييەوه: مەھمەدى حەمە باقى، مەلېندي كوردوئوجى، سليمانى ٢٠١٠.
٣. تحقيق النصوص الأدبية واللغوية ونقدها، د. عباس هاني الچراخ، دار صفاء للنشر والتوزيع، عمان، ٢٠١١.
٤. دەستنۇو سەكۈرىيەكان، د. كەمال فواد، قىيزبادن، ئەلمانيا، ١٩٧٠ (بە ئەلمانيا).
٥. ديوانى نالى، لىكۆلينەوهى لىكداھەوهى: مەلا عەبدوالكريمى مدرس و فاتح عبدالكرييم، چاپخانە كۆرى زانىارى كوردى، بەغدا، ١٩٧٦.
٦. ديوانى وەفايى، كرد و كۆ و بەرواردكارى: سەيد عوبە دوللىي ئەيوبىيانى مەركەزى (بىرەك)، ساغكىردنەوهى پىشەكى نووسىن: د. عوسمان دەشتى، لە بلاوکراوهەكانى ئاكاديمىاى كوردى، ھەولىير، ٢٠١٢.
٧. روش تحقيق و شناخت مراجع ادبى، د. محمد غالا مرضايى، چاپ دوم، جام جم، تهران، ١٣٧٦.
٨. سردشت در آينه اسناد تاريخى، گردآوري و تاليف: فريدون حكيم زاده، انتشارات رhero، مهاباد، ١٣٨٣.
٩. العقد الجوهرى في شرح ديوان الشيخ الجزري، احمد بن ملا محمد البوتي الزقنى، ج ١ ج ٢، مطبعة الرافدين، القامشلى، ١٩٥٨، ١٩٥٩.

وينه ميرزا خدري واوان.

شیوه بند ایران و زنجیر

شودو ۳۴۰ خاکه ناران و چهارم خرداد ۱۳۵۸
چارم ماهی ناران ۱۳۵۸ که در
۱۳۶۹/۳/۲

فلاک خانه خود ریزی شدند و همین

نادره سیر در کو الیو و پر زن

عاصمه عاصمه عاصمه عاصمه عاصمه عاصمه
عاصمه عاصمه عاصمه عاصمه عاصمه عاصمه عاصمه
عاصمه عاصمه عاصمه عاصمه عاصمه عاصمه عاصمه
عاصمه عاصمه عاصمه عاصمه عاصمه عاصمه عاصمه

اعلیه سیر

از تراجمی (ادغامی) دستوری پرگاران و پرها مجتبی که شیوه ایران را

۱۳۶۹/۳/۲ رسیده

شیوه ایران و زنجیر

كلات و فانی

نسخه خطی صیرزا عیسا گورک

شامل قصاید غزلیات رباعیات مخمسات و ملمعات

٦ ذوالقعدة ١٣٢٤ هـ
بهاهتمام

١٩٠٤ زاینی سید عبیدالله آیوبیان مرزی بزرگ

قومری وهره تاکوده مرین پیکوه

تو داوی ژکاریکی ژمزیز کاس! ج زانم
ئەشکم بووه گەممازی ھەمورازی نیانم
ھەی ساقى و ھەر جامى بىدەپىرىگەر انم
تو سەروپ رەوانت چووھە من روی رەوانم

تو تازە به ھاریکى ئەمن تاکە سوارى يك
کەس سىيرى دل و عىشقى نىانى سەدەزانى
فەرمۇي كە دەگەل ھاتم ئەتۈزۈۋەرە چاوم
قومری وھە تاکودە مرین پیکوه بىگرىن

کىوهاتتە سەدا و نالە بە گىريانى (((وفايى)))

جارىكى لە توکارى نە كرد آه و فانام

اين قطعه شعر كە قسمتى از يكى از سوزناكتىرين آهنگهای عارفانه كردى است از مولانا "ملا وفایی مکری" است او هم ملائى بود الفباء درس ميداد شعر ميسىرود آهنگ ميساخت و آواز مىخواند . كوردى بود با حال و شوق و ذوق و مردى بود كە ھەمچىز را در شکر و شادى ميديد و گاهگاهى ھەم قومری وار نالە سر ميداد :

وفایی يگانه و نخستین معلم پدرم بود ، پدرم پيش او الفباء آموخت و تعلم و تربیت مى يافت مولانا وفایی در چندىن رشته علوم و فرهنگ و هنر و عرفان كردى آثار با ارزش از خود به يادگار گذاشته است كە متأسفانه تاكنون كاملا "مورد توجه و تحقيق و تتبع قرار نگرفته و گرداورى و تنظيم و تدوين نشده است" وفایی امين حضور ومنشى و مهردار مخصوص پيشوا و قهرمان كبیر سيد عبیدالله گيلاني غازى الكردى" و به حق باید گفت كە استاد پدران پدران و ھەمە ما در قلمرو فرهنگ و هنرمعاصر بوده است .

چە گويمىت كە ز سوز درون چە مى بىيىن زاشك پرس حكايت كە من نىم غماز

دوكتوه سهيد علوی پروردگار آموزی

له لاتی بندان!

پوری	بهند، توان، سران، گردین، پیشینه، چارینه و یه کینه (۱)	هزاری بهند
۱	ای عبار آستانت ۵۰۰ (نماده) ذکر نام آست جا خسته جانرا شفا	۱
۲	نارسیده و بکیم دست فرم و دامان تو نمیدانم چرا ابرویه چونین خون فشان هست	۲
۳	دوش اندر سلکده چون ریشه مینا زند	۳
۴	ندام با وفاداران جفا کاری چرا کردی	۴
۵	کرم خواندن ستم رانی و فالقی جفا کردی	۵
۶	ایی روی تو ابروی تو و آن بیرین	۶
۷	السلام ای باغ رویت جنت الاوای من	۷
۸	اچحو شاهین به هوس بال و پری بلگادم	۸
۹	در هر در جان را لز عشق نبود	۹
۱۰	چون خواجه ما بر کرم و سنده نواز است	۱۰
۱۱	زد هنیری رفع حان بالای عشق کتاب شهد و شکر	۱۱
۱۲	فرمی جان پاکت دین غلام در بدر آرد	۱۲

(۱)- مطلع و مصحح اول بیت هر شعر، غزل، قصیده، ترجیح، مفسری و مزور است.

هه لاهه هی به هن ات

پوری	بند، تراز، هستران، گرینز، پیجینه، چارینه و بیکینه	له شان به دند
۲۰	ای بده سودایت صد عزیز قربانی	۱۳
۲۱	عبدالله دیس مرشدان و مقطب کاملا	۱۴
۲۲	ای ترک خط ماه خلق سرو خود آرا در جاره آنوه	۱۵
۲۳	دلبری دارم که در عالم نظرش کتر است	۱۶
۲۴+۱	به خیال تو ببار جای که من میگذرم، میگرم	۱۷
۲۵	بر راه دوست کس سرنه سکبر آست	۱۸
۲۶	بی تو ای دوست نداشم که چلکیم چوم	۱۹
۲۷	کشیده طره سرلaz اختیار و عارض و قاست	۲۰
۲۸	خطا نتم که زلفت بشک چین است	۲۱
۲۹	نگارینم دل و جانم بسیم	۲۲
۳۰	بیت من طره چو بر بگ سمن بر شکنه	۲۳
۳۱	آن شکر خنده به وصل دهنم شاد آندر	۲۴
۳۲	بکوی یار هردم از فراق یار میلالم	۲۵
۳۳	بفر یادم وس ای جان عزیزان لعل بیریت	۲۶
۳۴	درینه عهد محل و عاشقی و روز جوانی	۲۷

B

لهه لاته هی به نزدات

پرسی	بهند، ترا ران، ستران، گریزنه، پیشجیمه، چارینه و یه کینه	لهه لاته هی بهند
۲۹	ای راهست دل قوت رو دان لعل لیاست	۲۸
۳۰	بلا و درد نگارا به جان من چه زنی	۲۹
۳۱	ای آه چو دیوانم از غم بالای تو چرا چو ابر باری نگیرم از دل دیده	۳۰
۳۲	هر شام و سحر روی تو دیدن مژه دارد	۳۱
۳۳	در لازل سبل گیسوی ترا ش نه زند	۳۲
۳۴	سریشند زلف با خوشید او تاخود نمایی کرد	۳۳
۳۵	بر چهره زلف خوش بر از پسخ و تاب کرد	۳۴
۳۶	شمع را سوزش بردازه به جانی نرساند	۳۵
۳۷	به جان آمد دلم تا کی دل ای جان بی دوا باشد	۳۶
۳۸	مرا بستان بداری هر دم ای زلف بتاب امشب	۳۷
۳۹	عشرت من نه بخلد و نه به کوثر باشد	۳۸
۴۰	شکل و بالای ترا، بارب چیزی بن بسته اند	۳۹
۴۱	با غبان از ما در گلزار بندیدن چرا؟	۴۰
۴۲	(ای شفیر اگر و از س حال مگس) (۲)	۴۱

له لاته‌ی به مذات

پروردی	مقدمه شماره به ترتیب	برند، بر ران، ستران، گهرینه، پیشجینه، چارینه و یکینه
۳۷	۴۳	سیما به تراکت تو نازم
۳۹	۴۴	ای آنست دل بلای حامم
۴۰	۴۵	تاریک ملن در زیر باز نگمارا
۴۱	۴۶	ساقیا سوختم بیا شتاب
۴۲	۴۷	شینیدم کزو غایی لطف کردی یاد فرموری
۴۳	۴۸	علم به دست من زیر سوار خطه نظم
۴۴	۴۹	صبا از من بگو با آن در نامر بان امشب
۴۵	۵۰	من تو بز هرچه شیخ گوید میس از این
۴۶	۵۱	ای ترک خطا ماه خعن سرو خنو کرا دوبار هاتوه
۴۷	۵۲	لنجیمه بیاران و زدوران گلزارم
۴۸	۵۳	من که در گوشته کاشانه دلی خوشنارم
۴۹	۵۴	خوئی هم خلطفد بر او شی طره هر پیچ و تاب
۵۰	۵۵	ای بیاردت عاشقان را هر نفس
۵۱	۵۶	بردل و بر دیده گفتم: هر کجا خواهی بیا
۵۲	۵۷	شانز زد بر دی خود چون طره دلاله را
۵۳	۵۸	ز دست خود مدو ای دیمو یاد زلف مشکین را
۵۴	۵۹	زلف مشکین بین که بر عارض پریشان کرده است
۵۵	۶۰	شب است این زلف یاروز جبدائی

حده لاتمه به مندان

پوری	بنده، ترازه، متران، مگرینه، پیشجیه، چارینه و میه کینه	لکنیه ای برای
۵۰	خویش روزی نه دنیا در بدم	۴۱
۵۱	جز سر زلف تو دل که زاه ندارد	۴۲
۵۲	گر کائنات نام شود صد هزار بار	۴۳
۵۳	ای خم زلف سیاه تو جنابش مستطاب	۴۴
۵۴	طره لاز باد وزان لرزان بروی دل بر است	۴۵
۵۵	ای خم وزویخت شب تاریک و دوز روشن است	۴۶
۵۶	ای فتنه عالم پر نگاه! این چه حال است	۴۷
۵۷	ای بیت چن ای بلای جان خط و خالق	۴۸
۵۸	ای آن که خویش سبز دلست آب حیات است	۴۹
۵۹	آن روز کزان طره درخ بست تکن را	۵۰
۶۰	بشت چو زلف سیه شک فنان را	۵۱
۶۱	بتم پر طله خویش نه زدن زلف چلپارا	۵۲
۶۲	ای کزائر خنده دل بر در جان بخشش	۵۳
۶۳	دل دیوانه دارم دمی بی غم نخواهد بعو (شد؟)	۵۴
۶۴	ستانه چو زلمسکده بیرون آید	۵۵

۴

کلاماتی به زبان

ردیف	برند ترازن سران گویند پیشینه چارینه و پیشینه به زبان	هر شماری
۵۸	دو هشت سال راهضات خاک شمشیران	۷۶
۵۸	جانا مشب دوش مرغی عالمی فام	۷۷
۵۹	مراده دوش دوچشم از غم نگار ترا ام	۷۸
۵۹	بتم چو طره ب خار خود فشان میدر	۷۹
۵۹	ای دلبر ای دلبر جانم خدای جان تو	۸۰
۶۰	ونایی هر غمی هم خانه دارد (سخا) = هفتاد	۸۱
۶۱	آن چیز چیست بی بیچ آفرینش سما مزد	۸۲
۶۱	زلفت به فتح کور دل اهتمام کرد	۸۳
۶۱	گوشه هشتم قوم گوشه نشین کرد ز خود	۸۴
۶۲	چشم سیاه است با مابین چهار کرد	۸۵
۶۲	رفشم کنارش امروز جای گوش وارهای دارد ؟	۸۶
۶۴	بر نفسی هر زمان براسی لقا است	۸۷
۶۴	بلکوی طرب مجلس کی است ساختی گل رخ	۸۸
۶۴	در زمان عدل سلطان دولتش بادا مزید	۸۹
۶۵	ای صفا بخش جان نیم صها	۹۰
۶۷	هان ونایی چو خفته دریاب	۹۱

۴

حکایاتی هزاران

ردیف	به نهضت راهنمای سرگردان گردیدن سیخینه چارینه و پیکینه	ردیف
۶۹	سق ای نظر تجلی خور چارینه	۹۲
۶۹	باز برخاست زاطراف حسن باد بهار	۹۳
۷۱	ای بیدار لطف و خالت صدمت بر ای ان جان دیر	۹۴
۷۱	در من میمیش! منلس و پیچ و نیستی (معا) ۱۹	۹۵
۷۲	گروزوز دل ملک را که خود فقر زنم	۹۶
۲۱۰	اسلام کدام شرکت نعلوی - ((پایان))	۹۷

در اینی قطعاً، نظری، غزلیاتِ قصایدِ ترجیح نهاده محاسن درباره خواست
چنین هنرمندانه دیوان و مهایی نیز دستنویس فندرس و ناخدا ناید که اگر مرحوم
پژاعی گورگ مریان رشید و محمد داود خواست (رباعیات) از جمله ۲۲۷ بیان
کرد پیش فرمت طالع ایست (حکایاتی هزاران) کرد که خود شنوازی
۱۳/۲۱

A H

لهه لاتهی به ندان

پوری	بهنه شهزاده سرخان گوربینه پیشینه چارینه و یه کیته	فهد کاظمی الله عزیز
۷۳	نهی خوش خبر بر نه سیس سرحد پیکنی عاشقان	۱
۷۵	عه ششنه که شاهدی له سه رس زولفی سه ندم دا	۲
۷۶	سه رس کوکه هست له نبو زولفی دو تاردا	۳
۷۷	دو تارس ته ره ب دکلیف و ده می (لا جوت که) نه » ۱۹	۴
۷۸	کشت از رس دا له زولفی تار و ماری	۵
۷۹	سولتاني له موسر و قه دان ما هن حس رسی ؟	۶
۸۰	تا سیسی ریشه دل بونک غمزه دادا شین تمش « رسیس	۷
۸۱	گولیکم بوله رینیادا شکوفه هی با غمی رس معنایی (مُد ویشم چی)	۸
۸۲	نهی سه با کنیک هه دره تو پر جهم و کانول گول	۹
۸۳	به حاجی جان ده بخشش نهی رس کسی هی عصمه رس پیشوم	۱۰
۸۴	تا خنده گول کا شف ایسراں نیہانه	۱۱
۸۵	مُدیل و هره دشیار بیه هذالطرق العاشقین	۱۲

۴۳

هلاوه سه بهزاد

ردیف	عنوان	متن
۸۶		فرموده من پادشاه حکوم دلام
۸۷		سکول بدهم باوه که بادا بیدهون دا
۸۸		گولندام هری شهابی که ردم زلپی پریناست
۸۹		نیگرا دله را نایمه و باز ماری جهنا کارم
۹۰		غه مزه دهی زلپم بعنه مزه ای چاو خه بیانم ده که
۹۱		بیادی زلفت آرامی اوح و راحی جانی
۹۲		شهمی خه بست رو و روزه عورتی جاودانی بو
۹۳		له که دس جهنت بروی دا زلپی پرتایی شکا
۹۴		حربیان لله دان کوثر تویی مارم جاوس بیارس
۹۵		که ردمش چادت قراری عاشق مسکین ده با
۹۶		له دشاده خدگی سرمه قیم لاجه درا
۹۷		له سر رو کازیم زلفت وله لاه
۹۸		هلقی سری زلفت لدرلا چتری عوزان
۹۹		له داعی زلپی پار و عاریم وکه لام سوتادم
۱۰۰		میں له سایر سری زلفت بینگاوخت درو
۱۰۱		تابی سه گوئمت بو که وا زلپی بہ بادا
کل		۴۴

هلاکتی بهندان!

پورا	بهندان، ته رانه سرلان گهربینه پیشجینه چارینه و پیکینه	ردیف
۹۶	سر گرگشته بی شیواوه و آتو سایه له دوتة	۲۹
۹۷	دلی دیوانه ویسالی له بی جانانی دردی	۳۰
۹۸	فه ره نلکی میله لکی کافر دلی گرگچه ترسای	۳۱
۹۹	سر دوده بی اعمر عصرده پا تازه نیزمالی چهره نه	۳۲
۱۰۰	رله خان سرتاقدرم سوتام وجاتام نزهات	۳۳
۱۰۱	بهم روح ولیب میلی گوستان فرک	۳۴
۱۰۲	به چادان غمزره و ایماه فخر مه	۳۵
۱۰۳	پنجه س له چنا گرتوه؟ آیا گوکم ایمرو؟	۳۶
۱۰۴	مود دلبوره وا باده به چادان ده فردشی	۳۷
۱۰۵	تا بونا له دلزده ز دلخت برودا خستوه	۳۸
۱۰۶	نیگارا نئی به غمزره آخنی دل چادی بیمارت	۳۹
۱۰۷	نهم عیشه که چادس پرشه همه ای ده فردشی	۴۰
۱۰۸	ئیس غیرالانی خه تا آکھوی چین کمکی دردی	۴۱
۱۰۹	ئیس حوققرس شه هد و شه کوت آکی حربا تم	۴۲
۱۱۰	ئیس حربیس او دا تم تربیس ده دردی جودایی «ملمع»	۴۳

۴۵

هـ لـ اـ قـ مـ ئـی بـ هـ نـ دـ اـنـ !

پرمرک	بهند تهراز سران گـرـینـه پـسـجـنـه چـارـینـه وـرـكـيـنه	هر شـارـه ۵۰
۱۰۶	دلـبـهـ رـاـ تـوـجـیـ وـسـهـ رـمـیـ زـوـلـعـتـ بـهـ عـارـیـزـ وـاـ وـهـ رـهـ	۴۴
۱۰۷	بـیـاـ اـیـ جـانـ مـنـ سـقـیـ فـنـدـاـیـ سـغـرـتـ بـادـاـ دـمـلـعـحـ "	۴۵
۱۰۸	ثـرـوـ زـوـلـفـ دـوـتـایـ رـجـ نـهـ لـهـ سـمـیـکـهـ رـجـ رـامـهـ ؟	۴۶
۱۰۹	بـولـبـیـ جـانـانـ بـهـ جـادـتـ مـنـ نـهـ وـاـ بـوـمـهـ کـهـ بـابـ	۴۷
۱۱۰	بـهـ خـورـاـیـ نـیـهـ سـوـتاـوـیـ روـتـهـ عـاـشـقـیـ شـهـرـیـاـ	۴۸
۱۱۱	هـرـیـ مـایـرـیـ سـرـتـ فـیـتـنـهـ بـهـ دـوـ نـیـرـگـسـیـ جـارـدـ	۴۹
۱۱۲	آـرـهـقـ روـسـ دـاـرـقـ نـهـ بـهـ رـپـیـلـهـ بـیـنـتـ	۵۰
۱۱۳	بـارـمـ کـهـ قـرـدـیـ بـهـزـیـ سـرـتـ نـهـ خـلـیـ شـرـجـرـدـیـ	۵۱
۱۱۴	عـمـزـهـ دـهـیـ خـوـمـ نـشـانـهـ سـرـیـسـ مـوـزـ کـامـ مـهـ کـهـ	۵۲
۱۱۵	عـمـزـهـ وـنـیـلهـ وـ روـلـهـ خـمـیـ زـوـلـفـ دـوـتـادـاـ "ـگـرـینـهـ"	۵۳
۱۱۶	تاـ نـیـرـگـسـ توـنـازـیـ هـبـیـ غـمـزـهـ نـوـابـ	۵۴
۱۱۷	بـیـ بـانـ دـهـ مـیـکـیـ هـاتـ وـ رـاعـیـ کـرـمـ وـ روـپـ	۵۵
۱۱۸	پـارـ حـاتـهـ تـبـ سـومـ بـهـ هـنـاسـهـ مـنـ مـهـ بـهـوتـ	۵۶
۱۱۹	خـوـرـشـ وـکـشـتـیـ دـوـ جـادـوـ کـامـ	۵۷
۱۲۰	عـزـیـزـمـ اـرـجـ شـیرـنـهـ لـمـنـ بـیـجـ وـاـ کـنـارـیـ تـوـ	۵۸

لهلاوه‌ی به ندان

ردیف	لهلاوه‌ی شوان گرینه پیشینه چارینه و پیکینه	ردیف
۱۱۵	دلی دیوانه له سر زولفی له عالم بدریم	۶۹
۱۱۶	دُسی هم فتنی عیشی هم بددم دی گوزه دری تو!	۷۰
۱۱۷	تای باری خزان دای گول و بگزی ره زانم لَوْ اوْزَهْ وَهْ كَهْ دور بُورَه وَهْ سَيْتْ لَهْ سَرِی مَنْ	۷۱
۱۱۸	تُسی حُسْنی هَزْل دا نَرْفُوسی خوت بُنُویز	۷۲
۱۱۹	دور لَتَوْ بَهْ وَزُولَفِ دَلْ حَقْبَیْهْ؟ بَلَادْ وَدَهْ رَهْمَهْ	۷۳
۱۲۰	هو تریپ وَهْ ره دَکَسی مَنْ خَدَامَنْ وَهَفَّا بَیْهْ؟	۷۴
۱۲۱	هَمْ سِپَهْرَتْوی خَوَستْ لَهْ موْرَنْگَلْ گَولْ باخَالْ	۷۵
۱۲۲	دهَرَلْ کَاسْ هَمْهُدَهْ رویی وَهْ خَایِنْ نُورَسْ جَادَانِیْ چَارِینَهْ	۷۶
۱۲۳	هُمْ غَارَهَیْ هَوَشْ وَخِيرَه دَمْ نِيرَسْ کَالتْ پیشینه	۷۷
۱۲۴	ایلا هَسْ سَاقِی وَسَانْ پَرْهَقَعْ پَیِرسْ هَمْ کَخَانَه	۷۸
۱۲۵	هُورِسْ دُسْ زُولَفَرَتْ سَرْ رَامَدَهْ هَهْ رَهْلَفَهْ وَهَنَدَه	۷۹
۱۲۶	هُورِسْ دُسْ وَهَسْلَی گَوزَرَتْ هَرِیاتْ جَادَانِی مَنْ	۸۰
۱۲۷	در لِغَا بَای خَزان دَای بَهْ بَهَارِسْ شَوْخْ وَرَهْ عَنَّا کَمْ	۸۱

۷۷۸

ڪھلائڻي بندان!

نمبر	پاڻي	بندان	ھٺهاري
۱۲۹	حرافچي آوري دويم، داغدارم زولفي جاناڻ	۷۳	
۱۳۰	ڳوگري پارى زرطف و چاده ترک لحرجه بزخم	۷۴	
۱۳۱	ٿو ٻه، هر آونهن حونسٽ د ترح للايچي دى پيشه دا	۷۵	
۱۳۲	شُرجي ده ردي آره زومهندى لـ آس تـ ايسـ باـيـ	۷۶	
۱۳۳	سر ۾ ۾ رستـاهـه رـاـبـرـمـ بـهـبـرـ دـهـرـىـ ڪـلـيـاـيـ	۷۷	
۱۳۴	بهـجـارـيـهـ مـاشـتـاـسـ توـفـيـدـاتـ بـمـ هـاـ دـلـ دـيـمـ	۷۸	
۱۳۵	خـراـمـانـ بـهـوـسـرـسـ زـولـفـيـ ڀـرـاثـ لـ چـيـهـهـ نـيوـيـنـ	۷۹	
۱۳۶	لهـزـرـزـولـفـيـ سـيـاـ دـهـ خـسـتـهـ دـهـ رـاـجـاوـسـ لـهـ دـوـنـيـاـ مـرـدـ	۸۰	
۱۳۷	بيـ نـازـيـلـيـ كـوشـنـدـهـ سـرـتـ هـزارـجانـ وـدلـ اوـفتـادـهـ	۸۱	
۱۳۸	وـهـ خـاـيـيـ بـوتـ پـيـ رـتـنـ تـوـبـرـتـ جـارـكـوـفـ (ـزـاـھـيـرـيـ)	۸۲	
۱۳۹	پـيـنـھـارـهـ دـلـمـ سـهـ وـداـزـهـ دـهـ زـولـفـيـ دـلـاـرامـ	۸۳	
۱۴۰	ڳـوـگـرـيـ پـارـىـ نـمـوـرـوـزـسـ نـزوـيدـسـ وـهـ سـلـيـ گـولـ دـنـ	۸۴	
۱۴۱	دهـ ۾ـ ڪـيـ هـلـهـهـ پـيـ قـوـرـيـانـ جـهـالـتـ عـالـمـ آـكـارـ	۸۵	
	دهـ ۾ـ ڪـيـ رـجـ دـهـ مـهـتـ بـلـيـنـ دـهـ خـيلـيـ جـادـهـ کـانتـ بـمـ	۸۶	

هەللازىز بەندان

نۇمۇر	تۈرى	پەنجىنە چارىيە و يېلىيە	نۇمۇر
۱۴۲		لە باقات آهە مۇالىين دى دەلىن شاى نەوگولان روپى	۸۷
۱۴۳		غەزىزەرەسى روپىم بې چاوس تو شىغام بى لېۋەت نايى	۸۸
۱۴۴		ھېيدن نەخوشى دەردى دۈرىم وە خەنە دىيان وەل دەرى	۸۹
۱۴۵		ئېمىي بارى نەورۇزى شەمىس عەبىدەرسى ھەينا	۹۰
۱۴۶		شەن لە خەدا من چىخ بوم دل چىغان بوجان چىغان	۹۱
۱۴۷		مەملۇزە تۆ و كەردىنى خوت روتسە زولفان دەرخەرە	۹۲
۱۴۸		دل دەنالى دەم بە دەم سوتاوس تاوس فېرىزە	۹۳
۱۴۹		ئىچىزى زولەتىدەسى دل ئىچىزى جىلاى نۇرى بەسر	۹۴
۱۵۰		چاوس بې خۇنۇم دەگىرم قىېكەم پېردا نىيە	۹۵
۱۵۱		گادە سوتىم گادە گىرم غۇرقى آدو و آدرىم	۹۶
۱۵۲		ئىچىزى امام الماسلىقىن مەسىنەن بىرالاسىم	۹۷
۱۵۳		رەجم بې فىدات ئىچىزى كولى كۈلەرس مەدىنە	۹۸
۱۵۴		بارى نەورۇزى ئۇواھات گول وەشان دەعىتىز بار	۹۹
۱۵۵		قەتىرە قەتىرە خۇنىن جادىم يېك دەم آكارىمى نېبى (۱۹)	۱۰۰
۱۵۶		چى لە جىليلوەزى زولف و خالان عاشقى رەخساى خوت	۱۰۱

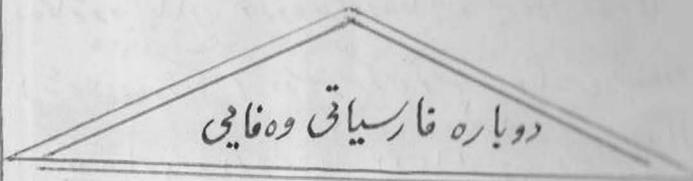
کلام‌های سریان

ردیف	عنوان کلام	ردیف
۱۵۸	یار حاده و دهست و دل خوم گرت و بسر جوم	۱۰۲
۱۵۹	مُرس خنده دهست آرامی دل کافی حریا من	۱۰۳
۱۶۰	لیبر نازی چار بازان خورد و خدم خویناده	۱۰۴
۱۶۱	بَّوْلَزَارِسْ كَرْهَمْ قَوْرَيَانْ دَهْرَسْ دَرْ لَهْ حَوَالِمْ	۱۰۵
۱۶۲	مُرس نَشَهِسْ خَنَدَه زَارَتْ شَيْرَنْ کَافِيْ حَرِيَاْمْ	۱۰۶
۱۶۳	ما رَأَيْتَ اللَّيلَ أَنْ مِنْ لَحْظَه صَارَ العَدَا	۱۰۷
۱۶۴	لَهْ نَيْوَ بَرْزَسْ گُولَهَنَانْ بَسَهَرْ بَسَنَانْ *	۱۰۸
۱۶۵	یاره سول الله دخیلک روم نیه بیمه حزور	۱۰۹
۱۶۶	تو و سرس زولفن بلادوت زولفن خاوت باعده ده	۱۱۰
۱۶۷	ناله نال دل کَوْنَجِیْ سَهِیرِیْ یاری ده ده	۱۱۱
۱۶۸	مُرس نَسِيمِیْ کَوْزَرِیْتَ رَوْحَنْ رَهْدَنْ (اینسِر و جان)	۱۱۲
۱۶۹	دل بَهْ دَاعِنْ دَلْبَرِیْک دَرْلَانْ و سَهْ رَایْبَهْ	۱۱۳
۱۷۰	مُرس بَهَارَه مُرس نَافِرَه بَرْهَه مَشَهِهَه، مُرس غَمَگُوسَه رَلْ (بهاره)	۱۱۴
۱۷۱	بَهْ حَارَه بَهِیَادَه مَعَارَه دَهْ فَابِیْ مَوَلَه اَمَرَانَه؟ عَهْ رَلِیَقْ	۱۱۵
۱۷۲	مُرس او روم کردَه بَرْهَه لَام لَهْ زَوْلَهَتْ رَادَه سَارَه حَسْ	۱۱۶

کلامهای سیاستات

بدهم پنجه از سرستان گشته بینجیمه هارینه دیه کینه

بدهم پنجه خوش و خوب باره برغمزه و نازس حاده سرستان چهارینه
سرپنگ، پنجه خاره نرس سرده وه له و ریده ونده ده را
باش بهندی مارس هاتوه که لژ سرده ده ناس ندرها :

دوباره مانوستاده خایی له گردان هنینه و ستابی داناه بیهوده ۱۷۴

یخاب حضرت فخر شاه پنده نیوشه آند بطلع زمزه
آندر ما را در جان حاک در ش تاج سرکش

۱۷۵ - (۱) رباعیات و فارسی (۲)

له پرس ۱۷۵ رکم وندن وه فارس میرزا عصایی دور ده
دوباره دشنه خویشی و برسویمیهی ده بار و خوش نور لوه تو رو
وله بره کافی دیگیس رکم وندن که می جالتر ماوه ته هناره گان

پرس ۲۲۴ پنجه پرده (کتبیه) ته اویس چارینه

مارس وه فارسی تیدا کو کاره نه وه بلاله پرس ۲۱۵

۶

ھلاتیں بہنداں

لارس پرمنان

پوری	نام نویسنده	عنوان	تاریخ
۲۲۵	دیسان دهکشی کو گردانده ای بمندید باد و ترا میس کوردی و غاریک	دیسان دهکشی کو گردانده ای بمندید باد و ترا میس کوردی و غاریک	۱۳۹۶/۰۸/۰۱
۲۲۶	کل کرده کو روده کو روانه (ایشانه مان) کی کرد لر روی هر کس دا گردانه بندیل ل دیجه دی کور نو سیوه ته وه ، پاش وس	کل کرده کو روده کو روانه (ایشانه مان) کی کرد لر روی هر کس کل کرده ها ترازه کس ل در حیریق ۱۱ ضماید همود	۱۳۹۶/۰۸/۰۱
۲۲۷	که رویها بریکی دس ل بمندید باده بلاده کافی : ومهانی :	که رویها بریکی دس ل بمندید باده بلاده کافی : ومهانی :	۱۳۹۶/۰۸/۰۱
۲۲۸	عهد العهد ۱۱) شهد و شتر ۱۱) دریح آن حضرت انتیبا	عهد العهد ۱۱) شهد و شتر ۱۱) دریح آن حضرت انتیبا	۱۳۹۶/۰۸/۰۱
۲۲۹	ناید از خله فرق و فنا «اهذا کلام و فایق»	ناید از خله فرق و فنا «اهذا کلام و فایق»	۱۳۹۶/۰۸/۰۱
۲۲۹	دیسان پیام دنامیس بمنو باگ «ل دیزیلی میخ چوی برو ولا» حاتون ترده ، دانیزام گردو بره شه فوساده (کو نو سه = مجوعه) ۱۱ پرزا عیسی کلورت زبی ۱۹ چویم شیوه هی نویسن و دینو رکه شی لر واله ترا یک ناگزروه بروانه : پایا یه و کو نو سه بیری ۲۸	دیسان پیام دنامیس بمنو باگ «ل دیزیلی میخ چوی برو ولا» حاتون ترده ، دانیزام گردو بره شه فوساده (کو نو سه = مجوعه) ۱۱ پرزا عیسی کلورت زبی ۱۹ چویم شیوه هی نویسن و دینو رکه شی لر واله ترا یک ناگزروه بروانه : پایا یه و کو نو سه بیری ۲۸	۱۳۹۶/۰۸/۰۱
۲۲۹	نه خوش خبر بر زمینی سه هر یکی عیشقان پیری ۷۲۳ بمندی ۱	نه خوش خبر بر زمینی سه هر یکی عیشقان پیری ۷۲۳ بمندی ۱	۱۳۹۶/۰۸/۰۱

لکھنواری پند	۱۲۶	۱۲۷	۱۲۸
بند ترکان سران گورنیہ بینجمنہ چارسین و دیرلینز	دوبارہ ترازیکن خارس بر جم لاتس:	دیں ترازیکن دکوس خارس بر جم لاتس: شریوده:	دو نوسر (مجموع) پاپرس ۲۸ دہی بنوستیگی
۲۲۲	گرٹیں کوم ریخ بھائی سرم ؟	دیں ترازیکن دکوس خارس بر جم لاتس: شریوده:	پاش میرزا ابراهیم کو درک حق کے لئے بروڈری
۲۲۳	دکوس دارم ک در عالم نظریں لکڑا س	وہ کوئم ولبیوده نو سیوم و ایزام لہو رس ۲۲۷	۲۴ شوالی ۱۷۸۵ پاش میرزا عصی گورک کیس خارس
۲۲۴	دو نوسر (مجموع) پاپرس ۲۸ دہی بنوستیگی	«نهاية الاسلام» مولانا عبیدوره جانی حاجی قدس کرہ	نو سیوم نو نوسر (مجموع) و دنگل هیکم و نہ کو نوسر دیوانی و دھفانی
۲۲۵	کو روایت کیتے پیر دلکش (کونوسریک) اوہ ک پیشی پیدم	کوڑہ کمی سوری بی نو جاؤزاری دلوارہ کمی دھفانی	وا وہنی
۲۲۶	پاک عقل در میں باشد لہو رس اے تاپرس ۲۸ حذائب	نهاية الاسلام سر (پاپان) ۱۱۷	کوڑہ کمی سوری بی نو جاؤزاری دلوارہ کمی دھفانی

Sateng سرینگ

برندس ۱۰۸ نتہ رامنیس : لئینیورزی گولستان پنجابی پر جدہ
 پیغم و ۵ برندس وہ خانی نایس یاں دور نیشن لرچ سوین سرسلاوہ فی وہ خانی
 بی ۹۳ نوکٹہ ریکی دی کے لئیہ دا رائی دھر دیں ، لے دیوانی وہ خانی بھر کر
 مکھ جر دھلی قریہ داعنی خانی بعضا ۱۹۷۸ء ۲۴ جون ۱۹۷۸ء دا ۶۰ لاٹیں
 پھوپھنھی بروج شندس ترسرہ وہ دھکی بی دھکا :

دیں نسلیں بھار نرم نرم ھائیخوار
 دو سیاسی زینیہ کر دھو وہ بھر مرسی یروہ رگا ، تاپا اچاپ کر لعہ

کھلیہ برکیں لکھ جو دل

کے

کلمه	واژه = لفظ کوردی	راویت = مخن خارس
۱	ترانه	غزل
۲	سران	قصیده - منظمه میش از ۱۰ شوبت
۳	دلانه	مطلع
۴	بند، بندرباد	شعر، نظم منظوم
۵	گرینه	ترجع بند
۶	پرکینه	مزد مزداد یعنی
۷	چارینه	رابع چهارشنبه
۸	پستجینه	خمس پنجمشنبه
۹	پلکوهند	دیوان
۱۰	نویسه خوبار	رسال
۱۱	پژوی و تار	معاله، لکسار
۱۲	سره سرهنا	مقدمة
۱۳	پژوق پژوق	کتاب مكتوب
۱۴	چرمله	منظمه حمہ داستانی مسموم کردی
۱۵	پرائکتو	ملکتب، عقیده کرتن
۱۶	ـ ـ ـ	ـ ـ ـ

د کنیم که جان سرمه را بصفتیم و خالکین هست
و در این نظر فرزند از ملی ری خانه همان ای خانه
باشد و داشت خواهان آن تاریخ
دانسته ای اهل علم را پنهان شد اخین هر زمان گرای مادری خانه از زاده ایان
در زمان خوده باز خواهد شد و کسی خانه همان را دارد که این خواهان را
باشد و داشت خواهان آن تاریخ
در زمان خوده پنهان شد اخین هر زمان گرای مادری خانه ایان
در زمان خوده باز خواهد شد و کسی خانه همان را دارد که این خواهان را
باشد و داشت خواهان آن تاریخ

ست سر او بام او
قد کاد دین عبده مانی بام او جهود کاد نس و حار
فاب عالم بالاجهان هن حلم او سرخوشیدی زندگانی در دز
روح بخشید کان خیرت انعام او
دم رنجار سیحای نی ام زند
ناده کش ثوق بر سیاهی نایدش قم خرقه پوش ذوق دنیا لای خوشید
پسر خاکی ابر کرم بجز سیم روت کان زندش محمد ناخشم
نمود ملطان کد اخاقان و کلین محمد شم
پشت پازجان و دل حشم دنیازدن
کوی خانان مسلک از حق عاشق نام خدا کجنه از راحی
قبله کاد اهل دل آشنه و مداری سرخوش از جام تجای مظفر نواری
کویاد در سنه دی اتش سنا زدن
ملکه قیاره اورن رخانه صورت کش خان افرن کا تختن ز پاکهاری افرید زدن
بل خوش نممه کل از شرع یا وسین قامش در جو پار ویده سردماین
دو کلس طعن دل دل را و نازن دل
آفایی را مکررت شاهن طوباز زدن

امی کن نفس و شیط نم رو لعوی زدن
زندام با وفاداران حفا کاری حرگردی چه نی از خدا دیدی که حی خود را
که کشا عند لسعی زبان غل عنرون فرما کفر مودت خزان را در اوان هما
نموده بکاروت نمودت راه درست خنانی مکان غیره فرمودت که خونهای سفید
خرفت شن غوشی خون نادرادی بقول معنی قصد بلا خلاصه
کوی توهم با دل بیخی در نمود بین صد هزار هزار میل نصف هزار
بود عشق رشیدان تو لذت حان کن چه تر نشست خمایی زانه دوستی نهاده
وفایی این بود کاندرشتی و برندان دران کرد اهله آنده و شری داشت خان
پیام زلف و مرز دست غزنه صدیل کرهی خنی وی وی خنی پس سیم ایمه
زتاب آقای شمشیر سهی خرمه دل رفاقت رو داد از دست برخاسته
دراکن محابی درو برخاسته زدنی خیلی بختی داشت

کردی
بر کام جر سبی پمام دو گفتی نه خم ایم استی نه در درادو
شی قلب ملکی درت یدم نه حکم موی دادی نکاریم کردی
بقوت جلوه دادی رخنی خون و فانی
پی بقطه خون بسکر قیمت را ره کردی
کرم خودی کست رامدی وفا کلی خاکردی توای ما همین بهار میان ماحما کردی
روز از زدن کرده من با کمی بیانم در هر شنای سالک بکوم آنچه با این میز کردی
و فانی دستان کرده من با کمی بیانم قلم کرقی از شرکان تو شرخ با کردی
از زیارت شنک هم عرض خرد کون خاک کوی قطعه ای ترا کردی
و فانی خشم خاتم رکش نور طوی خشک که راز خاکی غوث غذر سرمه از زی
چراغ آل آدم غوث عظی اعیانیه توی کز عذر قدر خدا ندانیم
بدور آخر از جم حققت نش دلوی حمد سرمه نور خدا
نقاب روزی نکشی حمل خوش عنوی حمل نلاش چه رز دور خود را راه آله
بد نهای سرمه هر کی عذر خواست اهل نکوم سفر مراللهی میر علی
سمی از بنا فرع انفاس تربا شد زین راخن لهر هر کی زمان نشاند زانوی
در این راضی خواهی بیک ره قنی بود بی کشادی و حاب فرا پری کوی
اک دست هر داری را رفعت تو کرفتی کی هر زدی در خود سرای داری کوی
بر کر نظر را زردی بطف و در انگلندی که در را پرس و داشت دامکن که ای کوی
کارل

چشم رحمی ماده از را کار کرد
آقا بجهت مارتا کرد ^{پسندید}
دو کردند از زن آن پایارا ^{پسندید}
دود کردند از زن آن پایارا ^{پسندید}
عاصم کردی آبان شم سیا با بناهی دین دول ^{پسندید}
سو شاه ایجا میکن ای بانگن رحمتی بر در دید مان ^{پسندید}
ما پسند آن همراه با خود آمد وان همیشتن زبانهای او را ^{پسندید}
چشم دارم کردم آدم کنی با بناهی باید شادم ^{پسندید}
با وفا کی بوقایی تا بکی ای هنر نهادم خدابانی ^{پسندید}
فلسط کشم که خور شد هست طلعة شمع نور شد از من ^{پسندید}
علیمی از پایع طه نازین قطب عالم خرا آن باو سین ^{پسندید}
کربل ها سکه ای های ^{پسندید} ماه تا مهر ^{پسندید} سده های ^{پسندید}
سلیمان نور شعا تاغیتی آتاباب عز زوج ^{پسندید}
خنده ای سیح (سیح خوش) از پادشاه کان کیانی ^{پسندید}
ابرو شر از قابه و وسیق ^{پسندید} رو شان ایا - ووا ^{پسندید}
نفس بدران حشم رفاقت ذوالشارعیدری در ای ره تو خوش بگویی ^{پسندید}
اموز دوقله سر که هار ای سالا ^{پسندید} الاتر ^{پسندید}

مردم میان جنای تو و فانی سے
ص ۲۴ خیر ناز بدل زبان اله کیان گفت
کشیده طره رز اختیار و عرضی موئی
سید چشم قوم بو سه خود هزار سنت خرا و کر شد
رو بجهت عشق تور و فرش سفین
جنان کیان اله سی سای تو و دل خیج
آزاد بار دل برداش رز اغ تو و حاج
برخیت خوند تو و تور نزد بار دل
پیغیز پژوی و بوی خودم وعده داده لمیا خلاف وعده پیشنه نهاده از دل
رسان ددل لرزور که زن خالی بند چرقویاں دوان رز خالد عذر
سرابو که از دن رتد و برخا فند هوی عشق تو از بر کار در بجهت
دو و خویم درخ تو لام خویم که مردم نده بجالی نزدیع ای خیج
نار نشان که خود گرد نکشد و کر خواز ساز بیجی
دالکلی دلخواهی دلخواهی دلخواهی دلخواهی دلخواهی دلخواهی
دالکلی دلخواهی دلخواهی دلخواهی دلخواهی دلخواهی دلخواهی

198

شوق خف و در مانده ام یار کرم الکم که و قدر
حتمیم باشی علی فتن تاکی ولی بلالی هم
خیزدیم باشی علی فتن تاکی ولی بلالی هم
اویم اینهاست
جوانه الکم
شایانه ای
و آن من ای
یعنی
والتعام و عذبت
من سمع
و نصعاع
شنه عصیان
اثر العرق را
بدال شمار
فیض و میث
من الی اقام
چنی
پالسیده و داشت
آقمه سید علی
و قالی خیز
صلب
علی الارض ای
و دعه لافادر ای
ذاتک هنگام ای
السمی فاتنا ای
من قبل ای
اللذی ای
صاحت راه ای
و آن ای

چون تو م دلبر شد که هم پیوسته
چون هزار عکس بشدگر نیم در
در هشت خانگی است عقیق شد شادر
بسکنه نایر بدی ابدانه تحقیقت ترا
کشیده بود

طرو از با در زان فرزان بروی دلبر است کافری که غم غم
ای بروی ناز غمی سیر ارم کرد هب تا
تاز و صفت زده قدر باغ و دیم خواهی خمام
طره افتهات ناز که بر بروی دیم راست چون در قرقیز خانه
با تدمیخ ناله جنخاه و آه سینه ام بیو کوی غیره نایی عود و دود و لیمه
لری خوش
لری خوش بیه سخنخون خون بیه بیو در زم غم ایم و ده ایم ساعت خلاصه
لری خوش دنیا و دهد رو سخن مباری مطلع از فروردان
لری خوش دهی خوش دنیا و دهد رو سخن مباری مطلع از فروردان
لری خوش دهی خوش دنیا و دهد رو سخن مباری مطلع از فروردان
لری خوش دهی خوش دنیا و دهد رو سخن مباری مطلع از فروردان
لری خوش دهی خوش دنیا و دهد رو سخن مباری مطلع از فروردان

بی شمع رزت روز خوش سو تان آی کوف زیر افروز خش سو مارا
 زین جام و سبوجی فشو شکلی ماسقی بخین که بر طکوان ای
 از کمتر شن و هر قوان رت و فانی
 در پشم کرد سی خالد مرغ حان را
 بعم بر بلطف خود کشان زوز لفچی پیش را پر اشان بصر صاح دار و دار
 بدلم کرد و بپرا فرنگی زاده هستیانی که روسته شرید بی خوز زد که
 من از خسار و بیوی تو حیران غم نمایم که دشمن همچوی ای خاقان فردی کمی
 اک محلا ب ابروی تراز کری می بند به فرق خوشنی و راماند راه طی
 خیال قد جنان در دل بورا تو حیران که تراش دفعه بوز خال طبار
 بسارد همه بساقی بر غم پسر خینانی و بدل کوای را بد مردان خون شار
 بیکش نده دلو دین و قل بروه ایم
 مکر رقیان زد خیزی حان مرت
 ای که ترا خنده دل بی بود و بچشمی برا شسته خود بیت باری خان را
 رو ۲۴ و بی مردن سنه قوب زد زین هدکه کرای دار حم من می خان
 دارم خطا خوش است را بید و سوت رحیان که زد و بخونی شکر بخواز
 آموده توش آندری ای ای خان
 بیل کان بیل کان نشان نشان
 بیل کان بیل کان نشان نشان
 بیل کان بیل کان نشان نشان
 بیل کان بیل کان نشان نشان

پر خوش بخت شکنین بشیر خوش مورا راه پنهان علی روایت مهر کار
 پیش از آن که نظر خواهی عالم جان بینی دریا بیچاره بیل نگذشت کار
 دور و نزدیک کردم ساق پشم جانی رشت یدکه هم گروان از لفم و ران
 خواشرفت و نزد سیدانواع عمروفی بود
 ازی که دنی بند خود عمر ستادان را
 نظر دلی دیوانه دارم و می سخم خواهد بود سرگاشواره دارم حمام
 دلارام من از روی زر که از ارام دلم مرده دلم بعد نبارد بمن احمد خواه
 بزرگ خوشتر جانله زیر و زرگردان چهارم در بناد دپاره دلم خواه
 میرزا خوشتر چون خواهی از کفری چون خستگان دلو دلم فداست که به زر زر خواه
 میرزا خوشتر چون خستگان دل دل دیوانه بحیرم خواه
 و فانی از شود سیر ایان دریا سی بول
 تویی تویی دلی زرور دلم خواه
 نیز خوشتر نشسته بیل نهاد
 خانه چو زنده بروان آن خوان از دل عشق چو زو
 فیضیه بمان اینه بیل نهاد
 از بدو زان طره بود شکلی بیل خطف بران شخون
 سه دشمن دهن فرمی آن تا جند زرده چون
 بیل خطف بران
 با خوبی محبت استیگم و زن
 بیل که زان زنان بریک مخصوص شد دستان

شند و بکر که کعن لای قله ده می بندی
چه می افک که بکردن عثمان نسخه سنتی

598

این دوست که این عودا سخن پیش
آنچه زنگ و قلی زوف ناد سام
که دشمن و حشم از غم خار ترا مید جاهان که ساره رو دهد و
پس از که هر که از شفعت خود که این برخوانی خواهد بود ترا مرد برآمد که اش
نمی خواهد و می خواهد که این برخوانی خواهد بود بخشش بر درق لاله می خواهد
که این خواهد بود که این خواهد بود که این خواهد بود که این خواهد بود
نوای ناله سرعی بوج سام اند دوش پودیدم از سر زده تو و لفظ
زابر و کوچک بزم ای ملائی که دو افتخار عقلی سام و خواه
وقای از ای از ای و زلف پودش بخواه زد ای بعاع عرب و میر
ای دلبر ای و برا سام فدا کی ای ای و دنودلو ای ای ای زان ای زان ای
بدون بای خواه کاری آشید دلبر ای
کروں بجای خود ای ای و زده بروها فهم از خسرا دادم ای ای ای ای ای ای

ص ۶

خوشتر باعوکو شا به تر عازم باه دلوک هد و رکو شر ز
 از روچ عطیه ترسه مان باع جست بکسر بونی که فی آید راز بخ
 با این سه آنچه ام ایستاده درین غم باشد که غلط نسوم کوکود پرها
 آسوده جانو دل شود ر سایه فورا بد بر جه که ماید گذاختر رخته ای دو
 من شنه دل خود تو شکم افر و خته بکذار تاب بکرد روح شمه جوان
 کر عیم چوییل زمانی صد هزار آدم شاید که چو خلو و دو بر که خدا
 من بشده آواره ام شرسته و چارم قو پاده رحمتی دستم و دامان
 با اکنه روی سیاه دارم بسی جزو کنه فرمید تو ام شدن ارتباطه پایه
 کرز ایک بکذاری کرای ایکه بخوازی مرا روی گرفت خاکد رجیش هم تو بکند
 کر من بسی بکرد هم من دشخود کرد هم پارکی تو از روی ازم الی ای
 آخر خاصی ارکم سرمان پرورد و الم
 سوز و فقیمی بانی فریش بحران تو
 و خانی سرعی خانه دارد خزانه شن عطا لانه دارو
 پرکی دارو تو پاپیال اوش زقوت لا یمی تو دانه دارو
 پر دبایی به این خام جیعت سرا و ون شنی بخانه دارد
 لهر زدنی بزرگ داده داده داده داده داده داده
 لهر زدنی بزرگ داده داده داده داده داده داده

٤١٦

٢٣

من فدای قدم آنکه خود داده است مرده هم کندز نمده یعنی
که بین غم نزدی دست ندارم زنگ است چونکه بن من خواز که جان کردن آن
عرق روی تو بر کروان تو ریشه است پاکه با صحیح خبر اینه این روزان آن
ششم شاه است بنابرین حساله باشد آنکه خود و از دسته های از
بیویه خوان بسیار دلخیل خود باش کرد شنیده بله آن دندوقی خلا
با خوشایه و نازم صد بار است و هر چند سرین افراط دیگر و اخفاف لازم
باید بسیار ملائم باشیح حمله است که خسر چون داشت که همه را که کرد
شناخته اند از درست تیغه ای خود را شکار که منی هم کنم ای که مادر دیگر
قویان چشم هم خوب نمی بینی و درست دشمن گشیده بود و در صد شکاره
بند و اکنکو که کو زندره ندارد بکسر بیرون قبول شایان است
کیسته باع جن عذرخواه خوشگل این آن سهند ای ای
روی تو پرسید بالا دیدم رخود رفیم که قلم ناندی همچه کا صد از
بر عصفند و شر در ماز و فرم خود که در رخود قش شیخ ای راچه روزانه
که ای دلخیل دلخیل ای کارکر دلخیل هم خود ای ای ای ای ای ای

هر فتح هر زان برای ای ای
 زنده بیوی وصال و مردہ بیوان
 شکوه از رفت کنم که روی تو رفت
 کوه رفته با من نباشد در آمد
 پیش تو هم که در دول هم کویم
 پاک تو میر وی چو خل تو بوسم
 باود سایی بدی کیان و قلی
 بلوی مادر حبیتی هست که علی خ دی
 تو پاشدی و من از هوش رفتم اینجنت
 آزان نویان کامین شرک رفعت
 کیار و دلم از در عرفات که کوت زنی
 از ای ای و هر ای ای بور جان پیدام ورس
 در زمان عده سلطان و شاهزاده هستند
 خان خلو علی شاهزاده بزرگ و در ای ای
 غازی آنج سلطان که روز از شتر کویی
 هر فتح هر زان برای ای ای
 زنده بیوی وصال و مردہ بیوان
 شکوه از رفت کنم که روی تو رفت
 کوه رفته با من نباشد در آمد
 پیش تو هم که در دول هم کویم
 پاک تو میر وی چو خل تو بوسم
 باود سایی بدی کیان و قلی
 بلوی مادر حبیتی هست که علی خ دی
 تو پاشدی و من از هوش رفتم اینجنت
 آزان نویان کامین شرک رفعت
 کیار و دلم از در عرفات که کوت زنی
 از ای ای و هر ای ای بور جان پیدام ورس

میرزا علی شیرازی
دیوان
تیر ۱۳۹۲
ج ۶۵

بدری و پسر و عقوش طرائف او کوتاه و نارکو سلو و تا برا کو عیید
برادر خوش و فایه در عیاشیران تو ش
بروی و چند مبارک دادن قدر جدید ۱۳۹۲
با صحبت شیخی سیم صبا حرکات تو جهود فراخ
بلند رکی چون بشیر بخزان بوفای ارسان سلام مراد
کی این ایشان را کی این ایشان را کی این ایشان را کی این ایشان را
با لغور و مفہوم چند مخورد چیز و س
پند از کارخانه غافل نکت باشد اش برگان به زدن
شجوی ایشان قدر چشم خود را کشید که نمی کند ما
خرقه زده دوچه هوی دام مراند از پی دیسا
حکمه بازی بشارماند خرقه بازی است بشتر خواه
توان شم خوش قدر غرقانی یا کی این شوزدن ایشان
کفر منع آور طرف عقیق بر ساق خسیل خوف را
با دل در دنار دسته را باز دادن زدن
هم خود را هم دوچه هوی راستگزی هم رسان زدی

یار بَدْ یار بَدْ بُوز سینه پا
 یار بَدْ یار بَدْ قَمْ هَمْ هَمْ
 یار بَدْ یار بَدْ بَاهْ شَیْخَان
 یار بَدْ یار بَدْ بَرْ کِرْ مَسْلَمْ
 بَسْ بَسْ بَسْ قَبْ وَتَسْتَتْ
 بَشْ شَنْ شَهْ فَرْ سَوْ لَالَّا
 یار بَدْ یار بَدْ سَلْمَانْ نَارْ وَرَمَنْدَهْ زَمْ زَجْمَونْ
 یار بَدْ یار بَدْ قَادَهْ اَزْرَاسْ دَسْ تَكَمْ عَلْقَهْ فَرَاهْ نَهْ
 بَدْ بَدْ بَدْ بَدْ عَلْعَائِي رَوْحَ
 بَدْ بَدْ بَدْ بَدْ بَدْ غَمْ دَوْرَهْ
 دَرْ خَرْ بَدْ شَوْهَهْ بَهْ مَهْانْ
 دَسْ دَرْ کَوْنَ سَرْحَانْ روْی بَرْ بَرْ بَرْ بَرْ
 جَوْهَهْ بَرْ دَلْ وَفَانْ لَرْ اَزْکَارْ
 دَرْ شَدْ بَدْ بَسْ سَهْدَهْ کَنْ
 بَجْ شَسْ اَکْ تَارْ بَانْهَهْ دَتْ
 عَشْ بَعْشَ بَادْوَهْ بَلْهَهْ بَعْشَ وَرْ زَنْ دَعْهَانْ
 سَقْ اَیْ کَهْنَهْ کَهْلَیْ دَورْ اَیْ حَرْ جَبْ وَهْ قَوْدَقْ وَهْ
 شَهْ کَمْ وَرْ دَهْ وَدَهْ کَوْهَهْ دَهْ
 دَنْ خَنْ شَهْ کَهْلَهْ دَهْ

۶۷

رسم زیر آن افکار
 در حقیقت پایان نهاده بیاید
 سان و قلی پسچه خنده دریاب و در طلاقت نز فرشند خود را دوچار
 نمی موقوت بخین و خلیل خان
 شکی عجمی و نادانی شد مباری و امداد و دریاب
 بینه بین خین و خلیل خان
 لشکر از دست زده است همان فریاد هنری شد
 همچنان که خلیل خان از جوانان خوش خرام شد بر زمی خوش رویی بسزد و شد
 تا که سپاه سرچه می نازدی دل سیمه موافقد رویی بتا ب
 شوریون پاک زمزمه شد که مجدولی و عجی و
 خرقه و عشقی جمه و زندگی مار زندگی و تو سر اش و آن باشد
 که نازدی ای فقیه
 اتر لابه به مطر لاب
 سی و خلکی می این عفت ش فی و کافی تو زیست
 می بیند که این ای ایه
 دل زندگی خود را خود خود بخواهد
 از محی زنوم مراجع کرفت پرتویت سان بزی خواه
 هنچ که بینی بین کله بودی که تو سر از تو سر می خواه
 هنچ که بینی بین کله بودی که تو سر از تو سر می خواه
 پاک شواره و دهود و درو چشم کوثری پاک ششم نزد
 بید این که شنید نیزه همچویی و روچی ز آز سرو آزاده که کفرت کو
 فیه بینی بینی نیزه

ارم دل شو بکریه سهی دار دایی جم سعی از خوب
 یک دروزی اتیه طوفان عوامی چند روزه ناد
 مضر ب عشق از ده دلان که بخوبی معرفت زد و
 نشانی ناز غیری خبری آرزو خواه من بر قدر
 ادب از سلطان عشق پر همراه از این دنیا و آن
 مال عشقانه پیدا کن و لکن از دور و ندوی
 نفس ایه عشقانه که نشد دل بکسر دل از نشد سما
 بر تو ای دلدار شاه خواه الله لکن خواه عی
 روی بمناد و دست پر خواه پرست و مند خواه
 سهمی ای تاریخ سه ای کی پنجه را نمی سرزد ای شاه
 بی عصاقی از راد عشق آشیانه ای شاه
 نهاد نهاده رو قدم ای بزمی ای ای خانه خواه
 از غصه خود خواه میگم خسنه پر ای ای خود دلو
 خشایانی خود دمه ای ای خانه خدا هزار شاه

ساقی خان

بُشِّد کوه و سیاپانو بر و نیزه زند آن گوا نسمر فلاحه بدار و هزار نشست
 پس کوبان همه در زم حمیر قصکشان بید و شمشاد بونار و فوس و پار
 بالله برا لاه سمر باج و بنور باغ چون پر کنده زده که عدو کمی سونهار
 آمدند از طریق عود نوازان چمن تازه رو بان حمیر قصکشان باج نوله
 باز شد بروی گلو شمشاد بوان و مبدم نعمه راقفه لو بیسدر بیان
 بر شد از زم حمیر چهل کلی به فلان باند فرانی صو تیان غمار
 سپل از راد صباغی لیه ساجله نامز این سام از ماده کو تو نهار
 رو بکار درست همچو معجزه میان ایله شکار کنیه ایله الا خضر ناد
 بخوشته آن قضای بر ورق لار و ق شاهد وحدت ایله شده که
 بان پیر استه تمام شده ایه همچو چمن ایه شاهد میان و عکس
 پا می و سلطانی پیانه ایه کر که سایه پیدا بشد و خود زرد
 بیان ایه ععنی کل ایه شاده در آه بدم وزیر قبض و بعلی آیه در زمانه ایه
 سلطانی ایه فور احمد نادریان سق المیظن نوار جلی ماده بار
 عمران آیه که بیاطر بیان ایه عذر ایه که عدو که کار و شمار
 سلطانی ایه روی مردم می ندهم نیزه می و مشوی در ایه
 کن کوه مکانی ایه بیان ایه هم و ایه ملکه و طور و طور و طور و طور
 بیان ایه که ایه ایه

مکالمہ

می بازد و با کلار و قلی میر سده

این سخا از خلاصه و فیلی کلمات منتهی به علم نور دار رفاقتی سی
لیکن سخا مذاقیه و اروانی عجیب درمی باشد حالدی خود را که بگویی
باگون بولده است بر شدید میگذرد بمناسبت لذکر ای دل بیان آن
دلی که چهارین مفعه زندگانی کار شرط است و تحقیق تبروف و تکمیل

بل با دزو بخلاف و قایل پیغمده
فرشخوار باید و می تورست
کنوزوله خود را می بارانی
ساقیا دور را زد و دور از
پندت از پوز خوش شسته رفته باشی از دور تو باز
عکس زنده تو هزار برسد - همین طویل نه از اندیزه داده
دان و هم چرگانه ای کاپو و هم اتفاق لغافر بوسک بر جای
ادرزی و از روی عرقان می سلیما مملکه باشد تند و بلو
زند و پیغمبر از فردوس میدارد - شرم میگاند اینها بر سعادت
آن نهاده و شمشیر باید هم همچشم داشت و سخاکه را با اراده شکا داد
این نهاده اینها بر سعادت

شکریکه مکست بان سرو

V&G

او خود از همان میان سکونیه بگیر و آن را ملکه نماید
حده فرخم شرمنه رشته او شکر کاره بزم شده افزویه
بسته شن لیکه شن اعجم بولنگو بود و در آن سرمه
کرد که وادی روناک دینه بیکار شود و بگرد و از
هر تاقد بوزندار و شنبه ای او بخوبی بگیر و از اوزره
که روی جای او و همچنان فقه طریق بود لایه همار
شندان همچو سلطانی قدریه شاه همچو ای
اوی پریتی ملکه خدای در سرمه باشد
که زنها مقدمه اور و زنی که کرو شرکه تو زن که از
حداییه بمرغه بود و باید با تسبیح و لذت گیری
ش زناد بسیار سرمه بود و در آن سرمه بگرد و از
دو سرمه دیگر بکار برداریم ای بو سرمه
که دلیل این معدن خوش از خود بگیر و خود را
شترین کار ایستاده باشیم و این کار خود را
شترین کار ایستاده باشیم و این کار خود را

دزه بکارهای دزه های دش

✓ 48

جود بکار ده اپر و ترد وله رو شوی و نه که تو زده و لول
امن پا و مدر و رور دا پنه نوین بیو کاوی هم ای ای نوی بیو
تورد و خر لف فراز ارتودام هم علی خوش باد
ارسی روحیم به بیوی پر لذت داشت اری جو هم سایه داد
بر طاق بروت بزم چه نایی که من شیوه نه باید
براد کار و حمیه بولی و قلی
پیش پیش رغبت نوی داد
دو روز پر بونی ددم جو شیخ شد بود شه تو زده پر با ومه
د خوبیه شد که تو زده قوانز نوی خوی بارب بدم بده که داد
خشت سیمی خشت
بان منه بونی داد عذر و بونه
پر و ای صفت بون شه تو قلی بر اعلم ولی شد احمد کو ناده
دلیل پر اعلم دو غمی علی غلی ولی شد احمد کو ناده
غم خفت ای خفت ای خفت
جهت سیمی خشت
بان منه بونی داد عذر و بونه
داری کجت شده رزف ای دمیری بذرا شلیت عذر و
مانه دیویه ای دی بروانی داد دمیری برا جه داد زن بروانی داد
اوونه که دی دیور و شد لایک فی میان بیو شه بیمه عذر و بونه
همیزی نیز سفرمیزی
همیزی نیز سفرمیزی
آن نیز سفرمیزی

سلطان حکم حرم و مادر که خداوند شاه
 بودند بر پیش از هم بودند مادری زن ایشان تهم عذر نهاد
 از آنکه فخر خانه کردند و فخر دارند
 ۳۰ هزار دلار دارند چنانچه افرادی از این افراد
 عطی کرده اند پس و از تجربه باشند چنانچه همانند اینها
 کسانی که از این عالم ایشان را که عذری
 لعله شکر و زاری که داشتند فخر و شجاع اور کرده اند که اینها
 نهادند بوله اول و ایشان را که بزرگ و بزرگ خواهند بودند
 با قدرت خوب نهادند و کامن خطر را که اینها
 بیوهات بیویان نهادند و همان پسران و کسانی که اینها
 شکار بخواهند و زار شیدند در شان یا از پسرانی که شاهزاده شان پرداختند
 و اینها و دیگران دوستی را که اینها دارند و عذر ایشان
 برای این اوه فخری است زنها هم همان روش را نهادند
 همچنان که چیزی از اینها نخواهند داشتند و اینها همچنان که اینها
 بزرگ و بزرگ خواهند بودند و اینها همچنان که اینها
 با این اهلی نهادند و اینها همچنان که اینها
 با اینها نهادند اور دوستی داشتند اینها همچنان که اینها
 بزرگ و بزرگ خواهند بودند و اینها همچنان که اینها
 با اینها نهادند اینها همچنان که اینها

سی و نهمین جلسه

کرت خاطم ارات شوق بقیه در وان
 سکابد و دلخواه کشید
 چشم بکه بود لودن یعنی تیشی در کی
 کصر شاپ خوبی آبی بگان او کی دکوت های بکی دوزنه ایک
 ذره بله مانکه شود ادعا تری بیوی کی راه بیان کردون بخوش قوی
 مردمت پایی بکی سکان شکاری داری
 پرده کرا حلاجی چهارست بیهوده دلخواه دل غای
 زلف در زان داده دکوت لشون و ای شمر و فلم هاتان دوکی به بور
 واقعی خسته کلیان عیسی سکاری
 دوزنه بین بکه بکر که کافی نیز دوکه دامه دستی اند
 بخیز در قص دکرت که شوق غای دا بخیزی نشان داده
 هم ای ای دای سکان شکی در کی
 کشید رکف لاداله سعد ای دوار که تو سان بردا خو و فو
 بیشتران زنل چل
 و ای ای سکاری بزورت هو سکاری صدای بیان داده
 بین حمله زن
 دندان بزوری سکان شکی کی
 بخیز در کل ای دلخواه دل خیزی
 بخیز در کل ای دلخواه دل خیزی

八

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

八五

ا ش رسم کرده زنگنه و بار و پوچیه فرمودی برقان نو میدانید زنگی زاده روم
دلم طغیل و بستان غمود امیده بزاغه هنگامی تیره باران چرا فرموده
اطلاق برودت بکیان دل بوزاره هر راه عجیب مایم دلمنشور و قیبله
له سرمهکت زاره مکان قطبیه بدر دل و حمایع مایم چه غایمه زنگه و خوده
سیمه رو روز و خوش و قوم لکشم اشتره بولعنی بد او خود و اینچی اندروی دو دل
وفیلی واله جل ولکرها بدین دوکم دناله عینی
با در علطفه داری علیه لاع قدم حموم

آخر مه معاشر / سارستانه زارت / سه کم کوی فدا
زلف پچه و آبرپا حله بگفته / یاد شوی از که زده ای و داد
لتوی سیده کی دوف دل / هنایم با عطه و دار کاشت اغطا
فلای خوش / ایمی روک در ایر و معنی که ای قیمه عالم دل
قوه و زور خی نواین شو و لوزلف / شرخه له و کی تو دار خی
کی دلانه / اوز غیر پر و دا یانه عین ش / او زمان
پی بکیم ای باری / و دیگری رمل که و نور نهای ج
دار لانه دیور و دلخواه / بو تجهیز و دو غم دل
بگلم نمای کی / دلخواه لذت خیزد
دلم غمیشان بی خود / دلخواه لذت خیزد

فہرست

مکالمہ

جذب

فِي الْأَقْرَبِ

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

مکالمہ

ج

卷之三

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

١٥٦

卷之三

卷之三

69.03

فَسْلُ

三

100

八〇、八

11

سرونه سارمه نهاده
پروردگار و طالبی نهاده
حتماً امکان کرد
خرنخه قوم تو شه پا خان
شایسته و حجم خارجی
کسر را بدزلفت و کول خان و شهیون آن کرد از این خواهی
دلخواه شد و شاهزاده و شترنی بنده خان و دادخواه و شاهزاده
کارلو بو ون و دادخواه پادشاهی این سهم خوارزد و روز تو رو
با خوشی اسلامی داشت و دادخواه شاهزاده و شهزاده خوشی داشت
آنها که ملک خود شیرخان باشند همچو این شاهزاده خوشی داشت
شاد و بزرگی داشت آنها دادخواهی بزرگی داشت و دادخواهی
و شاهزاده ها خود دادخواهی داشت و شاهزاده ها دادخواهی داشت
امداد و کمک خواهی داشت و شاهزاده ها دادخواهی داشت
و عالی کوتاهی داشت و دادخواهی داشت
که کن خاطنه نهاده و خدمت زم داشت و دادخواهی داشت
شکار و لر زدن و ایجاد خفا و امارت خواهی داشت و دادخواهی داشت
و دادخواهی داشت و دادخواهی داشت و دادخواهی داشت
دیگر نیز دادخواهی داشت و دادخواهی داشت و دادخواهی داشت
دیگر نیز دادخواهی داشت و دادخواهی داشت و دادخواهی داشت

و زندگی خود را در این دنیا میگذراند و از آنها
آنچه میخواهد بگیرد و آنچه نمیخواهد بگذارد
آنچه میخواهد بگیرد و آنچه نمیخواهد بگذارد

91 91

W 11 98-48

94 (95)

۹۹۶

پازار شما ول بی ارم می فاده مایا سر زلف که رعاض داد
 او زاره که و هر چشم خانی پیری دل که بفاله فاد
 حیرت زده نزف می بازد و نهاده
 کافریه و امانت ول بیاب و عادا
 کشته شجواوه و کوسایه لید و کوسایه سر زلف و کو منعا و
 زنی و فری صفت ایشاده بهلم غرفه و مرده دن بودند لذکه
 باقیت بلات میم جیمه کشم بوقن او و تاق تو بود ام و فوجه
 نورانی عالم که رسایه سر زلف رسایه سر زلف و طالع
 هر اینست بدل و از نای علی رخو عطش کن تاید مو

غافل همیه بورا لطف کرد و چاوی

محی چرا و فانی که اممه جام و جو

ول دلو از وصال ای جان دوی جبل شفه خنده هم باعغان دوی
 دل از مردم شجواوه سر زلف ام کی از کی او و دلو ازه زنده دوی
 جل از من بوری هم بسی دلخی شکوه دز و دی در و جان دو

سر زلف از نزد زانی و لای خواهی شدم هنده همان

من این شفه عالی بوری دز ای ای دل خانه دل خانه
 (ای دل خانه دل خانه دل خانه دل خانه دل خانه دل خانه)
 (ای دل خانه دل خانه دل خانه دل خانه دل خانه دل خانه)

qW - qV

أَنْ يُضْلِلُ إِلَيْهِ
وَمِنْهُ قَدِيرٌ بِقُرْبَىٰ نَفْسِ الْجَاهِ

9A-9 A

هواکی مانع طالبی که ذرا بی حجه ممکن نظر
دل آنکه تردد شده ز دلی تو بجز از دل
آن دلی تو بجز این دل و بجز دلی رید
زد برای این حادثه ماده صبا دارا
دل و دلخشم به بسیگی باح و دل داده دلی
لو فوای این سند را مجنون نمی

۱۰۱ = (۱۰۰) .
 دلیف سرمه مکوری بناش کوش سلطان حسینی
 دوچار م دور بیو قافل خونه همچو شمش در یاد
 دست و اینه قایقی بیسم پنجه دم عجم امهم جست
 منوی کلخانه شوارام و ملاقت نهاد و امهم
 بیو خوت بیکوره نهاد بیو خاده بیکلادان بی پرو فتو خدیج
 و فانی عاشق ادام تو
 شیخه د فامت بیو فتو خدیج
 شیخه له خاکروده آیا ط امرو دست لدم شه نوی خودی
 بالم دلو رو هم نه زمزمه کفرهای او روی سر برادر اودام دلو در عرض
 پیو شه خان اترشان ای بیو خوت بیو و ای خانه کلو دینه خانه
 قوبو سرخوت فخره زید اعیان خونم نه ما بیکوره بیم خوازه دین
 بیل صفت ای قلمه دور خارج نایخنه همرو دلار رو خاره
 بیو خرم هم دیم ای خال و فانی
 خان شیخه و دلار خود دلار خفا و
 او و ازه و امازه کاوان و فزویی هرم دلار خیمه
 بیش و شکر خه تر بیم خرد و خیی او غم که خاکو که خداوند
 ل خداوند می خداوند می خداوند می خداوند می خداوند

ج

✓

پیغمبر اکبر اودی و فرانی علی حق مادق نی

پیغمبر اول علیہ السلام و پیغمبر دوسره

دوك و شاه خوش براي جان چهار بو هلاك من هملي يكده سوچه
پر کورا و کار و فناي عماق مادون نشي
پرسفای اول عالم و معمير در گزرو
باهاي جان من هملي فداي ساغ تادا هافون هام سامي چاها و زم لاد
او خود نافره پر زده باش چيز نز ماردي سعادت مادا چهار
که دوز شاهان ما و مدادن همچنان پر بروي افق هلا -
پر سالند پون پر جه و زلف عزون لشي سپايد چه هملا هارا همچنان
عزون لشي فدا هر عتمد و ختنه و هاش دل شاهزاد عزون هارا هر عتمد
پر چشم از افق -
بهاي پر سالند همان شاهزاده پر زور و زده دودم و عقد را
فداي پر سالند همان شاهزاده پر زور و زده دودم و عقد را
فداي دار و دار و غروري قو و رشد و را بآهون فناي چو همچنان
همچنان

و فایل تجزیه کردن و وزان دریابش

منامه لـ ۱۰۵۶۰ و ۱۰۵۷۰

و فایل های ایران و هولان در این
ترنامه ایمه آراؤ او و م داد
او نه و نیاچه که مکاره نواده اند پیش گویی
وی که در اینجا خوشحال و خوش
و خیر را توکل کنند بیوی بوده اند
بدهان غریب ایمه آراؤ سری این خواسته ای
پیش گویی ایمه کان او زیر قوان و در
میخ داشت که تقدیر
که اینها که ایمه آراؤ
لهم از اینها که ایمه آراؤ
و خیر را توکل کنند بیوی بوده اند

۱۰۹

دروست فرموده بخوبی نیم کر کرد و سایه ای دری و خان اسما و داد که
که سینه هم داچه شد لده ای بخوبی و رنگ و کوچه کوچه کوچه کوچه
گلی منع و دوای حکم بر کرد ای آن شاه

فرمودی ای شاه تما عبارت برداشته

ای ای مادر فرشید و دار کاره ای خداوند کرد ای خداوند

ای ای مادر فرشید و دار کاره ای خداوند کرد ای خداوند

ای ای مادر فرشید و دار کاره ای خداوند کرد ای خداوند

ای ای مادر فرشید و دار کاره ای خداوند کرد ای خداوند

ای ای مادر فرشید و دار کاره ای خداوند کرد ای خداوند

ای ای مادر فرشید و دار کاره ای خداوند کرد ای خداوند

ای ای مادر فرشید و دار کاره ای خداوند کرد ای خداوند

ای ای مادر فرشید و دار کاره ای خداوند کرد ای خداوند

ای ای مادر فرشید و دار کاره ای خداوند کرد ای خداوند

ای ای مادر فرشید و دار کاره ای خداوند کرد ای خداوند

ای ای مادر فرشید و دار کاره ای خداوند کرد ای خداوند

ای ای مادر فرشید و دار کاره ای خداوند کرد ای خداوند

ای ای مادر فرشید و دار کاره ای خداوند کرد ای خداوند

ای ای مادر فرشید و دار کاره ای خداوند کرد ای خداوند

ای ای مادر فرشید و دار کاره ای خداوند کرد ای خداوند

ای ای مادر فرشید و دار کاره ای خداوند کرد ای خداوند

ای ای مادر فرشید و دار کاره ای خداوند کرد ای خداوند

ای ای مادر فرشید و دار کاره ای خداوند کرد ای خداوند

سو تا و ده دلم کو شکم دایم کو نام ^{بی} کو جوین

تولیت گفت بای مصلو و ایام عزمه

مَوْلَانَةِ دِبِّي صَمَدْ خَاتَمُ الْوَفَى

چیزی کی دسرا ناتوان غار کرد میورا و دلی احمدی
خان را ته داده خنده کرد و خان احمدی کن همان را فتح
دز قدم لری دی چوچه حکم این اخراج را داده
در اینجا دنار نوشید که در این نوزاد عزیز بوده
حرامان ناقو و در زدنی ای سایه
و دلی ای عشیر خمچه زدن ای ناقو چه زور علی

پیر مختار شاهزاده من می خواستم که همان روز که

وازنه دارکردان لایویسیم شوینهان و کلی

وَمَدْرَاجٌ مُّسَارِلَاتٍ لِّوَسْطَهُ وَجَوَهُ

سخنگوی شهروندان خاک فلادیمیریز

سچه عکله لان عتای فرم و داش

سالوره و ملکه من عزیز

وَسَرْدَنَةٌ وَجَادَلَهُمْ كُلُّهُمْ

لطفی و مختار روانه

جیو گولیاچیہ اور دوسرے نو

۱۹۵۶ء۔

میخواستند اول یک قلم را بگیرند و آن را در دست خود نگهداشته باشند.

لهم إني أنت عدوهم وهم عدو نعمتي

• • • • •

三

114

111

وکی داده رفته بیلار کوشک بود
از اولان مسند و بالمر
فرموده و فایل بدل تو سلام
دران هر قودکو و ره رو
دویزه بوبور لطف دل عذر بگو و گرس
بوعزی خوی خواه و می خواهد
حال جاه زنده است بخیر خدی هند و مرا شنید
زلف کریمی ساضر کوون تواندی خون رفادر بر و زان
عشق و عرض جهان نمایم براچین هر یاراندی و خود
ساعده کی ای او پیش داده بخول بی صفت بزرگی خود
لطفواری خود و اشاره ای بر روزگاری خود را
کن و میر بواشد بادا وی زنگ و دلی
ای پیش برام و دلی شه بخواهی بیز
صرف دست کن خداوندی خود می بدم باد بلو و
عن در حمله واران که لی عمری آنها کوانت
تو ای خلا ترمه کی عاشی روم کنون خانه ای زنی
نیز روز بیخ و بیخ و بیخ و بیخ
در زمینه و زمینه و زمینه و زمینه
لهم زن زن زن زن زن زن زن زن زن
لهم زن زن زن زن زن زن زن زن زن زن

۱۸۲
 بور استه بازره پس خودن برل هر رگت تو خود را باع
 شتر عزت دلم داگرت کو قانز طبیعته سرگان باع
 سواده درونم دران ای خطر و نی توییه زهه ای خوزه اتو کله باع
 چاره نیه دواخه روی تویه و فانی
 صرسال بکری بند برز و دعه باع
 دکل کاک محمد روی و فانی نور خادن درخ و کوق ز سرگانی
 وفات اوی سکه مردی و خشم دکم بر تی تانه کرم حی شن چو
 ای غارت تو خدم ز رسکات روشن کراوی دل عکس
 حاش ا قیان دکر ا و خود و حاب ای ای شیدم ای ای خانه
 که نمی بشه و کون خونم
 دکل دشکنی فش آفر و سرگانی تو خود را در مردی
 کرد نیم بوله دل باران سری کو او استاده دله سر ز فو قلی
 کردان کی زده رم دکمه ششم
 در شعر خش تو ای و دامه هن دوان تو خش دا دوکل او تیه
 بند بدر و نم ای خوش خانه باع باع نالم و کوئی در ای خشم
 جو دران کوی مشی و ششم چه ضعفی ای ای
 بند بند

که شوق جمال تو نیست و نادم برجی دو بیش کل اوتمه روا آن
 شوق تو پرسته مذوق تو پرسته اگر عارف لعنه داد عالمی
 ز شیخی جمال تو پرسته و شرکه رکور ادر کو ان که همان داشت
 دست دست و بدم دست دست و بدم چه سراسی در دنی خواه
 ده تعلق داشت دل که فاره دنی خواه برش نمود و خدا
 من ام عاشقان از رای بروتی تا که بترس ای کل نازک این نومانه
 د کونه عاشق روی تو نیلوی سپاه کو کو تو تبریز دشنه
 تراز دلکه سیستانی ساری چه و نهایه مان بربولهای سیستان
 و فانی بو طلا که و بلاشت و خدام
 د کو تمری دنی دنی د بیش غل خوانه
 اری از لعنه بیر تاقم هر لعنه و نه چه د او نکره هر داد
 کو تانی بکار دار شرم زلفور روی تو ران و تو شه و کل ارعان خون
 خدا داد جما لو قاتر ده ده ده ده ده ده ده ده ده
 کلم ای
 کاسخیت زده بیکار رعایت هر عفتی ای ای ای ای ای ای
 د عفت تو د ای د ای

185

لهم إني أنت وليتني ملائكة حفظك حافظك

سته متفق پرداخت + چا وی و که جنواره هی بخواره درزه - طیاره ایکن
تنه سکه ای ای و دم کلار - حب - یادگار من ایک ایکو ایکار

عن درین عشه رکل کوم دام و همیز فردی خشم پنهان اوله لونه نهاده اند

عن مفهوم سرافت - هم در رزم خواهیم آمد اگر نزد حیره و بوجار

تسبیحهای غیر ملایم از زندگانی برخواهد که زندگانی ایشان را خود را در زندگانی خود نداشته باشد.

آن پیغمبر حضرت ابراهیم خداوند و آن پیغمبر حضرت ابراهیم خداوند

پنجه های خود را در پیش از پیش می بینند و دعایی رد و قبول در خود زلف کوچک را دارند. پنجی در پیش باشند

لـ ۱۹ مـ عـزـرـوـنـ زـلـعـهـ فـرـوـيـ حـلـمـ دـاـرـ سـوـدـوـرـ

شیخانه از خوش توانایی است و بتوهه خال و داده داشت

بیانیه این روزهای خوش بودن دیوچی از نظر فرهنگ و روزگار کافرو

توما - لیخ خضرانه ایار و موز را عجب باز

دستور این دویل را در
کنار میگیرند و آنها
آن دویل را در کنار
میگیرند و آنها

له گریان آسان دامنی سور بجودی عویض بید و للا
اک محون تو خم یکل مکاری ده کوکنوار زلده ده
دوش پروکت خون و قابو سه در ده
فدا تهم ز زمه بکوره در ده ده
در بیانی خزان دایره هما شوون اک لاده ای ای ای ای
بیهقی ریان خزان کوتزنان وضع خون بچو فصل کاش و نخان
خان بس احمد چمن بولو نعمه باد قمری در بیانی بکلعا زار و بالا تم
گران آماندا فسور بیشین یاروه مکاره دیه ای شام بور و رور و
ددم چنگی ارشیو راز و آرازو دلی میل طاه کردیه چهارم
له ای دور بیوه خورشید اوچ خوش باعنه غیر خرم ای هم خوار
ده من او سیه آهو خرام لار خسارم مان منغم که در دل استو زن خرام
و فار پیت بدم دادم و جی بزم دلیز فی ای دنیا به دندون دنیا
بیهقی ایها چنگ ای ای اووه خرم که خورشید خاله و قریا کم کیست
شاط و عز بشاه و چی و هم ای ده دنیا که روی دنیا

۱۲۷
ت کی قب می هر لی ای از خواستن رخا کوی مقدمی علی فران او حاکم
در خاک درست فران همان مه مباری لفڑا سند ریی هم ناوی ناکم
ساز و زیر قرمان دفعه دیدم قدم تو م برش ترا حرام گزی روی تو
این شیم نوچه خواه خرم و خم بوی کمر شام کم دل در جو ایدی دل شاد
چار خرم دی سر را که تو فرم بوی اوم انت بو در غایجی کوی کوئا میری تغیر فرم
خدابو خمی درانی مبنی فور خدا ای بوی دل غم خل اختر نظر فور خلا کم
نه فرض تو دین و دل دواره ای گرد در غناوک مجاہعه ای حاکم
دیں طلاقان بوی بوند او که تو رهوبیه در غماش دل دل و زوره او
سایه بو کلی بو شعر فری خدم امکرت در غماعه در خدم او دل و
سر دل ای چا و خوم دل از خوان در غایبو امام ای خوان مولای اولا
بلات پی بوی کر سایک فور کپورا و ده در غم تمر عفان و حمایی تارکه
د حلقه طایی نم از دواری فور لامرفت در غم بو رو حقیقت او لاد طای
اکن از از نعمتی ای بوی بوج عذر خوشی دلو روانه غما دل بر سر کمع

بعد رست کرچه لیم دو روی عده ۱۲۹
پسوردت کرچه لیم دو روی بعنی برق توی
لک کوی پیشنهاد شادم مردی آبیه پرچاوم
دست بین دلم شکن کرده او جایش بشیکم او نیزه هام
غیر سکس و دواوه کوتوم دو راه رفخم
سد اوندا حجا فادر آمرز کاری خوم
بمحی نور و جه بان و توانند وی شلت
بسیستان باهم رساناعده هسته تی
دی عظمه خوت آه بس اسماه
لک قبری که نباشم دی لست خوم در دل رک
دوایی بکس و داداوه پایه طلا مک
بحی نو طلقو جد بخشد ها لاتان
بمحی چایار واک واولادی آه
با لشار و محابا حفایان قلبه کار آنها صفت روی بخت
بروح خواهکار آن شند و قلبه کار خوم
بقوه چاده دلیان دنیا است و لان
چه نایل کرده سایه ایه قطع مارکانه لم جواب نزد مجهشان روح خود را
حیق آه در ویم دو داغ از غرف جانا اکرمیات له لای قلخه کار
نیم صحمد قربان شاده قوز کار خوم عزم نکسم رو و دم رواه هم
از دل از زیگر داده ایه ایه دل ایه

اکنی ماذلف و چا و ک ملسا رم ابرسته کافک شه مرادم
 و صار حاکم بیوت خان عاشقه نزف بمحی سایی کو رلا بو زمه خا طبم
 سکاه کرم ت راجح هر دو غوک بی لشنه مخ قوانی د در عزم خیه
 بخند بحال رو ت بلو باع خسدن دلی من هر زاین لام اوزم و ریزه خصیه
 رکنده رله تو علی می عاشقی رو عی هر دصل دلم سه عجز دکارم
 ولور دانه دکرم د دکرم دور راه تو هنکی ای دلاغ و هر لف او اور
 بخنه ای دلی همار او چا و ای دلی هام خل فنده هجوم غفر و بلو حاره
 و خای از هموای و صلزاری دلی هه زلفی
 آن هم خسته بجه
 محل عجله همعت که کن اتفاقه خا طر
 ای بسراونه هستنی بخلاند دی ایی صادل داعش دل ایه
 بوس خدایک شور و داده سوادگن طور و رو طار دیاره هموی دی خاطرین
 جو کار دنیه محل شاه خوانه دلم دسته اه و ای همار وی از ما دی کس بصیرت
 غارت هوش د کاردم بتو خواه بیوی و ایدم لدل دلور و عو غم که
 ای تو رو سایی و اصر تو رخان ^و ایی دلی رلپور خیم تو سخا کدی خسته
 من بخا و دان بکشته و توی دلم او رس دان برخی خانه د من دلی بیه قنای
 قیده خاه عارفان رکش عیله د وکی دلی بکش و لعنه ایکه دزت خود
 بخی دلی بکش و بخی دلی بکش و بخی دلی بکش و بخی دلی بکش و بخی دلی بکش

180

ارم بوعبر زنگی ای پر زنگی کیا است بر زنگی باری کسی
 بد او زلفو شرمه سهان زنگلند وان نظام جم و میز ای ای ای ای ای
 سخا دل سهان کی خار دل کیان چن طب خال زان کی خوش دلی ای ای ای
 اشار کی کجا دل کی
 صبا زلف پریت ای دل خد رع عقای چه شر نه کلی دل دل دل دل دل دل
 پریت ای زلف زنگی دل خد دل کی
 در دل بواره سخا دل چه سهوره و چه دل لسر لای دل ای دل دل دل دل
 که دل
 دل
 سر شکم ای خواری دل
 جمال سر ایم فو قوت ای دل
 هفتی کو ای دل
 بی بی دل
 بر تادی جمال عالم مکن نو ای ایم ای ایک نه کار نف دل دل دل دل دل

115

کمان ابروی پوستی بغمه حاکمی مسی . کندای تیکه کسردی نامه حان اوکرد چین قدر کشید
کمر شان شتر و حکیم چاود بیرون بو که خون دلمی پی در لخوشی خوی رواک رخچنده ریشه زدن
غورخون خوی و بادومی پرخنده کرد و بوی زرخونی فرموده قلی بوح بواکرد سوچه خند خند
کتم اشیخ چاود که خراب عاشقتم رحمت کرده هدا و کم خمارش کاراک دیس فریان دی خدمت
دل داد شکست خوی میستاهات بست خوی میستاهات بست خوی میستاهات بست خوی میستاهات بست
بجایم که است خوی و قلی شیفت و شید کرد بجهزه زخمچو بپردازد بجهزه زخمچو بجهزه
باباریکه شنده صد هزار جان قول قلهه ملاک یا خونی خوشی پر زاده فتحی باده همه
بل خید ملکه بتویه بورک سعادت منه
نه قد طالی همه قران نه کل ره غیره غیره
نت از فک و کاف و یوم نکت از ورق خارزم
دمت اوزند و کم برده با هر مم از حاویت
حیا میله خدا حکایت او پرله حمله کارو شیخه زده چین
تکوش قوم داینم غزرم ایوح مردم ده بایکنده هم
کوس سلطان محبت بنی قنان بس سکون
دست پیه مدل بکرم از حاصل نرم دادم روح شی با بولار ساغر آینه رهان

و حاصحوی تجلای کردان خسارتوم قرمان ۱۳۹

خوشالور ورہ کو شہ حاوی کے دامن انسان فرمہ ۱

و فایل بوج دنک هات ای خاچلا و کافرنی

پندره دلم سودا زده لف دلا امه مکن منع دل زارم که دابی جهر و راهه خشم کشتن پیغام
با خاتم بوما کی شیون دل نای او مو نکل که صراحی شاهی خسده جامه همه زده را درست این
سفر غرمه که زیره و سه لف مغناکرد دلچی کوتیرم کافوش بی سر بر کاره ای عن تفت این
خطها تو پیچور و نی لف دلا اوری
دمازه اهل دل کردن رو شد زن خیز زمی و نیز من مری و
خرت که فریزه لب شکری خامه رسناید کن تقویت
بر کم من هتا و م دست بونه سرافی
لام بازراه ترک سرکه اول کو دخویم که حضیچه شرکان ی
بعض روت لفت سرمه دل آباد پیچم

بیخهه چا لطف اود سه روکم ورمنه دم تو رو شیرن جا که مرست حمام کرد آن سر زد بلهه نهاد

سوق روزانه سکردن لفظ همان بحیدای ملزمان کرده که رفتارهای خود را خشم
گشته

پیروزی شاهزاد غیره است و مل باغ بالام

اکر پھر بالا دروزی نوید و مل کل دنی ہٹا ناکلے دیوار بدل لیں کل می خونجی نہ نہند اگدے
و درد بکر دیکھ جائے تھیں اسی تھیں

لَهُمْ لِيَوْمَ الْقِيَامَةِ مَا سَعَىٰ وَلَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ مَا سَعَىٰ

وَمَنْ يُعَذِّبُ إِلَّا هُوَ أَكْبَرُ وَمَنْ يُغْنِي إِلَّا هُوَ أَكْبَرُ

و جمل روستوی کردم حجا سیر لفت هنگی دل شمعه در و لشنه با عالم
پرستید بمقام خاک در کای تو حرم خبیه حکای لطف توجه کم نانی شریه راه استم
خیفه باید راف پر لهادا و لان کوتوم دساری امان سرفاقی قربان رنگی کار و ناتم
جهتی بخوبی لور و شری که روت و کاردو پر کم هنام بُوی خسته دمن هنر راز نهاده استم
ساخته بخوبی بروت یکناده میکند که لطف تو در اقرب قایه و قسم و مقام لام استم
زیسته بخوبی این کر دل فاده آلو شوخ عرب ازو طبریم بخوبی خوم دیگر چیز باشتم

بی ازلف و روکوت و فایه و نهاده بی دل
سته بخوبی دلی ام و محشر زرینه دار و روشه خواستم نهاده بخوبی
تیزه بخوبی بیان احوالن دل دلین شاین کار و لار دو ده مخان سده ایشان دل پر مخان دل
سکه بخوبی دلی دور قریش خاک میزان کو راه که و مهر زرد و کوئنیت و پر از غنیمه دل
سینه بخوبی بیان بیخ جهان بیخ جهان تا یک بُو غافی خوب جا و کافم خود خوش بسیج جهان روی
نهضت بخوبی بعد سر کتو وه بُو روح اکم او کریمه علوه شقوق دل کوس یکد که هنر خا و ان روی
سینه بخوبی دیگر ممات یکاد و سرتای غنی و فاده ام که جو کی سرمه کردم سحر خاد و ان روی
زینه بخوبی هر سه اهات مل شاد بیو کمال که دل باغی بی کار داع و اصداه و ان روی
غضن بخوبی بخوبی بخوبی بخوبی بخوبی

مین مل نیاز

لهم انت من انت من انت من
لهم انت من انت من انت من

142

مطون بیل میانه کو اکل هش حوال کرد دلاز نهایاچکار آرام دلان ره ختنی پیشین ۱۴۲
جه شنیده هادا ره تی علیه مریان دا طرخوا جه سر قندی لب خوا جد لان ره ختنی پیشین
چه فت کوتہ ره پاوم که واچونور نامم کوشاه خانه اقصی عافان روئی میست
سیاله دل شفائم نای دینع بو هرم و کم دیک که دا وان خانه دل کم دان روئی
خرابو خاله عایش و جه طایان یصد پیشین بونخه بیلان چوان روئی نظره دزدقه
بنالله بلکو قمری و فائی لوئی هرم دکرم ۱۰۵

158

بیل دک سرمه و ای هرچه کو ای گلابی -
بینم که فیت دی براهم بوج خیابی -
لیخور موشیخونی ای لادهن خوش باشی -
طیب دروده دایان احمد ای خدا او
اکصد جام جابر خراوزنی دارابی -
فلکه و ای هارمازی هشاوساینی -

میرزا ناصر خان میرزا علی رام

سی فریاد امیان بی بیشت لے خواه مای
خواه دارم در در در در در در در در
دراخ نیم کو اعماق حمال میں
دراخ نیم کو اعماق حمال میں
دراخ نیم کو اعماق حمال میں
دراخ نیم کو اعماق حمال میں

عَلِيٌّ وَمُحَمَّدٌ

۱۹۵

پیم می و جنی چیه زلفت نعمت
 خوش مصطفا جنت کافر نادی
 بابا خربی خمام پوچاوه سمارتی
 یادوای در دم کمکا بالد زدم ملکی
 کرد میه مخون در داشت و فرمان
 شوخ سل رنوند ادو شرک شکری
 کرد میه فانه هموش رانو باز قشت
 رو بخال کدمرا حاد کادو دعمری
 منع ناینم ملن بازان لدت رخانیار
 زور باش و درده ریشه خوش شتری
 رخت سوده تگی طیب میران
 در دمک در دلبه بعد زمانه حاره ناری
 سوزنیو جرم بلان هرنا دختری
 کوکار طوفان فوحی او زدن مری
 دست هاماں بوم خلا بخظر قویم
 غیرت سر و حالم شتری هن ری
 دود اهم سوزنیم واله برایادی
 ایمان گونه که تری کا حاله او زاری
 روی هر نای باز لف دل اوزی رو
 آه و نال عائقان هات بو در محتری
 باج سرتاپی که دافر می و فانی من در
 پرایمی میری فوزی او دست باوه دعتری
 نسیم با دلو رو ششم عمری هن
 بر عاصمان دس نسر دیری هن
 فور عاصمان دلخواری باز خرد صدای بلان دس او رخت هن کری هن
 خوری تو شه زفورویی
 پیم می دلو زوری
 حاشیه هر ناد او و بوی ای عزی
 برقی دل دلی یار زفونیه و روی
 نیزه دهن بینه هن رخت کری

154

چاونهه اور بساري مي دست دم کمي
اچ پر بد امان در شستان ملک گش
مه يو بزم دنوه و جوناران لام پند بو
که هدام بهار قتو اي جهاد فوري
سما فشان بپاي هزار سلطان
هر شاهي داره همسنديشين بوها گتون
بزم کرس و زيرن بدفع چاوزار هكل
يجخان حمزن رزم طهريان گرفت روشن
چوچهار غممه غزيليان سوت همودن
محکميات غریبه په ميل جمله چوکر دی
معت رو لاله هكل باغان دا جهان
بوچ دار راجهن شاد او هوشين
همشن دار راجهن شاد او هوشين
شکوفه هكل بعشه و خش داردم دلاندان
بردار دوكوهارا خضوضه بودا هيل ميليات
همچوچهار غممه غزيليان سوت همودن
دلي آه منه برق خشان راوري هن
چهاتر هجر كوشان عنيري هن
تاره خضر جوشمه شاهي اسكندر هن
صنوبر سره هكين کرز نوکس خبری هن
سم ساق تقاقي همس و هكل محمری هن
چمن سخت نزد كلله ياقت افري هن
نوشه دسته دسته عود لاله محمری هن
شقاباوه رق شيشه هرس غري هن
نواي تازن او رخو خوان راوري هن
دلي چهار اسران روز ناره خستري هن
دلي باغ جنته همال پري جور و پري
دلي ضروانه بوان هستي کوشري هن
بهار بوجو خش داردم دلاندان
بردار دوكوهارا خضوضه بودا هيل ميليات
همچوچهار غممه غزيليان سوت همودن

15V

چه دلبری ب ماهرویان ساکن کریون ۱۷
که خندیکه صحرائی مدریا کو هری

بہ بی شاہش سر تقصص و فائی کلی چراغ نہ بے
کہ بلیں ہر زبان ہر زہ سر و دنہ سری ہینا

شولمه خود امن حراجن بوم دل حراجن بوجان حراجن ای عریش شوی حان حراجن خان حراجن

کفر کشند که پری که حور عین کا ہی ملک
کفر کہ شتری کو روڑ کر خدا جانغ
رینک رینک زلف در شازان رسید مردی چوڑی
حاج اسٹری شری دنیا نکلا صاغر

ردی ته نایف خیرت ماته سر ردی هر
نوسار بوسو هار لودا که دیسان حرام

ر لجھے ماریغان دم بفرقد پی کین دلکن کافی جاتی شوہر تباہ چانغ

دولتی هفت اسماں بوریت رکنریں هر کو پوشش بن نزلش چار
ستہ لالہ کا نہ نہ خارج ہے جسے جماعت

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
كُلُّ شَيْءٍ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ مَوْلَانَا
وَكُلُّ هُنْدٍ حَانَتْ كَسْنَاهُ وَرَحْمَانُهُ
عَمَّا يَرَى رَأْشُفْرَ خَاطِلًا بِدَا

سونه دکن رودی میزند و دیدم هر قوم نورثه
من دو مواد این جنبه هم که مطلع بدم باشند

دل نهادی رکن رکنی بسیار روز
بد و در بر میشند

شاعر محترم سید نهاد بولال و زنگنه کوفز

مات دخا بورش باه فانی وی سوچانان حاش
مکره تو و هنر خست روست زلفان رخوا راص
ط قم چو در کون بزلفان دون مده ای ستاره صحمد
سوخته بوم خدم دنایی زلف دیده ای هفتم روست نشان دام باز
زلف اف ان که دهها دو هفتاد که هم خوت هوزان علت
با همای پایی بوست غریز قابنی بخشت کوست برخ
الف زلف حیره قرآن مکهر خرد رو خوبه باع ذفر که ناد
ماهه خرشنده گه نز سلطان من گویم فایتست همرات
بای بس بر قم کی رو ما او در خوت شوله مازه فرسوان در ک
بز هرگز نخافت بو قوم هر چیزی چادله و تهر خوش
خرق العادات زلف خداوند خنده زلکون پریز دغیر شمه و
لور زسمه نگن بالد شرح حرف و حمد است فور و بخت زور ظل
وک ترسنفت دیده چند تکمی کرناز تو مرے ما
هم لایس بمعت دم هر زنخ ذرده هر زنخ ای هر فراقت

دست من دامان رفت بار و محروم خم روشنۀ سکانی خود نموده دارانه خم
دوئی دلخیز به همیایی دشمن خدم مبهت آوکوز لفتم تی کردن کوچک است نظر
صد شکر بنا میس برادر دل قید زلف خوی پاک عیمک در شریعت های اویمه
حور عین روح الحمد می خواهیم یاری یا اتو بوی و خوانی های دهم باشند
خوش بس ناخموی و فانی عمر خوی هر را وارد
با بقیان دلم بیان کرده ای

چا پر خونم دکرم قبلا کم سیدانه نور حادم رونویه یادیده کم بینانه
و کنستان اور بر بوقت درونم تیند دل که ره کنی و نانی دشیدم بعاجانه
ای چرا لطفیک مدار تریه هنگر نکور وست در نه پروانه غریب جانو دل روانه
بوشاری مقدس عیمک دزم روز و شو تانی کوچ فرشانی چا و کم دریانه
یعنی کم دکرم دستم اور دل نمر ووه چکم خر نزد دیده سینه کم سینه ز
کر کم ساز جاریکی ز خان نو روکلور اول در جوایی دیدار یک و کلو سی نیزه
هر اور وی واکرد و دست اکنیاریت دهنین نایس قیامت روز و او طلاق
حلقه تاریخ لفته سر روی نیزن دنین روز حلقة تو شاه شوارانه
پیکنی هنون کم ز لعله دامی بد ل دهنین شکر فوشی برخوش ره نیزه
خوم ایز مردم جان پریشانی بشه سو سند خوارد بوزلف و سلم عان سرمه

طب عین ابدیعه دش فانه
د کوکم غرق او ورم اخ ریخت سایان زان زروج نرم
لی تو سمع و مک پروانه
ناسر ای ایم روی روز خال قطف ازام نازم
کنکناروی روی روی تو
عند لب هم طبرم خوش خوان هم رشک زم
او بر و خوط خا و جا و طال طولکم نفعت خوان زود سکاره و خدر زم
علی رزف

عذر زلف و روشنای بیشتر کنن
چشم از خرا و پر او دو دعو
حتمه خون مدمم لمیداد خط و جور شکاه ۱۵۳
پیکت جذب کهم و سر زلف بسیا
طاطی شیر سلام پاشد او کرم چسبیده
کاه پرشان رخوا کامل شکسته قائم
کربنار هرد مرگی بازی به ننم خا و کت
لیم کاری جاری کوچه زلف و شان سلام و این است که
دور له تو زور سر از دم بخطه حاده کا
زمت دا بران ماس ابر و حام پرسن خوار و که
حسل سر و سلام چون خسته زار تو
کابعا کما ای فنا آغاز و که خرام دور و بروک
زهش مد انصاف بیهی بجهت زر لاه تو بہشت تو بخود و غلن از زفچارم خاله و سکه ای
و کوفایی دل بدده دن دنی بوصب و دلک
دا برانی وحی مز عاشق بجهت سطرم
لغز زن اندیشه همکه
ای امام الہ سلیمانی الحمد بخ ایم
ای شفیع المذهبین خیلوری مولی ای
ای سیمک کلی زار و شاععه خخت
سوق روز و سر تبان عطف کل ارام شکمکه
ای شوق جنت رو انبیاء داد او
روح ریوان و ک پروانه بود رار
ای دبو خند مدل و عوی بو فویون
ای برو بالات سان سنتی فون و فلم
دیگر دهان نیز روحی خوش بود روز
آسمان پر بولداغ خط روی آن شوله روز
صد هزاری هلاک دوئی بوه سوادی
دیگر دهان نیز روحی خوش بود روز
دیگر دهان نیز روحی خوش بود روز

۱۸۴
تو و مقام می سع آن دو بیو نو قدم
لواست زان اخضر
قطله رکای خوی کدای ناکاره صد کرم
از رو آه چار گل غمی حداست تو قدم
آیه چی دخل غمی بونی بی از سر و غم
نا میدن ایم که من دستم لحقه ایم
دی صد ای لاقشون رجس آن شد
پن سکون موده مم ای جست العان
ذفت من ما الی ایت ش بنی بعد از هرم
چاده کانت سرخوش قیان کم با چون
عد رف خسته هر چه مدد عینی دم
قال رب البریت نا لان ایت مسید بحوم
دو ق ابرو یق ق خسته ناد زلف لکی
لکی در و زمانی سع مزم
دار کول آن دوزن دو که سرخند
کی رو ای غیره تو که فرخ الابدی
دشمن خنک شاد بخوبی ای خوش
دانه دم هر کوی صد هر دم کی در ده
من سکان دم و فانی دو لد در کای دی دم
رو جم خدار است محل کار مدن
لو حکم منته شر و قرب مقامت
لطفت بی خش دو ره جرم سه مینه
دانه ده

سامم برقه دار

۱۰۸

در مان که نا تو ره سکم همود ردان در مان بکر گر که همچو کونه بر نه
غم که دنایم ماید کل نارت جاریک بفرمود که نا داره چیز نه
فرض اهمیتی منع خضم بو بی جشت روی تو حسما که چه ز
احسان کل خاک در پاک له چادا بوی که فلک تا رسه چاوی ل زن
روشن بکر چادم بکل خاک در روت بو عزمه فرش قدر عش رعن
زلفت لذ دلاش دوکش دن بحات کو اهل شامی همچو صاحب بینه
کروف که امکنه بفرمود چرتشم شرکا در آدی نه او نه رسنه
پابند اشار که در کله در دو خم خود منی و گنج و حسنه و نتو کنه
بو خدا خطا و صور تو نکوی سیسته مانی که پر شان هنم خانه چینه همینه
بايد ای نرون نایم به همود ره دناده قاره جاری تو قلی کلی طلب امنه

باد فروزی او نات کل دش باز غطیه دار دک شریمی دبروک زلفت مار
قطره قطره خون چادم نید ارام خ دو شفته دکار دان شفاف نادا ز خیمه
کلی که بین دار دیست میخان زور خوبای و عده بیک همان زند نوسار
دک شهد زنفوردی دبر سرک نوزن تاقی مر لوده در نچی داغ لاز راز
بو کی او نوش دک سینه خوارسر تو دلی های سایر داره ای هوا مرد شار عینه
یس کرده جو باران سرمه حف رن جیش دیکه امر و گفتار جو بیمار
هزسان (میوی بکم او ره بفارس و نالی دهانی تازه نداش)

۱۵۶
 ذکر و صد شکلش فی مکله نمایه کل بانگ میزند تفسیر موت سار
 بوجایه سوزجر کوده واه عاشقان
 کل روی این سبیل زلف تا مدار
 لاد سرخوش ارغوان پیمانه زنگ خار
 نمیعاز سر و حزان دل افدا جان شار
 فصل ملیه رچرا وان قردو اجز طرق عشق
 رنگ زیرانی هاشان کج او عبد
 بند خرم دلشا جان بخت دشت و کمار
 دود عود مجمر ماغ بود پنهن چا و زار
 دل همنه همای زور تره احجه کم راحت رو خود لایه و اس کار
 دبل مسر صنو روا کرد چون چن عشق کو سان مجذوب کار ختار

غیرت هرچه مهان دنی و دنی فرضه

کوشش کلار و خام بای و رخ تار
 قطوه قطوه خون حادم ملام ارام خون رو زنگ و کار وان عشقان ناو شو
 دل چرا تو نام در حیث کمال اینچ جاریک اطفک لیدای او ماره بار و زن
 زلف لاد خلادی در کوتی چوی ندم شوچو اکسیره مان ات ره زن بیدار
 بوجخو خرم رجادی بصدول خونشند غیر عاری نصیحت عشق شنیدار
 بسته رخ زلف قدم نگاه رحمتی ری طبر مهان آهان دلم دلو آن برو
 بخوش پر خاکم با پیر در زلف قدم عاش پیچاره قطبیه داد و داکیل برو

۲۱۰

د بدر دجا و داغ زلف تو مجامیه
دل کوشک پر شانجی کم و بخوبی
پر اوراق دل خون و کل کدوه
دقیر کش پر خون هر او رحی میداری
قطب جا وی سوک عاشای رند و دنگیه
ایس اور خانی هملک صفا ز بو

هر دلکه سر خود مداره وادی همه
خوش خاصه و سرمه سین بتو خوش خاصه
با غبان رو خوی که تا ارس کلاردا
خارسکین بیچ کما کارعن بنو
ای فروخ طفر و فروچان دنودل
رحمی بر نام و راضیه آواز نو

کل سبزین سایح خزان حقیقت
پیچ کلک لاف رکبودت ندارو ازو
کرا تو لطفک لغزی می زنایی که
پیسل تو ورنه ادم عالم کام کسای
تاباه و ناله نخی فیض حیر ز خته
شای کلان سلطان خیان نهاد سکن
روز و رکو خور شد و فلک نیخ نود را
بانک نوش کش سایق دنگ صوت آوار و س جان روح رو داشتم
دل بدرا جان کمان شاد و خرم کفزان و سل می خم کل شی می خم دپرو ای
خل نوش خاد که در نمی دخانی بست بزم
تا بخور خادم من خانه کارم خان تو بزم

چمی جبوه زنفو خلاں عاشش خی روت آل الالی خلد نادی طار و مارو
نمی عیش حمان خا شا لر فردوس بن وی مرادون دن نام ناز خوت ای دیه
کا بدری کا بدر دلکه شی دن دیه هر دم زعی رواج پیمودی نادر و

ریجن از دل مکانی
نیزه کاه ساقی فرمادی نفورت ۱۸۸
سرکم دنگو اوزنک نیدی پر خود آورت ب دوست عالم بود معاشرت
دشمنی دنگو اوزنک نیدی پر خود آورت ب دوست عالم بود معاشرت
با چاریک تک نخی کار دل دین روکم و پریان هنر موذف عذر رخوت
ای بند زلف دم خودم روی خوم مکه با بداغ تو و نمی می کلار رخوت
دل سطح جانوبتده فرمان شکن ز پوچ بی پادشاه بخط و ران هنر موش رخوت
کاه باره بوج دران بی دل در دل چون دل دی چن کی نزد عالم رخوت
دست خوم دازلعنگ مکوڑ هنر کار خوم فیکار هنر توی بدل هم نخی تو و زن رخوت
جهان جان ارام دل قوس و آن تابه قط زنخینی دل پاره روح با رخوت
دم بدم نامه و فای دی لصفه زلفت
چاریک نیزی پرسی حال شو سدار رخوت

لاره دست دخوم از دل خوم چنان قال خانه بولنافی برجوم
فرمودی چه کسی دنمه مرلی که وفا نم قران چو عتمد لک دی مول دل خوم
دست ز دل داد دل دا تمه فرمودی خوش شهانی بخیری دل روح بساد
داشته بچادی که بد او زلف دل دا شور وی سیان برو اس اسرا خواوم
بلای راه

۷۸۹
یارای شره و تاب بر دلوی یه جرم بو تی و حکانه فرامز و نه بزر زوم
ماح دم خند و دمکی تبریان کرد او جو حره دا فرده نه موجوده نه معدوم
ذیر کل که سری دم تو مرد و ترا نی هر چنان حکلات فلاطون دار اسطو م
مکن نه یورکه من بی موه هر حال من در بر روم تو سوا سر کسیو م
بوزنیمه نیمه نکت بیه رهای من بیشنه یود او پریزاده جادوم
فرمودی له کفر لاده سلمان به وفاتی

دیوانه به دست مد نظم او آتا روم

* اری خنده دست ارامی کانی حیان رسمی نریزدی رو دو حانی من
کرت دم و نیار سر کر فارس نفت هر چنگت سیاچکیدا و خونهانی من
من دودای سر زلف طرق بر و حا عزم اهل قلم کافری دوره لد آن من
بسخنده زار عکس زنگز برو خوشدم صدف دیقمه شمار خوش بی شود روس عان
دلایی روح دی عکس لای دل دل خست عزم هر دست خور حی من کان
لدوری تو بد فری سرخ با جای چادم از دریای عظیم به هم بخود روانی
دو سکم طرز پر فانه دنالم هر دلو بیل سرسر فوت سرطان رومی کش شر حمان
چه خوش شرمی داده هنای فرشتار دیدم آنی قطبخ زور بی شوق دار و فرای من
آن کردم برایان دل دست فرهنگت بس کردی خوین دامان یه بکری بیایان

دلم خذ بکار خسته نه لفاف ایند ایخ
بله معلوم بی کوثر او کم از نصیب
آن چوز بد صوفیانه من و کوئنگ خانه به ران
بنخنده روی زنفان خسته در فرنوی و رهی
وفایی چو حراجی دوی آس حات من
کبر ناز چا و بازان خود و خوم خوناوه به شر براند ازان
شاد او صحرائی در کم هر دلوفی چیم کدل سودانی پر نامد نانه و
لطف دوا بر روی مل زنفاند علی خون خسته من کافر کم قلم کوراوه
عشه روی هر چشید مکان و خواه بزوت با ذنوروزی کی زرآه زلف
ای او شد بری ازارت فل زلف زره با هنام نه کری روی خوت نزه علاوه
زلف جی هزاران رو رور تو الان امان ای کی هزاران محمد ناز روحی ماو
بعین گن بیاده روست نه زلف لاده دل بوئی مراده بو شوه رو تکراوه
بله سور و اسخی بالغ کلان و بری کرتو مدت بری کافر اسلام ناوه
دستم نه ای زلفت دلم بالا نه زانی بوجده کوئی خونهان بر دقا ملت کاو
پیر حاکم نه ای نه بان کل جنیم سرت دلم هوشی شود محیم در و قهناو
نمایم بون خاکت خوشی ملای لغفت بزم طریک نابد بوم غرماقی دانه و داده

ای ای
بار

ارسه بسی سرداران گاکر کدم نهاری
 نه عطر فیضه چنین نه دن زلف خاده
 دل رجاء و حاشت بوصه رند خراست دلایی
 سرخانه خرم ده رهمن می ناده
 تو خ دلم سیکنی برو نم روست و آنست روت یا کلنت راه نویش که خاده
 وقت ارق در شری او شتر دفانی
 بکلی هله سند دخوم کردن شوشه کلاوه
 بکلار کرم قرمان در پسی رازه احوالم نیکنیش و سخونه سر دخوار حاده کالم
 پر شغفه لذ و مهیک شخاو خدا و شکوهم دلی شمار زلف قدم دلوی قز و عدهم
 بنای حاده که ول با زانی ام شاروم در تسم ارسازی علی او ماره مند
 ز داع غیر کر خوم زانی شماش بر کل خی قشم شیده دست غشتم لای زنکمن کرو دام
 دل بسو تو کوشم متسکه هر دن لینی خدار جمی خاف و برج دحی لی برو دام
 بفرمود پر شام نکار گفت در روی تو امان اما کا شفله دخنی نو هر جانی
 بو خوت سرشن نفو در بیان دام کم نم نود سخط خوت از الف از دام
 آن اهاده دام بخوت بحث دستکم نوی شهانی نیشوه و آن خورش ده االم
 اشاره حاده و عنده زنگنه به هر شد رخان اگر در بغان قبیل اگر ز آره ره دام
 پر شغه هنوز کردی تو قطعه قرمان از قدم گلن ابر و دو رخان هر دام
 آن هر قدم دوی این حم در و حم ده متداوه بفرمان ناشیک تو صد هزار شام
 لی اود در دل دیوانه خون دارم ده انم خششیه حاده متم نزیمه بجهله اکم

بزرگن بر زمک می بچاده حکم کا آتو ناز دار و ساری اگر لهر ازو حالم
 کی بکویی دلی روحت و فانی دویان کرتی
 نظام رحیم سرمای زفع عکس کی خاکم
 نیش خنده زارت شیرن کافی خنکم عسوه زفع غدار کت مرده شوی را کم
 فرمودت تو میری نایم نایم سرخیم و عده کلان بخی هژاده کی فاقم
 خوزم دوی لدوی تو هر دنواز شکر دنی لا سردم ناز دنی تو قنائی آشنا کم
 تر مک دوست ناشد مان کی رکابه قبان درست و ازوی او حاده کم
 اتر داست بحر کم در کوت آثار مر کم فرمودت کردی ای بزرگی بخیم بخها کم
 چی عیش بو لدل دادت راه و کم ا د واع سیاو و دم کشته را قص ساکم
 شت قار دل بو آرام دا حکم کم
 ای ساقی خرا قظر کات او خاتی
 امان دست منت دامن و تا طبلام
 ساقی چاوت نونه ره و قوام بستی
 و زان بیک می هم صوم و تلام
 هندر دادی رو حانی لده تا جانی
 شا شاش سوزنی لی هم مجموع و حمام
 تو ریکه کرو و رشی بر ما و هر ده رشی
 میکل او شه و شکفتہ مانه خمام
 ول رخ خلاات دم بندگ و مناجات
 رخخت برو شما بکت خجیر برق و سکان
 دیک دل بلاوه بولغه پی بد اوه یا خد برو شادی غیب دو دلام

فرانی هزار

بی محمد اکرم فهمت شنیده بگویی
سخن هم بر بود مر نزد همه سر بر کشک

نماینی کل بشکوت شرمن مواف ۱۶۲
کل عطر خوی بلا کرد پارله کلا و کرد لال بو زبان میل کشته بصفحاتم
خوش خان محلب کل بی بو جوش بودل
بی حاله زور و فایی مدا و کش صد ا تم

ما رات لیل ان من لحظه صار العذا فی الدویب چیک من الدجیس
قونخاته کست بخاری بنوه رام دلم تاقامت داغ زفات چیک مه
مکری صد حار درم که روی منو خاک ده کفی کریم سالم کن باک بازی الله
اگری عشقت حرم بروه سر قدم دکنستان خستونم ما تو خوش بیص
دل به محی رست لغت برو دا کو تو رد سر و عمر افی کنج خستی ماری بوه
چند بنازدی بو پرسخون شو خونک است ای کل بنازدار الحی مای خسته نهاد
پس دینی همچو فروشن لی مارکه می کعن یاد دین غیر سر با دا او کنه لفون با دا
دین دل حسره همچو دل رکای مکن ظهه تو ملی او شو خده دا سر قطعه مته دا
بیچ برو دلم تک دنی روت دوکری خاصم کاچ کچ بوقبه که کوراها کم کلو نهاد
دست دواهان لفکت کو تو ره پرت دل آنی کن بنوا تو پاشا ده دن کدا
خدده کم شیره منه دم دم بنوی خلکه
قطوفایی بنوه داخوش بی جزی مبتدا

بر حوان خیچهار ماین لول صادر در
اوچهار ساله بینه بیست و زند
من اتفاق فویه حق بینه
فیل بر سرخه زاد خانم
حقد خوشکه زاد خانم
قصبیت و چواره هر کیان بکاره ۲۶۵
ز کای خدا دیاره میره به رکاره

له خوده خوده هسته حات لی بلده هسته

و فانی کش رو هسته دیگر لاش و آزار
یار سول الله خدیگات ردم نهم حضور
و نکردن کردن کم و شاسته دوم لدو
کرد سر باهم یه خسته تی رحمت
وک تی پر نهاده پرسه پی فرمیک بو شفعت
سته تی رحمت ای مست خی ادست خی دست من بکره له نار و خون خود رمای نور
روح لسر پونس کرده لکه خی خوی خسرا چاوه که دران تو پیه خسته در بامه روز
تاب کیوت وقت خنده بیش زو دلم زدمان عرش ناه لامکان غایه حضور
تا خوش خشک بر در کاهه دوم بودست بدی حم لکاز بشت ولذت حور و قدر خشک
یاد روی توم لودا کرم شسته بی خشی او رتی بدم شاعر و دیگر بود
قلت یامولی آوری خیست ماک بالکجا قالی مار یعنون بی عیش ما هنوز
و نک بر کی صدی مات یک و دیگری نما باع روح افراد کوت پوشی شک و نهاده
روی و در ناسوی پیشان که دل پی داده یعنی هر این شفعت عاصن مار یعنی خود خود
طاف ابر دوم که عیان بی چونکای مک مک
باش دم دی و در کوت با کای قصد داده اند و دز فرستاده

144

چل حسای عالم فرد شاشت ماه و همود
نخه و عزیز که صور خوب نفع صور
عاخت فصل سانان قاشرت قت طنز
جایی روش خاک ترت کاکول غدان لفچو
ر ز خرد خاک رستی غیره و مک و نگو
خوش خشکیت برآیت تو رته و پور
چا و بوسی کی دبور و کی بزم که طور
تو خوط طروت که تغیره لر آلات لور
او دمه مکن نیم دمه لقمه ما رو و مور
والقصصه بی خبره دم ای کشاف سرلامکان
کافه جاریک بفرمومی برو و فامی یاسنفو

و و سر زلف بلوات زلف خاوت تامه جي دل هوا حسنه که دلم هزنا مده
من کمیت نارشم و ره حمزی مسکن دلم بابنای لعنه زوجی رو حکم دلم لا مده
عاشق زخم رو خود دل من حوابی قوم خیز خورت در سینه مرد خوش اخیر
آدم من خالکوش لموکه تعقیم دام غیره و دشش کنج تنبانی برو دی نانی

شو قرات دا سر زنفت بی شاد بم بر تو لاجه زنفت و فار بی د عده
 محمد ب رطابور ناز و غممه م شکسته دلم خویان احی ب مریزه در ده مر آت مده
 با قیامت رانی ب اروزگیری چادم تند مبهه م کشته بی بیلین روی کل داده
 چست لذوق دین دلبر و جود ختن تایعی ذم کوشک از شکس نیامده
 سرکن باقی دلیم کره دهست و اعنوه یا کرم که جام ب پر زیما شراب و ا مده
 پیوه سوتاوم امان لی بیک ایتارزن یادفات بی یا بخای عاشق شده
 دلوفایی هیئت خون هری لذوی ارام دل

کو هر کو دل ان تو خوت بد مرد رامده *

نادال دل بیج سنته داری دو یا چر یله هیچ و نه کازاری دو
 ناته سخن شده بنایین و کل کان گن کل صدای بر قو فاره هور شردار دو
 دل لر خش ار و ار ارزوی لف کلا کل کن زاری همه و خلد طماری دو
 من فیز بای خوم کمن لف و نه تاب عاشق روت حی ختن لاده دیدار دو
 عشقباری مک رزی دیده کم مازی نه عاشقی خدادل باز فرند اری دو
 بی فنا نکی مازش سیاره هر چیز بیچ مادر کر فار میان عاشق زاری دو
 دل بچاوت کو لاده حاری و پیر نای توه هخری بردت او بماره غم خوار دو
 شاهده و سمعه و شرابه و ناساقی رفدا فتاب بی هر قوه ولب خود را بخواهد

من کم فریان و فانی قط لبوم گروم دنی
لام لفک لاه برد و ابرو می نش آدم سان

دبلانغ

نار ۴۶۹

دل بداع دبریک دوانه و محابیه ذوق دل قوت روانه قوت بیانیه
 شیت و شیده دبریکم تو خوشبین دلکش دبره هر جانه هر جانه
 عاشقان اف نال می سلیمان نه وحدتی حالم بود دیوه کدیه شاه سنت و دل ای خان
 من بدارم بلوس دلم دانه عاده خالیه عین زانی رخوا و عالمی دانیه
 قستوه دل غایله کشف قمر نزکت بوده می دن کما و هر لولا دقد دنایه
 دست لخوت بلکره می کره و دود کروه دازانی کیکی و ران بون او آیه بکلام ای خان
 بیصده سوتا و خاموشت بروکور وانه عشقیل چونکه و اکم طرف هر کو ایه سیدن
 دل تاد لطف دلاروح ببر و شادان کردش دوانه حکیمیه حکیم شاه
 ببر مریم با کم بر بو شرطه بارم بته سر نامیدن چو کی بارم مرغ غبار
 چاوکی کشکی مرگ کافی نیایه لفکان دست خود کارست و موم سو ایه
 غرق یخ بحر شکم کلایم بته دت کو هر من لعل من کانه سر در دونه خلاصه
 بهاره من بجوانی وصل شارک بدم کی فرموبن از دلکش خیر خداه
 آرزوی هی سرچ ای و فانی دولتیجا سیر ماهله و خطا و صبح

ای بحسره برا و برشکبار ای ای هموات دهمه فیاره ای خان
 ای دستیکی اعظام ای همیش بخیر نظام ای سیحه ای همیش بخیر

۱۷۱

مری و مخفی صدای ایان دیبا و از فصیح کسر نیز فرد و صمد غیر از خد
طبق و جوست کرتانه دم غلن ^{نیز} توصیه ساز و دف طبیور و بر لطخونه سرطان و باری
عندیان قربان پیروان مذروا انصف شو زلبلان تو ناله و نفعیان روزگار که
زاده ایان صوفیان مریدان شخوش بان پیک شوقی دی و عقر تو قصویان ^{که}
کوتاه سر و جد و هوا بیوش بزم طب ناتنه سر و قهو سما خوش تو سر تو خوار
تازه بوكان رچمن فوجوانان چمن نزد فرسن و سل عز عز در خوار ^{تازه}
پای کوبان کفت زنان شدن دن رودخون سست و استانه خوانان ^{تازه} سر کری مبار
بیزان با صدر زبان اخضو سما کو ز مکان نعمیان دخوش خونی داشت و نکار ^{تازه}
هرچه کویی بی بانی دیسے در نه دیبدم ذکر و محمد و زمزمه و سکر و سار در دیشك
ای و فانی اخذ مبار و ای بدر دما توچ آخ ابرد حس بانی تانی فی هموار
چوبی ایچ خود خوار دن همود و قت عز چوبی ایچ سر هفت هموار
حی رستت و سطل ارز و عت و عد که ایزو د فرد ایت دویسی او و دهان
روزگر و طاعه قود که جدی خیل شوبی صفت و تو دمله نکره خوار
دو تر بیان فک اسما غیر د بورن بور شوبیت ذکر ابرد فخر و خود خوار ^{تازه}
نفوش بی علا ای در هرزن پیچ شخ غلظت قطوف ریگای پر ای د بز شو به زر ای د

لطفت باری بیچ
من ترکه میخواستم از
نهاده و بکسر نهایه پسخ داد
شیخ خالد علی روزبرک
فنه آن روز زندگانی روز برداش
لطف خود را نویزد کی

اعنده ایلک دیگر
ز جای خانه و بسته بیل خود را
های از همچنان که این دل می خواهد
خواسته بیل خود را

خواسته
خواسته
خواسته

لکھاں ملکھاں اسیں
بیوں ملکھاں اسیں
لکھاں ملکھاں اسیں
لکھاں ملکھاں اسیں

مدون الملفوف على
أدواء الصفيحة فحال
الدواء تتحسن وتحفظ
بعض الماء في الحال

۱۸۸

بی او خس کو توپ بی و قا خس
کو دل اصل خس بی علیا
کو سل است و بجهت علیا
کو سل است و بجهت علیا

در و زیر عراق و فرسی دارد که خوش بود
از این میان دل خس مکانی داشت که از آن
دست بخوبی میتوانست از خود رفاقت
بخوردش بی جو کی ای ای ای ای ای ای ای ای ای
حقیقت مطلبی داشت بلطف خداوند
طی عیک خطر نکرد که روزان فرشته
امن خواست سک غم خراموش که هر چند
لایحه ای اور بر بوی درونم و کشا
هر ای
لمس یغوث شانی دنیم در شهاده
بسای هر دانیک شکوه شده که
کار حوال گلب خوی پرسی شاهمندی
عیشه چا و چونیه دل برند ای ای ای ای ای
ذکل ای مبدی صاحبی و قیوجی سلطنتی اکرمه خرض
لطف خوت کرد پرسی لحال بندگه
عنی هشده کرد و غافی بعمران
او روم کرد ای ای

V.F. C

اَن طَيْفَهَا كَ اَرْسَلَهَا شِيرَنْ خَدَانَهُ حَمِيدَهَا لَاهَهَا سَبِيلَهَا هَمِيدَهَا
ظَاهِرَهَا فَقَلَى وَكَانَ شَغُولَهَا دَرَعَهَا مَدَهَا اَذَرَ حَسَدَهَا سَكَنَهَا هَمِيدَهَا
شَرِيزَهَا شَرِيزَهَا شَرِيزَهَا اَزْسُورَهَا وَخَارَهَا اَزْسُورَهَا وَفَالَّهَا كَجَارَهَهَا رَهَهَا
صَدَابَهَا حَيَّهَا بَادَهَا دَوَرَهَا اَرْسَلَهَا حَمِيدَهَا هَمِيدَهَا هَمِيدَهَا
کَرَانَهَا خَودَهَا اَزْوَاقَهَا دَرَحَهَا سَقِيَهَا شَوَّهَهَا اَنْهَهَا اَنْهَهَا اَنْهَهَا
صَدَلَهَا اَكْرَاهَهَا حَرَثَهَا بَهَشَهَا اَزْرَاسَهَا وَرَاهَهَا كَهَهَا رَاهَهَا هَمِيدَهَا
خَوَهَهَا
اَجَانَهَا وَفَالَّهَا حَسَلَهَا عَمَرَهَا اَهَشَهَا مَشْغُولَهَا شَدَنَهَا بَحَالَهَا هَمِيدَهَا
رَوزَهَا كَهَهَا اَزْغَنَهَا بِرَوَنَهَا اَمَدَهَا بَلَقَهَا وَفَالَّهَا دَلَوَجانَهَا رَكَعَهَا
حَرَانَهَا دَرَجَالَهَا دَارَهَا اَفَادَهَا بَارَسَهَا حَسَكَهَا وَالْعَجَسَهَا اَسْهَانَهَا
حَرَبَهَا جَارَهَا دَمَنَهَا فَخَهَا اَرْسَتَهَا شَدَاعَهَا بَهَرَهَا دَلَبَهَا وَلَنَهَا
حَرَجَهَا جَارَهَا دَمَنَهَا فَخَهَا اَرْسَتَهَا خَطَطَهَا زَوَفَهَا بَرَوَهَا اَنْجَارَهَا كَوَهَهَا كَلَهَا حَفَنَهَا

وچنین نیز تکین است
پنجه ایستاده نمایند و آنها آنها
بعد این مدت با عرض اطلاع بردارد شاد است
بعد این مدت را میگذرانند صد بار از شیر تغششان باشی این خبر علی‌الله
معنی آن را میگذرانند مخفیانه اینکه علی‌الله
علی‌الله مخفیانه یعنی چه کنم یعنی سیاست دل را کی سیاست میگردند
من آنقدر تغشی یعنی چه کنم اینکه اینه زنگیده صورت شمود اینکه کری اسکنیده آنرا زدود
ویضخه میگذرد این کرضه اسلام و فانی همود چشم‌آی بود زاره حضور
و بنیل بی‌فیضخه اینکه ناماه برآفروخت کی متعده نور یکم شش و سیاست شد از واد طار
حیثیم تغشی چه کنم که و فانی راهی از رنجو عال از درست مده حضور اربابیل
ساعات آنقدر اینکه چه کنم اینکه مدرسه سفر دوامه ای طلب دوت از دولت آفایشند بدلال
اصلیه از اعلام میگذرد اینکه مخفیانه اینکه بود تو و فانی بچشمی نمره است
راغه اینکه مخفیانه خواسته بیش از چه کنم
من خفی اینکه خواسته بیش از چه کنم
بل له جایت و صفت این دارد که
راغه اینکه مخفی و راجه اینکه
قیدن از درمی بچشمی داری ایت زمین مرده فردنه همبار بر جان هزاران چو دفانی شکندر
ریشه چین و چیزی ای از دل عیاقان همکل و مید
بچشم که کل رفت و خزان گرفت پیده وز درمه بیان همچون
از نمایه

٢٣.

۱۷۹
اکتوبر کو

اين محل عاشقانه جاي ديرگاهت بزمي كرو بر كونواي ديرگاه
سامي چو خود مي بو فاني هبند ذوقى در عشق و هواني ديرگاه
خوش همراه لودا زانگه در حضرت مار خوانم ز غرمه ها کار و نهاده جوزان

کل خنده زنان کا تو می دارم
اور تصلیکن کو حانوں میں نہ شار

چون هرگز سان دم ز خرابات زند عطر کل دمی برخواهات زند
محوزه از آن فشنه و فایی چحب در نفه دم ز کرامات زند
از مقدم عارف امیر جا نور شود هر حاکم بود خراهم معمور شود

از مقدم عارف امیر جانور شود هرچاکه بود خرا معمور شود

از نظر چهار فانی چه عجب کامند بقصه جمهه ذرات جهان

ای سنه و فانی مده ازار خدا یقینی
بری خود ای دزه هاریده عنده فرشته و جو در خود

خواهی که زباده حمہت شوی خود را ایلسان بلوی ابرار سدا
روزی زپی عمارت آشیخ فرید انجمن چوبی استوفی بکر ند منتهی
آن چوپ و قابغان آمد و گفت
آزاد شد از بریدن لش روکشن قصه های خود را می خورد
چوپ و روز شد مغفیت و نادتوں رنجور شد از عتاب حیش زن
را جمعه عافجه باز پس از مصلحته فوجید
چوپ و آفاده فادریه او تجسس باز کرفت
آخواجه نازین تن آزار کرفت
آن چوپ و بسط و فیض و برکات کبدشت وی غم بسیار کرفت
ماندم باه و ناله در ماتم شیخ
من بودم و سیکد کمر حرم شیخ عان حست کرد اه
ارکرید و آه و ناله ام شیخ کار کشاد بیاز زکش مست
نه کفت که و فایی کمن این اهون شهد و شکرست زهنا کفید زان
ز ناله و فایی دل غلغل من ارکرید پر آب شد متزال من

در خنده قاد مکمل از کرده دل بگفت بر این کل دل
آنکام هم کی زار باز نظره ام بگرفت خواجه را تماش نمیر
کشاخم بود ز فرد شجر لیکن شدم با خبر از شر دکر و بعده این پیغام
لیکه جر عمه می سرا که در حمام بود
و اگاه ز دست آن دلارام بود چون در حمام بود
با سلطنت رو زدن کردند
ای بختیار فانی ناکام بود و هم فتنه و هم خشم
دووار و در وسایل کار کردند سیل کار کردند
آدمیان جان پورانو از کشیده بین خنث
خود را بسان بخوبی صحبت کرد
معنی کفم که دل آزاده ز فرسیم رحمت که از دل کشیده هم
در خانه کشیده بدل آزاده می باشد
همکار سر دشمن خونخوار می باشد
خونخواره دن است و فانی زن بد این دشمن در حمام ام و قدر دل احتیاط
هر سر که حضور کبار می طلبید در صحبت پرداواها می باشد بختیار خواجه
ز نهاد و فانی نشوی و که رهار عارف زره خدا خدا می شد این احوالات برق
صد بار فراق دوست اوز زیدن بستر که کمی روی قوس بازدید نموده شاهزاد
آنچه این بختیار نهاده از این دل زنی نهاده از این دل زنی نهاده از این دل زنی

بخت خداوند از و همراه مک پرشان شم رفم رشخ دست و درمان شم
از خود فایی بخان او بنده شدم آمد بر من جنابه شرمنده شدم
عمر نفری بمن و فایی برسید جنم بپارند و زنون زنده شدم

ج

جان خسته و فانی غریب هم خانم کرد ^{۱۸۳} محمود زارامد لو جام کرد
بهوده که شت اخیر بخطب
پارامد و آگووده ز در مام کرد
آنچو جمن که لودا ز اولاد سین غو ش المقدون و دقط المعن ^{الغول والبرهان}
تا بود و فانی نجاشی من جهشان غافل شده از خدا ای بکسر و قاء عن ^{بکسر و قاء}
روزی بحال خوشتر که دظهو میاف نزرا او متشعل نور به جهشان ^{بکسر و قاء}
جمعی چو و فانی هم کرد سر مانند ستاره دور خور شد ز در و بجهش
دم که و فانی رعیت پار و دیار میکرد شفیع وحیران کی ^{فرمود}
شده قطعه کن با خبر از زار دی بکشاد که ز کار آن خر و تار ^{حده}
کشم بخطب تا کی در مام ^{قال} یا جان سدر یا گن در مام ^{قال}
ز دخشد که کلک و قیدست ^{معنی} که ذکر ترا نمیر جام ^{و ایمه}
که در دلازده شدم سوی طن رنجیده و فانی نمی ^{فیض} ^{فیض}
شتر ما برد دتب که فارشدم باز آمد موتمشد رخو محن
روزی رخراق پار عین الدم
رو در قدم سکش ای ماید

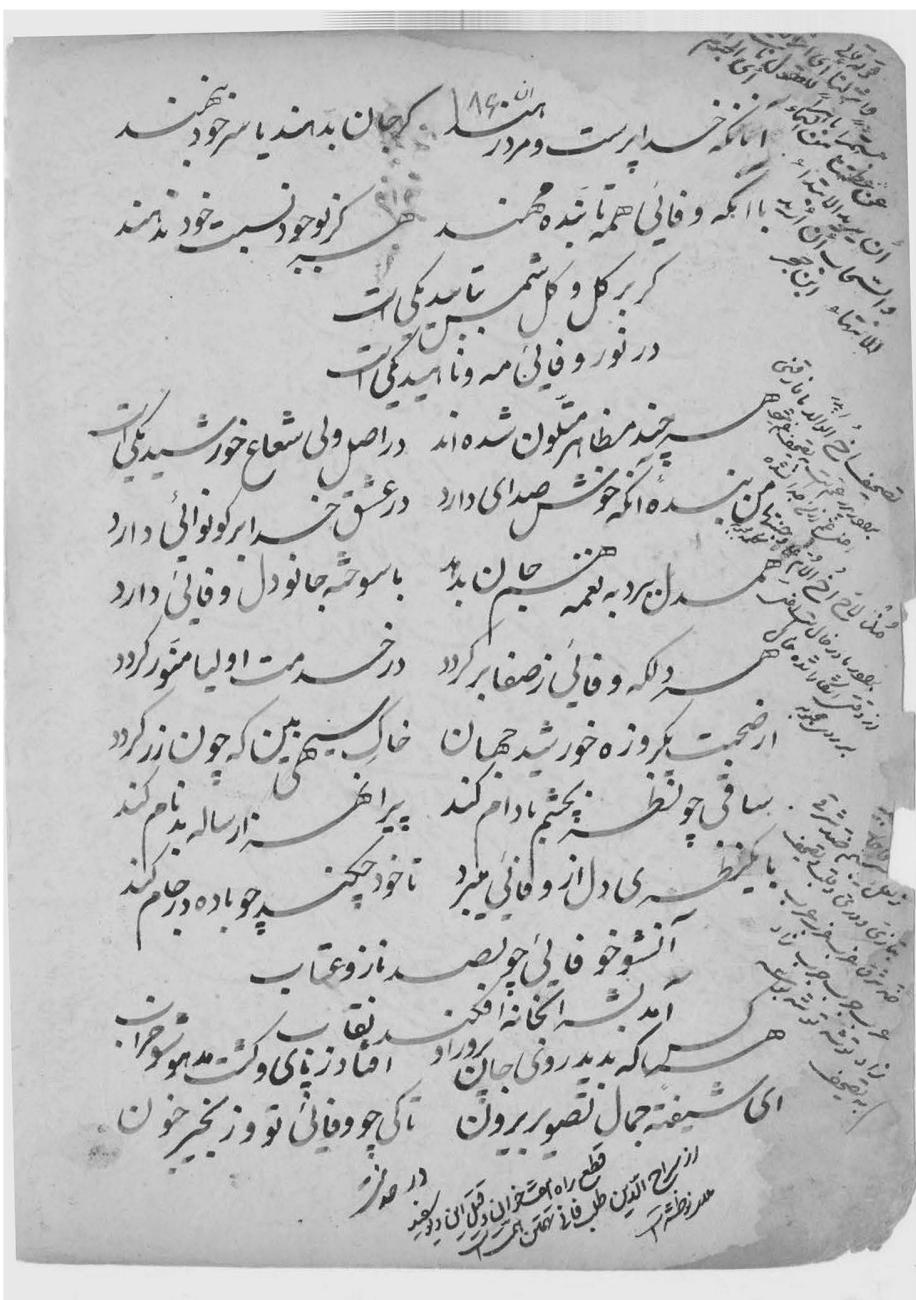
امان خشید پرست هشتاد و مدرسه که جان بدند یا سرخ چنده
با آنکه و فایی حکم ناشد همچند که کنوجو نسبت خود نداند
که بکل و کل شمر ناسد کی این
در نور و فایی مه و نا هید کی این

خرند مرط هرتوون شده اند در اصولی ساعت خورشیدی کی
من بند امکنه خوش صدای داره در عشق خشید ارکو نالی دارد
مان روح این دل برده نمیگیرد با سوچه جان بد باشد و فایی دارد
و لکه و فایی زصفا برگرد در خدمت اویا منور کرد
از محبت گروزه خورشید جان خاک سه همین که جون زر کرد
ساقی چونظر پیش بیم دادم کند پیر اختر نه ارساله بعد کنم
ای دل از و فایی ببرد تا خود چنین پیچو باده دیگم که
آشی خوفایی خویصه نزوعت ای

امد بش ایخانه افکن نیافریده
که مدمر و فی جان داره ای قاد زنی و که مد همچو جان

ای شیفه جمال تصویر بیرون تاکی چو و فایی تو و زی خیزون

از راه آن طرف راه معجزه ای دل ای دوچرخه در موز

در خدمت مردانور قی خنجرخوان ^{۱۸۷} نادان شوودان بکمیه درون
پشت دلشکست از باز فراق یارب فرشود کی کرفهار فراق
خواب خور و آرام و فا برگفت فیما زاره نای خو خوار فراق
روزی خم یار در دل من گرفت آتش بوفایی زد و خرم گرفت
دراچوب دل راست باز موقت آه تو م شید و دامن گرفت
خوان توای سخن تیاز نم کرد مانند و فایی زد لوجانم کرد
کنم که زراف تو شایت بگم داغی شد و از گفته پیشانم کرد
هر کنمها تو قلیر وی منی و از قد بنده سر و دلخی منی
ای اگه حضور اوی باشه هشتادار که تو خدا باشه
جستاد ب نصیحت کردیان کین نه بدل نویں صفحه من
خواهی شوی چونمه و درویی شاه باشد قفسه و قلی ذوزان
از یاد جمال آنمه تو شیر بدان خوشید آطه عکر در رکمه کن
قدرت قدر را و فای احشی از دست باد کنج وان سادن
ویدم ز خیار در بی تو ز شدم لعنا و فایی چه این دور شدم
چنچه بعل سعی
کم بر خود را عاشتم ای

بجای این کلمه کشیده شد
کشم سنا را چنین نیخواستم ۱۸۹
بار وی تو فرد و بسیان نیخواست
خواستم که و فایی بعد از تردد فرمود کمن پر خشین نیخواست
که روز بیانگشتم از غم دل دلدار بصدق نازم اگر دخیل
که با بوفایی که تو شرمت بادا کیوی من و غفره روی من دل
چشم تو و فایی که بود چو جباب مردانه ازین پیش بایش باید
ذمک نشود ز پیشتم که نخواستم اپنایم باید
دل عاشق کیوی پر شانده بود اسباب دلار ارجان شده بود
خونی که نخوده بود و فایی از جهه این شیفته سخی زندان شده بود
آنبار و فایی قد جاده است سرفت و بد و راویه با ده پر خوش
کاه از رخ غمزدای او پر خوش کاه از لب می پر او خوش
بجز دوست و فایی همچنان قند
بکنار که اختر ساهمه اسکال قند
هر شد ار تکه ارزید دست وزیران کین دست وزیران کوه افال اوامد
پر وانه شمع لفت ای خوشکلن دوافی که حکونه است آلو کلن
زین پس تو بی لمن و فایی فنای دیگر شکن پیچ روی دل من
دو ای بزاده ای خوشکلن دل خوار ای خوشکلن دل خوار دل خوار دل خوار

19

طرف چمی همی که نشست
 شکام هب را باغ کار نوشش
 که باغ بخت بست و فانی بخدا
 اینکشان ز کارها را نوشش
 آمد بخرا بات بست باده خوش
 افادیجان میکشان نوشش خوش
 هم که بدید لعل جان پرور
 بی باده و فانی شد و رفت از سرمهش
 آنچه خود بمهای تبان نمیشه
 عاشق بود چو باش قرمان نمیشه
 بخشن حرغ لکه و فانی شب و روز
 پروانه نوزد بخند جان نمیشه
 ای خوش آنوقت و ساعت ای خوش ای خوش آنوقت و ساعت ای خوش
 با برای جان نثاری و بخت بخت
 با برای ای خوش قوش ای دی او سوار و ما وار
 ای خوش لکھی چو بیل بی فرار
 او بروی ما کشوده صد در لور و سیا
 با پایی او نموده صد و لوح جان شار
 چون و فانی بقرا م مطیبا تاری زن
 جانودل محرومی نام ساقیا ایل بیار
 چندی ز برمه تان کرد
 ای دیشنه ای شو که ناز برمه تان کرد
 بخود رفیظه لشت را
 این در دره ای ز را در مان که
 ای خوش بخود زدن ای خوش بخود زدن
 ای خوش بخود زدن ای خوش بخود زدن

پار آمد و نشست و فایلی برخواست ۱۹۷۳ خاکست
در مجده عاشقان بی ناموزشان آرام کمک مقدم ایجان هجران
جان بر لب دل کفت و نیای صفتیم
از غصه زنگی شارت از اندل جوان
آن شوک از غایت حسنه نیز خوش باشد هنر سری نیاوردی شر
از بینظر رحن نکشت ای کویا که و فایلی هست چینسته و در شفاه
ای برده ز عاشقان دلو صبر قوار ایجان و فایلی تو قسے بان و نار
من بنده آن نکاه هرس است و خمار آهون شنیدم که بود شیر شکار
آنگه بدل شم و فاکاشته اند برو اشته انبادر دل انشته اند
بانور خرد او فایلی چون می گزند بادیده حق ندیده ندشته اند
از همت اینچنان اسلام نمایه چو زب که کرزد ز فروع رخ ما
آن رهبر کرامان از آن ره که داشت برگشت چو بخت خوبی بار وی سیاه
حسنی که خسی ای در تو کرد هست پیده
صد پیچو فایلی کی از نار نگیر
کافر سر زلف و طلاق ابروی تودید رو حاب قدم کرد و زار پرید
آرام بیرای دل پر ز عیوب دیگر در دنیران مرد حقه مکوب

۱۹۴
لیک سرخوب به رصد صور خوب
ای اگر عاشقانستی منبع نظر باش مناز و نج پهوده بشه
ای آینه از آه و فایی حذری بکرده سیه سفید ایند و سر
رسم هت هرگز که کمالی ازو در جرمه دیران جمالی دارد
نمایند بحال خود و فایی غافل کرد و رفک بدرو بالي داد
دیدم دونفر رجیس یاندر رجیس کردند بن زکنه و قهرشتاب
برخاک فکند مد مرا زار و تزار افادم ازان دوچکن در یوتا ب
آن انسان نهاده و حیران شدم نچار دخیل سمعان راشتم
چشد زدم نای و فردا و فغان بی فایده بد قرآن حیران شدم
مان کا و صدراز دین نقطه زمان کفاک و فایی ملن این آهون
باشخ پکر حکارت انجا که توی برخیز و سیام هرس ازین راه نان
سر کشته تری غشت و فایی ز توکس
حرانو سر ایمه و بکره نفس
ایغوث زانو و طلاق طاس هجان زندیه سیه درون بفرمادرگس
در نور شهد و حق خان غی خزند بر جای خودند بر هوا می گذشت
بفونک دعوه دزد زدن از ای ملکه بزم طوفانه دلخواهه کسر

آنکه و فای بخشد با خبرند ۱۹۵ دو را مازو دیک تزدیکه اند
ز خبار و فای دل خود دارنکاه
فرمی بخند رخنه شود مرشد راه
شیخ که نک دل ترازم و معینه بازش بنامند که نخست و سیاه
در خدمت راستان حس ای عمومی کراست روی توهم از اسرار وی
بیوده و فای براه کچ مد و کی پاس ان خار و خاک پیده
آن رهبرانکان بگاز وصال آن قبله امال و فای مده و
میکرد اصحاب بنی کمال
یارب تو باروی شاه مردان این بنده و فای ملن از دل دران
روز روپر کنه و سیه کرد و سفید
یک چند و فای اکراخ خود کندی در راه اطاعت خدا جان پری
باتی شوی و بر قرب تور سک نم اس نوگان فرشته و دلو پری
تاقیت و فای توجه اند کرد شوی
روز روپر شوی مسد لوسر در دشی
تلیمکی از خواجکان شو بخدا هم تر دسر دشی مرد شوی فرد شوی
ای راه رو بادیه رخونقیع بشنو ز و فای بخندیکو عجب
خواهی کرسی بدونت عیشه طب اهمت ز بزرگان طلاقی لطلب

سکریت اینستیتوشن ابدال خسداچون زخودی کرده کندر پریش و شا
 دیزینه چندین باره بازدید کردند و خودان چه دیوار و چه در
 پریش همان روز طلی مکان و فانی فرسوده نیست فی الجایه بلا گند بر شکل بشه
 تبریز بازدید کردند زاده ای عقل مکار شواد کن همچنان و فانی مکار خارج شود
 بزرگ نکند که نشند کلار آرسود در کور نظر لکشند روشن کردد
 بزرگ نکند که بزرگ نیست عمری است و چا که بد مر اجرانی در کر جان روشتم طلب نی
 زن تکریز کردند پرایه سه مازن نوکر دخوان یار آمد و گشت دیده آنم نور نه
 کر خود بلذ زند سران مکندر
 دنبال او امروکه یک روزه حققاً صد ملنجانیز زدایجان پدر
 همسرت و فانی بدل بیل زار آزار برخستان یمنای بهار
 صدال بو آن فاده مبار و فکار شاید که در آمد از درم روزی بر
 بارب تو بحی اگه خرد ذات نیست و درست بخرا کوه ایشان نیست
 نیست که قابل مکافات نیست
 این نیست که قابل مکافات نیست
 دارم ز بخش ایش تو ملته
 شاید که فرماد و فانی بر سی
 چون نیست هم اخیر تو فرماد رسی
 این فرس که با تو ای و فانی مازن
 نیست این فرس که از خود نای آدم خواه
 این فرس که از خود نای آدم خواه

بـشـاب و زـمـرـ طـبـ اـنـهـتـ بـرـ ۱۹۷

آـنـاـكـهـ بـوـيـ مـكـشـانـ دـرـ كـرـ وـدـ
بـاـيـكـهـ وـفـاـيـ رـهـ دـرـ كـرـ وـدـ
درـ شـورـهـ بـكـارـهـ كـرـاـيـ طـاـيـخـ خـارـ
بـرـ جـانـ وـفـاـيـ هـمـهـ غـصـنـ وـفـاـيـ
كـاـيـ زـكـمـ وـجـابـ مـنـ بـخـرـيـ
اـيـنـ رـاهـ وـفـاـيـ هـمـهـ دـوـ بـلـهـتـ
آـنـجـايـ كـهـ خـفـرـهـ قـائـمـهـ دـهـتـ
آـنـجـوشـ دـلـ آـنـكـهـ دـبـرـيـ وـزـهـتـ
شـادـهـتـ بـرـوـيـ آـنـدـ لـاـرـامـ دـلـ
آـنـجـواـجـهـ وـفـاـيـ كـهـ نـوـ حـلـيـ آـتـ
خـوـكـعـهـ كـهـ رـهـ زـادـ وـاـيـ بـحـانـ
پـرـسـيـدـمـ اـرـشـوـخـ كـهـ رـوـشـ قـرـتـ
زـدـخـشـهـ كـهـ لـيـقـيـ اـيـ قـوـيـ تـوـبـيـنـ
تـادـمـهـ زـرـوـيـ يـارـ رـخـونـ نـخـوـ
مـخـمـوـرـ دـلـ اـزـ دـوـ لـعـمـ شـكـونـ نـخـوـ
دـنـ وـرـهـ عـارـفـانـ وـقـاـيـ دـرـ كـرـتـ
سـلـيـلـ بـلـوـنـ بـلـهـ بـلـهـ بـلـهـ بـلـهـ

آنکه بیاد دوست دل شناسد ۱۹۹
 دیوانه و شند پا و دست افسانه
 زخسار خیال بد و فایل کنی کزان هشت اکثری یاشان
 فرخند کسی که بخت او یار شود کمیش مضموم کوی ابرار شو
 از دامن این پاکد لاندست بدار کر نهشان و فایل کل خارش و
 خواهی وجود خوشن پست شوی
 بادست شوی و فایل از دست شوی
 در سایر فرشتهان اگر تایفت شوی هست شوی مرث تویی
 این راه و فایل که مردم کندی چند آنکه تو زد مکری دور تری و جهش خواهی
 خواهی کرسی بمنزل بی خزان از بی خزان پرس که تو با خبری کرد و عینه
 آهست و فایل محجب دبر و من مشکل که نیم رسول آن شوخ زمان و عیت یوندان روز
 خواهی بحالم دل بینی رخ بار کر خود نهم اتحاب را دور فریشان که خواهی خواهی
 دل عرش حقیقت و جا امر احذا آزار و ملی است بشک ازار خدا خوشش ذرا همچو
 زنمار و فایل که نز جند ز تو یعنی ابت برآنده قلب ابرار خدا صفات آن قدر
 آنکه بکوی سیفروشان کندی و از نسی این ناده کشان بخشندر کویی
 شاید که و فایل بهمه دزد مره رو لکن محترم بیان نجیم دل همی نزند هر نکته
 در عشق خدا و فایل دلسا خشته به ز دلندز دلندز از کسی
 و اند رسرو کارهی این سر اندنا خشته به ز دلندز دلندز از کسی

پش که بر داشت دیگر بسکار ^{۱۰۵} کار دل و دین سوخته قضا ته
 ای خوش دل آنکه دل بجانان دارد ^{۱۰۶} جان در راه او با ته ماجان دارد
 دین نیست بجز از مسلمان دارد ^{۱۰۷} دین نیست با قبله ابردی تو مرگان کردد
 مانند و فائی هست که قربان کردد ^{۱۰۸} خنفه همچنان فیضه همچنان
 کافر عجب اسلامان کردد ^{۱۰۹} خنفه همچنان بخوبی خنفه همچنان
 زن روی و فائی چو خودست روت ^{۱۱۰} زن روی و فائی چو خودست روت
 پرست و مرید حوش را قبله نهاد ^{۱۱۱} شیوه ای من شنید مرگان کشدم بجانب ابردی
 وا زغم زنیده چون و فائی مری ^{۱۱۲} تغصیه همچنان ای خیر از خیال و حال ذکری
 از عالم حال کی دندست خزی ^{۱۱۳} خنفه همچنان مارلو و توی تو بماند اشی
 دیدم صنمی اشت دارم بفیر ^{۱۱۴} رفتم و نیخان زدم بشکر
 این جای وجود نیست رود و کسر ^{۱۱۵} ای خیر ای خیر ای خیر
 حکم قضا زحمت زردانی ^{۱۱۶} دل خود را بخوبی بخوبی
 دارم ای دو فائی بتوت ^{۱۱۷} دارم ای دو فائی بخوبی
 قطب فلک جلال غوث ثانی ^{۱۱۸} خرم مهر

خسته م دل آنکه روز و شب کار است جان برفق است از پی که دارد
 یاری که و فایل نزد اند ه یار یار است اغیار نه بلکه یار است
 از خشم تو من بعن تو شتم است در مانده و شنید کام و نا کام و فخر
 روحی کن و بر حالو فایی نظری ای پیغمان با ساعتی داشتم
 آنکه بگمیس اگر کی ممتازم اند عقب شکار لشکر بازند
 مان دست و قلای مکار از داشان کنگن نظری نیست تراز رسازند
 آن زلف کارم کرده و آنکه دود روی تو مدد کرد و دم را برآورد
 در پیراهشی میاده بودم ناکاه
 زلف تو که بود پرده صبح امتد از آه دلم زر وی تو با کشیده
 نومید و فایی از روز و صال و صرامد و سلب رفوت با شیر مید
 اسفه شسب دوشیخانه شدم این خنده دل بد و سکاره شدم
 چون پر و فایی نظر کرد من دلوانه بدم عاقل و فرزانه شدم
 ابدال خدا که شاه را بند کنند برد هر و فایی اهمه دم خنده کنند
 این طایفه هم کار سیحاد است ابادی بد مند و مرده را زنده کنند غصه

مان ای دل دلوانه کر شمه خصال دیگر پریت نی حوال منال
شنه نوز و فایی نفسی یکد و مقال خود را بر سان صاحب و جه ممال
امروز نیم بوی کلزار آورد یا نکتی از جمال دلدار آورد
برحال و فایی لطافی کرد طبیب در مان دل نزار و بمار آورد
اوده گی دشمن محاذ بیت
آمد این کریم ایدل اوس صحبت بکار بیت
پیش از درست مخدود دین
جامی زکف اقی مخاذ بیت
شیر قلچه افعان کوشش مرت تو بمارم از غل قوایی دارم
ترنده خود را خشد او کل انگلین میارم برد اشت و فایی عم دل دلدارم
آنکه غار پای در رو ش است در هر دو جهن اسراره و دنی ش است
صدق از پیش شان و فاکان تبدیل صفات نمک و بد تو شد
ای خیز از خود ره مخایه شگر از بر عقان یکد و نکن از شگر
پیش از درست مخدود دین ایدل اور و فایی از این در باع بیت زلف حاذ از شگر
آن سر

آن کن کچش تمت پچوچه عجب ۲۴۳ باشد زیند خواجہ زندگه دلان
بادر بیان و دل فای قدمی زندمی
خاک قدم سبوک شبانی می
بن کر بغلامان در پرمیسان کراش و ازاب نارنگی
کشف همه زیارتی است پچوچه عجب یکان بشان عیان و پچش پچوچه عجب
پر عرض اشراک و فانی بر وند ایکوئر نشان فتشینان چه عجب
هر جا که کند طهو یک مشهد نور طلت نواند کند نوش طهو
جانی کرد فای نظر پر بود دیوان جسم سکر زند زور بیکری خان
شب عکس قلب ای جان بگفت این دود سیمه چشم حوال بگفت
وزرشید جهان فروز چون بخرید اسوده و فای پی جانان بگفت
بر پچشی چشم ای جان پدر رفیع که پاش خارست کرد فیض که عقیان
ای بیکه در نیمسکیده مخواره درند
برگشت و فای شده از آن نظر
الطالب حقی در راه مرد نادیده و فای پی راه مرد در خوش خوش ای خوش
صد بار بیشتر شر اکر بخانشید بی هم است یا کان دلا کاه مرد بی خان بی خان
همی چشم و فای رکف ساده خود تا پیر معافان خون خون بدیده خواره بی خان
پری که روز استه خوش خست از راه مرد فرم سجاده خواره بی خان خدافت خواره
لای ای ای

این طایفه سیان که همیشیانند ۲۰۳
مخلوق خاروسا قی خارند
سبیول خدا نیز و فائی عجیب کر خاک هزار پوئن تویی بردازد
تصوف قضایق شبدان عجیب احیای رفات راحمدان عجیب
کسر بزرند و فائی امظہر ذات میک مسخره هزار پسندان عجیب
زان بارکه کرم حوا آواز کشند بود عجب اگه صعوه را باز کشند
اماگه و فائی همه منظو حقند حوزشید صفت بر سیان باشند
من بندۀ اگه حان دل در بازد در خدمت صاحبظری بکدارد
میکروز بود و فائی آن زیر گردی
خاک سی بکیر دو زر ازد
مردان خدکه میدلویکر نکت اند دصف شکنی همه سرو همک نه
کبر قله و فائی علم قرب بدش بال نفس و هوای همیش اند خاک نه
هر سک کشید امن دروان کچر عده چشید از دن دری و شان
آسوده و فائی غم هر دو حضان
این سمع ویا که هتمه کرد اند دل دار نکه بساد دل لرند
ا ۱۰۰۰

۲۵۸
این طایفه آن شب سه همیدا کنگل کل از غار یاسن و با

اشپیار و فانی زرده از روا در دیده بشق خورمه خالد را

کرسک که بر استانه باشد سراز کراچیات خواهی اری تو بست شک امروزی شیخان راه بست از خضم مشود دور و فانی فسیه این اینمه را کن از رند و کر ز بجام گھن مان تو فانی بکر بار بود نوادم ولا نی ایشان بکار روزی که و فانی خواز خاک بدن از حلقه از طایفه بیدان کندار بکندز ز و فانی که کریم و دریم از همسر و جوانکه بهتر نمود کدم سکی بادیم کردز کدار دیدم کمی پر فرو ماننده زکار کشم ز تو من نصیح خواهم دفت

را ای که نزد ک دن ای فرامید فرضت کیا کاک شش باز ب خوش بخت خواهد شد کندزه مجن لغت و فانی بند اغز خضر و زمان خواهی نماید امسک کن سکنی غم ارخان برد شادی دهد و تجمی دنیان برد خون بست خوبی خواهد نمود و فانی نتوان بخان ازو سهیات لکه زاده د و آن را بزد

از غسلم و فانی همیشه ناشه
 دارند خر زین بسته مان جی شنده
 سنته من آنکه از این
 از درد فراق انجاتان فرمودم محروم زندگانی خود دوم من بقیه قاتل از این
 امر و زیادا زو فانی بر سرمه فروخت بدم جوان شدم آخونم استم همچنان
 که ره بلا بسیار داز فوت سرفلک می امروخت از جا زوند همچنان چه وعین
 تاچند دلا زند سرمه شوی اخیر تو از نفر که حرق شوی
 پنه داده برگشتو و فانی بیوروز هات سرمه شوی جسم شوی و قال عجمین
 در بادیه که مرغ غولان هنده پریان ره رفعت کردان هنده
 آنکه و فانی دل هوز در دند
 سبر بر خاک آن بر زمان هفت
 آنکه و فانی ز خدا بی خرمنه از بر خش اخ خدارت زند
 هر خاوزی که بسته ز خمیدون از بر خش اخ خطران در خدن
 آن پادشاه که ام منده ترک روزی را بنشسته از دو رکن
 زندار و فانی ز توکل مکر ز تابی ازان خوارف ایمان در
 عارفکه دلش بیش با وحیه و زانی او نشست که ایاد حیه
 چنده لکه و فانی رسرا خوال او را لعنه از عرض که او نهاد حیه
 ابدال خش که مظفر افوازد جای موسی الله اور روزش بد از
 در خیثه ای از دل کمال ای از دل
 عارف بنظر که زنده رمیراند باز شیخ نو اند که زنده ایش کنده
 تیار و خیا بیست
 همچویان ای ای ای
 بیش زندگی

دل آتو و فانی با دبارکه او
بلار ب
سوزشة و مائشنه رامخواه
دز حله ممکن است اوفانی بیش دش
بکشش نزعل آناده قوش
ماکاه در آمد که ز عکس هرگز
عکس چون ساقی می غض از مطر ب باز
خوش درست و فانی گرفند ناز
درمس کده هر که فت باعتر فناز
محروم نمیر دشود محظیه زاز
یارب نظری زلطه در کارمکن تو فین سعادت اید ما همکن
آفاده نقش هو و فانی یارب
رین بار کران تو خود سکیارمکن
چند و فانی توکل آوده شوی از هم
رو دامن صنعته سخت بکر ش بد نظری شند و اجهوی
آنکه بمنتهی واراب دلند
هم حسن و فانی همه از آت و کلن
حون در سرگنی بدیده اهل لنظر عافی همکی خند و اشان چو کلن
بر جان لسته مو مانی دارند
کران طلاقت چونظری مکارند ایشان بیکی نظاره اش نکند زند
کار شنک بلا قصد و فانی گند
مردان چو کشم لطف نظاره گند در مان هزار مردم حاره لشند
در کوه کران اکر و فانی نمکند شک نفت که شنید خود را باره
صاحب دل همکری خود راند از حان و فانی امه غشن شاند
دصهور نظاره لطاشن بزم دشت از بخوبی دل سفنه را برآمده

چکنده و فایی بجهن آسودم ۲۰۹ بادر دو غشم زمانه هدم بدم بدم
یوسف صفتی سید و دیم کرفت از جاه الامر ناشد م آسودم
زخم ای و فایی بدلو جان تاب
از خاک در بر زر کدین روی متاب
چون مرد خدا ادر آتو اشتن رود پام مرد خدا همکند لش و آب
صاحب دل اگر پیش تکان بر شک نیت و فیله او جان بر و حضی عنه است یه
از پریوی شیعه مصطفوی ش یک اک قطه بعن رسه سخن ای و بعدیت راحله غیره
چکنده دیقا برداشی فد کب تیخدا باش فنه روی خان و ایشنس ایش
کر صاعقه لا بب ارد زهو زآن مرد خدا ای اچه اند لش هاک من بجهن و آنین
ایل حکمی زیر شام و مجر از پند و فایی مکرمان مستمر و من بجهن من علیه زدن
خواه که ره شوی از زیر هر زدن در سایه پیش نهادن کر ز آن حیی المکانات خیار و داش
یار بکرم زفاک بدارم در دست هوی فخر مکارها و دیواره و قلعه و ماده
زاد انوج هموم چو و فایی بار از بخش دوست نمکه دار که خنا پیش که دار که خنا پیش
کل هفت باد محی وقت سحر دهم است مرک که آنحضرت تحمل وال آنی بعد
بیمار سکا هست را مرد بیر معناه و اسرار استقابت به ایشان و ایشان
الله اکنون دلخواه نداشتم و ایشان ایشان ایشان ایشان ایشان
لهم اذکر الله لغایت ایشان ایشان ایشان ایشان ایشان ایشان ایشان
لهم اذکر الله لغایت ایشان ایشان ایشان ایشان ایشان ایشان ایشان

بر خز و فانی مینک اپرده توی ۲۱۱ خوشیده و ابر شد که میابد
سالک تکنفه و اعلی عصربی شک نست که بر هفت شیری
آواره ناندا و فانی هرگز یا خضر در و نظر تکنفه پاری
در لاله سرتان که پای بندی چمن این گسمع که داغدار و خون گفتن اند
کلمه کشند و فانی نکاه
کل خشنه زنان کفت همین نام

این کار رکار نامه دین چه عجب اخهار خوارق از خد آن چه عجب
کوشیده پنک و اردبارم وند ایم در خود از مرد خدا این چه عجب و دین
آدلن دهی و فانی در نوی تاد رسیده دل نزهی کشنه
بی آنکه زمان نفس این من نهون این زکرند مارا ز در نوی نی خدیده نیمه خلی
پیش از دو جهن پند و خاکشی خدیده و دسته خلی
از هر کش خدابین تو در نرس اکن دیعا خیه فان الا ختار اما
در کوت هفته و دلکت اند بعنی الصدرا وال روزه و هر یاری
مرو خدا که واشق از اند
سرغان چشم به زمان سکونه
دیم همچو و فانی که زمار کاه اند و دیم عجی قصه غم و دیم ایمه
در ظاهرو بیزی بی نوان بود جو آندی خلیم ای ایسته
شیخ دیام حنی دن نجه
لر شک فاضل سرخ نجه
ش پسته ارشاد مردان بود خلیم ای ایسته
که خلیم ای ایسته
۲۱۱

پودر از بند و نیز رفته قسم می‌لعل بود جایگزین شده شو
 هر آنچه خواست و فانی همان شوناچار مبنی بود که سورچکو زنگنه
 خوش گفت کی روزنی بسر
 در کوشش برخان کن پشت مدز قضا
 تازنده از خوم نادان بگیرز زان که زیران که زند بتر
 با مردم نازان نیز سین
 امین گوارا زنگنه فتنه داشت مخدی
 با مردم نازان نیز سین اه مرد
 در شوره میز کم خود رنج ببر من چنان
 سکای دد غونه اندو چو
 بوزنیه و خرنیه میویلم و خبر
 هرجا فوری که است بر دی میز پر زانه بصورت آدمی احمد خر
 عش آمد و با طلاق عقل نو سیل آمد و خان کو خواه زد و دفعه
 چون شیر دنی سرد پرخیمه زور او در حیله رو باه چو سکای
 فراش صبا بر بس طفر و دن لذت ب طبیر رو که زمان معاشره دان گیری
 چون دلیقان و فاجه کل کشت برش کشت و فردوس کران سلام الحمد
 در باغ اکرم عز و نار و نی سرسدن و نیزه داشت
 آنساد کرد کل و فانی درست کل فورا هر باغ این اینجاست
 رفیع تویی باغ من و فانی باغ
 دیم که دمیده و نیزه و نیزه
 لبشنیان کله آن و
 آنچه همیا

دل آیت مطهر و خدا کشت چه کند چو کشت و خد پیدا
خداوند و فلک بدلت کفر و هوا رفع کرد و طلاقت خدا را خدا
اسلام و فلک صفتی نمود و آن کادر عالم غیره این رکونه نوت
از دل تو ای خسته هر سکون بدی مسدات در آینه رخ دشمن دوت
اسلام کلام شرعت مصطفوی اسلام آدم امر و نبی بخش
این ره بخدا هم بسند بخود آ رخسار گزین طلاق حی کیز روی
پری بزین این حق راه کشنا باشد پلی بجم دیوان راه دوی عن عاله الله عز و جل
پری که بود خراف عفان خدا پری بخود خراف حرف و لغوی هستن بینهم وجود اسراری
پری بزین بخانود لعائش خندق پری بگزین برآه مولی فدوی ریت و خود راه فارا کمال رید
چون خواجه عرب آله که در مرکز خود یک شیر نمود زیر خوخ کروی رسید و تقدیره عجیز را نهاد
آن شیر او و طاق آفاق که بود در شرع و طلاقت بخدا امرضوی من نفی عبور نیز نفی الامان نهاد
مشغول بد کشش نهر موده او آیا بی ازین پر توهمند عمر نوی یعنی آن شرط انت الارض
کریک سرمهوی که کنی میران را صراف نفوذ و محک زرنوی سجد و لامدها میل مع طلاق
این عالم میرزی شهزاده خوش ایستاده اکنده رشد و خوایی باشه و اجب لذت ای ای
این قصیده لضمیت و فایی

آن بک دلا یمیشه سد لشای ۲۷۷ دلیاشی کلیاشی ملبایی
خاکره کلیش و فایی تو معانع کر کل شوی زو نکل کلیاشی
تازلف بر دی ا در رشاف شده بی رحمی او هرا حدا آن شد نست
کر رحم نمیکند و فایی بتوار دور قدرست و کادر شد هات
ای کردہ بد و تونیک پندت شه نمکردہ ز هر سچ جلد اشنه
کایی بو فاییاد فایی توین در شتی پوشان چه بردا شه
پار بد لسو زنا کو هشتم ده چشم ز دناله سحر کاهش ده
در مانده و کرده زو فایی ترم من بی رحم ز خود خود را هم ده
از همت پر حاله لوحش ده انگر حاوی بحر هشتم ده
با مشعله کوره و فایی عجیب کر اهن سخت عین اس ده
رندان هم لز کاه ساقی هشتم ده بیوده و فایی نمای عمرد
یک حامی بر ازلف سر معان خواهی کشوی اخیر از لست
مردان خدا خود دیده می دند هم چو غطره زند غوطه اند ردل هم
پر فور شود و فایی از حاتشان چه محظی ابر و هم زمین هفتم
ای پر معان فغان زدت دلمن فیرا آذین وجودی صل من جو سینه تاریخ
نم داده که دلم کل ادیل از جوز دیوار بجهان بجهان می خورد
اصلی از این دلمن دلمن دلمن دلمن دلمن دلمن

۲۱۸
زان باده که دادی بو قایی بکسر دت هن کمز ابکهن
بر جاگر مرضی خن مدا و ابود و نغمون طبع خن بند جانو
صد ارشکر خوار نکنوا الا شفه
با خط غلچ هر فار همه وز
هر در همه حاکم و عنبر هار
بدر زن عم عطر او منوار
آن کس خزغم هر فار حرف
که راجه کند دماغ او همار
که شفاهه
که لکم که دلخواه این سخ متاب
بکند زخم که ایکدلم داش بیان

شیخه هم می باشد که فارمانه
ملک درست به رسمه ملک خواه
لر دهد خرس غلای سهمه هاش هر لانکی سدار و کمزه بش
بشنور قایی چه نان سکور بکند زنمه سراز همه همه هاش
که راست رفت زنار کند
شیخه که ایکدلم داش توسه ار کند
میراب خدا فار دنک نقی
صد شور که نزد که دنکار کند
آخر تو فار بکل داش دی
کرم جو سلام بتو خن تو بلا
که هزار دلان خن تو بلا
صد شان لقرا صونت خمری
در خلو تو ذکر و طاع و قوه خمر
امکن تو نیت خیر لازم تقیه از
کشکه فار

۲۱۹ هشدار فائزه کعلان

خوراکه در ولنگ درق برکوان
خوشکه مذاق جان بزرگعلان زلزه نفرازه کعلان
میخانه لرچه رازه باب مازن اسد شاط اینهمه نعمت
سپزهت فارغزه قایغ ولی آلوش غنوبوشت شاهزاده
لئنار چو رفته مرفت قدمه دلخست او تازه در سنه غمار
خوشکه و فانی خبر حون برد وقت طریت و عیش همکامه هبار
اسرور نسی اسد لازمه ام کروش فاربین اراده ام
جان برب و ای رازه بتوول یغز شار رور پارده ام
هزغم اصلار لطف دارد لطف علاوه هن که تا حد در دله
کشا بیکاره فار رسیده هرس زنجه و شرذل بعلان به کشیده شد
اکلام بجان بقوله کله اسرور فور اصره بارم مادر
صفه شتر فارسی اسرور از خشنه ترند
بر خاک که زیر یار چه دل رده زدن ام مادر
خوشتم خود من که هر تجارت شرمه که در رده
از اشر عشق نوشت ابو ترند پیوه شاه لاق زاده هر زن
آشنه فارسی از ده سعاده زده هر زن درست ملاطه
در که مروج هر اینده هم کریمال عزیزه نزدیه هم
یار کند و پیشتر دفانی و فتو جانم بی برد کند و تو زمه هم

PP.
7/18/15

لر خطیه عشق تو نام من
جهت خود تو احالم من
خلاهم با نظر خیر
یارب تو بارور ملام من
دروز خدا سلا در تو
خراز و فان خاک جهت تو کشم
ای رتو برم مه قان برینه
نخواهی خواستم لازم باشد
از همه شاهزاده های خانه
هر چند نفر لعنه لذ روز خست
خانه خانه نفر نزد الاعداد
ارفته فار پر خرسی باز بکو
کوچب طریق از عده است
بنگر کو فار رخ داشتند
در فرقه های از خطا غایبه نیز
در شهر خطا خسوس های رخ
یا آنکه های است چنان اسلام خوش
که نه بار فار خانه خانه
که نه خان زشن رو شدن باز که
پیکاره خردش رونقی روشن خشیده
که خممه روز خواهی کشت زاغ
در غم خشیدن بلوغه بیرون از
که خود رسر تو خز بکوم کلند
هر چند کشت دنیا تو دخوه تویی
بنگر کو ز خیل اهل در صوف همشتر قافیه مو فرز افلا

لشیخ سکان و فریاد

۲۱

چنگ و حشمت میاد فارسی مرد خلک را تله که
دیاغ شدم فاراز نام مر میگفت که دختر عزیز مر
چند که از خنده اود اغثوم لذت بر زفرو لذت اتم مر
چنم که از خن رف فارشتاب میگفت بدل جنگ کر که کن
چنگ زنگار زخم از هر دماغ عالی که طلب شده
تا همه زنگار غیر تبا نتو اینها ناشایه اند که
لشکر که فارز خیزد رو سپاهیک را لذت خواهند
آن دسته که درست نمی شوند مادرات بسته هم از میان
آوار فارم لذت دست شمل شدی این که کل عده عیان
شاد است درست او را تمدید کرد
رقم نارت بکان دربار شکر لذت محمد را کم شمار
مالر بتوش در از غیب لذت نمی شد فنا مشوار از نهاد
یارب بر دی احقر بدان رست سعادتیه بکار کشید
خوشتر خم لذت فارزون
اینکه خن کاه که خان انصار خان را کرد
منفی نهاد میرزا فارز شاه
لکه اوتولو خوش خوش طلاق داد
پرمان وزارجا و انجایی انجا
چنگیت و قفقق فارز نادی
خورشیده شاهک بر جهان افت
لذتی که این دلخواهی داشت شمع و آن ورسی که بسیار
لذتی که این دلخواهی داشت شمع و آن ورسی که بسیار

شاج حیرین و فانی پیش است که نگذست که او باشد
چشمیم بودند تا خوبی بخواهند بعده برگشته و چاره های بفرشتم نهاده دخل امتحان برگشتم
نیزه بودند تا خوبی بخواهند بعده فرموده فارس برداشته برو پرتاب خود را نخوان برگشتم
بزیده بودند تا خوبی بخواهند بعده درگشته به نهاده خوش خوب نباید رفیق نباشی این مند افلاطیم
برگشتم بزیده بودند که ابعاد لوزی را بسته بخواهند بعده ولی محظوظ شدیم در این دو روز خوبی بخواهند
بزیده بودند شهری و سیم دو قلادم بعده این خوبی بخواهند بزیده بودند از هر طبقه میان این دو روز خوبی بخواهند
بزیده بودند اسلام در و هر دو قلادم چشم شعیبیه شدند از این دو روز تار
بزیده بودند پسر بارب هر دفعه کو سوزانم ده چشمان را آویزان بر مام ده نیزه بودند در این دو روز خوبی بخواهند
بزیده بودند میزبی خراز خو فارسیم آن چشم علاوه شدند بخواهند
بزیده بودند پسر بارب تو بولی نظری و ناشد خود بارب تو بزست خراز خو
بزیده بودند رامیز نمده که باند و فانی تو بود آن لوحک آزار مده بزیده خود
بزیده بودند حاجی شنید فارس در این فاز شکم زدن قمه نزد خوده بلکه
بزیده بودند در این کجا خیز ام صفا
بزیده بودند عمر در سی نشید بلکه دلی شکانند
بزیده بودند بشارخ ۱۲۰۰۰ در قعده ۱۲۰۰۰ راه بزست خود علیه دله
بزیده بزیده راه دنوت نمده مرکانه عمر دله را هم حاضر از این
ادعیه ضریبی که این ایالات را
منزه نموده میگردیم اما این ایالات را

من کلام محمد کورش سرمه ۲۲۵

برله کل کسانی نور تویی طاکرده خفت کرد هر چه شام زال حی
بُویه آدم بویه خالدین که جون تویی ولی کرد خیل میگن تیاد غیر فرع تمد
آفته نمیان اوفا از نور پاک ذرا فرد داشت و کوه و کوه و سرمه آمکو
صد هزار و میز هزار انجام هزاران نیکرد حق سرمه تویی که خفت اید ولی جبله
خست تو و لکت اما کجت منصوب صلاح
ابتدادم له قوبو تویی له آدم بویی خبو معجزت شن که از عالم مانی صدر
حجب تو بورب نی که موسا کوه دوی بویی تشریف نوی کو طار و حسنه
نام قوبر فرق حمل اش سایه خوده تاج
ایمکانت عشر عقا قابه و نزدیکت محمد و حاتیان شیمی ای کلت
قد سیاهند ایم شاخو ای خود بی نیکت سی هزار نقطه مع آیه میگزد
فرخه بوجو رجن کر کرتی بیار و ای
در سرچ و سرچ تاج و نزج روز کار روزه سر شد مکان عرض ای عرض روزه در سرچ
آیه لا اقرب بال ایتم وی کرد آن شر یعنی سرچ نیه وجای تو کرت قرار
و قریش قوم ملعون پسر فنت بوند خوار شد فنت با صدمی هم من
شانه ایشان ای ای همان العاد لوان بیان ایکار بیضه قمری تار نزج عجم بوی بارزه

ششم بدخوانان پیچکش کویل راج ۲۲۶
زکه با جنس زلما پرور و شر عاصیان ہونا کن نعم پرخوا فخر
خاصیات کی دنوں فارغ تحرف حجاج
افت کویس تو عبید وی دین غدریہ خالیہ کستانہ سیدھارہ
داما بادال و افغان و شیخ و زارہ تامدن نو رام شرط و م اوزار
بلکہ بر بد دای بر عیک بشرت کو فرج
ششم بدخوانان پیچکش کویل راج ۲۲۶
زکه با جنس زلما پرور و شر عاصیان ہونا کن نعم پرخوا فخر
خاصیات کی دنوں فارغ تحرف حجاج
افت کویس تو عبید وی دین غدریہ خالیہ کستانہ سیدھارہ
داما بادال و افغان و شیخ و زارہ تامدن نو رام شرط و م اوزار
بلکہ بر بد دای بر عیک بشرت کو فرج

۱۰- مکالمه ایشان را که در آن از دوستی خود برخیار شدند و این دوستی را که از پسران خود بگیرند و از دختران خود بدهند این دوستی را که از پسران خود بگیرند و از دختران خود بدهند

۲۲۷
 سهر کارند و مکرور
 بست (۷۵) ای حضرت پیر عصیانیم دنیا رفیق زدنی
 آجده از خاطه فخر و نت
 جام جام روز هزار عالی سیاه
 بنده کارنا خواهش شد
 این سبب در درود عالی کن است
 دی مادر و نعمت دیگر کرفت
 لک از زنده فک عالم رسید
 ارگی از کی خواهش اخراج کرد
 ای فرغ شیخ ای ایه
 در سیاهی ای هموان دیده
 س یا شرط باشی خداون
 جان شید که ملای غشی زست
 در میان ای داشت مانده ایم کن
 شیخی چوں جان شسته قان کار
 سیمه زمزد روزی دشکده
 روز

مرشدی کز الشات بیک کناده
 بـکان را بـده در هر جهـ سـرا
 رـجـاـشـ نـدـرـ طـقـ روـشـتـ
 هـرـدـشـ شـعـ رـزوـ زـدـ رـكـفتـ
 هـرـکـهـ بـنـوـ چـونـ کـلـانـ خـاـکـ درـشـ
 درـسـهـ قـلـاشـ سـعـنـ نـامـتـ
 اـیـ حـرـاجـ خـلـوتـ صـدـقـ صـفـ
 شـبـ حـفعـ رـدـیـ تـبرـ کـنـتـ
 بـستـ رـوـتـهـ تـمـتـ طـبـاـشـ پـشـ
 دـلـ کـرـدـرـ عـلـارـ عـشـنـ توـتـ
 بلـکـهـ لـزـدـ دـلـ موـحـ خـوـلـ فـثـ نـامـ
 دـیـدـهـ دـارـمـ پـرـازـ خـنـابـ نـابـ
 رـیدـهـ برـدـیـهـ خـوـ طـرـفـاـ کـ زـدـهـ

11

پای بی قس نفر، ای شدم زیرا دل تھی صیباں شدم
 هاشمی کنیت دکن از مردم دست دل کرد برادر ظلمتیم
 جوش زدن دریا ی سیحت راد دراند ای ریخت مریت
 دست بکش در حضور کریم ای خدا این پسر داده ای حشم
 بگذر از جرم و فای ذرا هفت
 پس بخشن خست باش کریم
 دله تارف شیخ خساله
 ای عیش خرم بحیره کشان
 ای قاصده نباشد آن داده داده و دل میگردید لای خشنه
 سیم زمانه هر کار که را داده سببی و عده و مصلای کردند شکر
 که ای کسی از دیده نمی بیند تو کوئه
 سرتاون تاو سیم و حکما در آزاد
 دک هنرچه رو شتمه دل برو باد
 هنری کوادیکه همچه کر ریمه
 هنرچه رو عطره کار رکنی روت
 هنر و نایه باده کلد کلد ای شیخ
 عزیز رشته کل کل رکنی مخرجه هنر فضله

کاخ دیگه فتوحون نزدیم پنجه دوزل

۲۷۰

نمره خلد و نمره ای سبیله نمره ایکه دارو ره کی چونه
دل بطف حضرت باری طه بکر نور رحمت داده نمره
در کسره دلش باخ شاده بکر که ز شکوه رو پنهانه
بلکه کامیکن شکوفه بکر که ای مشن طه صنو ره
او طه آند صدره جو لذت دیشته زاده بجزه که ره
دینه ای شمشه زی بکر شیره زده ای شسه خبره دو فردا طه
ریشه همین شیخ فتوح سرمه خلق اسرع عطای حکم بطف جو در رحمت روح صدره
نخن پنجه دیگه دل کسره دل زنگنه بکه جلوه هنور رحمت دنور داره
هن آنور حدقه ایکه له عرفان طه ذر عاده ایکه به رحمت نمره
ساقمه که ای قریب دنور خدا ره شسته ای شخی دل نوره بطره
آنچه بخوبی بخت اوه محاب حقا طه موت اوه مهار بزره
کیکه خندان بکه خلق طه ایه قلکه ایشان هم به رازه
بیش ای سرمه شی پاکه حننه فکه در صفا که علی چاره
کوزنه هکه بضم او و کنه که نه لند زنکه ای خصه فهره

سرمه

۲۸۱ ۲۳۱

سرخیله گرفت و هر لبکت باشد نه کناره
ای پلکش زیاد را در آن داشت پرده کوکس خفیه اند
دستیه بدهه دهه ای بکسر زدن را که به مقدم علاوه کردند
پس ام بعد از جلسه بخاسته دام سیره
سینه دشون مرده حکم دسته نادره سخا را داده
با خوشک دهه بر سرمه داده باز پرسه زبانه
دو دیده از خضرمه از عین سرمه دسته دام دره
ار توشه که مادر دکه هر توشه دو تزه که خانه آن شغل
دوی لطیفه رکاتی رهانی و خود رخوی فای بر دره بعده کسر و خواند
دانش دک داده و لم بک و زده بازد و دو رصال کل از نوره بر سرمه خود
ذریکت له محترطالع قوی که سر دری

منی کسر لعلکش دسته سرمه که بزرده
بر جهاده بخیزد زنده بیهوده بیهوده
بیهوده بیهوده ولد که بزرده
بیهوده بیهوده بیهوده بیهوده
بیهوده بیهوده بیهوده بیهوده

بیهوده بیهوده بیهوده

دیگری دلارم که در عالم نظرس مررت
نخ فرمالا صبور شکردن است
فاتح دلکش حال خوش گان میگرد
نمود طویل خفت نزهه نزد
زلگه اوزون بالدار ابرو اون پاگوشن رعن
عقرف و خردشده سرمه دار و دار
فاته قله اشعز نرالان بار در رمی یگفت
هر کار معلم بقوای تحقیق یعنی یعنی یعنی
بسی نهاده باز راه را ناف
ای سلامان رزین عالم چشم اور
لکشم لازمه کی راز فته کی داشم گفت
چشنه همچو اکر خواهی کی باش
یعنی سفیره مان سهستان در فتو

مکون خیزدی این که
درست نمایند و میخواهند درست نمایند
هر کس احتمال خود را بین باش
که مخصوص کسان و زمین و هر جهود
نیت آن را زحمانی چاره
خانه بی صنعت خانه ساز کرد
هر چه اورده سوی سنتی پا
نه عرض ذات او و همچو
یهده حجاج اون شیب و فرز
اول او بخوا کاینات نمود
آخر او ماند و نهند کنس
از یهده در صفات دوست
واحد است او بذات خوش رصد
هر که آن و حدش شو خورد
ساخت غیر شر بود زان ایک
اره با مکان نیافت هم تائیر
کر خدا بودی زر که از فو

خانه بی صنعت خانه مازکرده
هر چه اورده سوی سنتی پا
نه عرض ذات او و همچو
همه حجاج او شیب دفرز
اول او بخواهیات نزد
آخر او ماند و نهاد کس
از همه در صفات دوست
و احمد است او بذات خوش روید
لئن مرکه آن وحدت شو شو خود

لعن ففتح قوم ودوا امیرام امراء
قریب که سکون و دارو بگشان بود زن بشجعه بینه
سایه پیش دی اسحیں لیلیان باشد
لامی باشد از جم وجان چه کنه همه دو
که بود فرض خش همود
خش بیدوت خامد زل شنید
یافته است و بقا از دو
هر چه بندی خیال ازان بر
او همراه استیاج و می زست
یافت نزد جمله کاپیات و چد
کنه او را چراز نداش
یس شی کمشدہ ابا
وصدقی پر تراز شمار عز
از عدد فاعل است و از معاد دو
که کند کس تراهم و ادار ک
تکنے سے حمال ش جلیش
کے باندی جهان بداین قابوی
لکم از این روز اصفهان
لکم از این روز اصفهان
لکم از این روز اصفهان
لکم از این روز اصفهان

دو شد و مردم حرجی بگندند زندگانی برده و در آن دلایلی کیست
هان بر که نا مرس ت بینی خبر نه کرد همان راه بخفاش نزد

در فرض وجود بسته شدی صلک تار و بود بعثا کسته شدی
همه عالم عدم شدی با هم بلکه بسیر دن نیامدی غیرم
که دو شه را چه جا شود یک شهر رخمه در کار خاص دعامت فهد
وصفات باری عز احمد

بنویت جلال مع فرماد
بعض اتفاقات لحاظ موصوف
که بود بر از قیاس دشمار
هرت نسبت با چنان لذت
در خبر کرچه هست صد کم کی
نیت اندر هزار یک مصدر
همه با ذات او نیغیره عین

وصفت حیات

که امام همه صفات آمد
بلکه از زندگانی خود روزانه
زندگان داشت از زندگانی خود
او بخوار زندگانی داشت پائید

وصفت علم

مبار

۲۸۸

خواه کند سرگردشتر فن چرا خیل که زیره نزد برخود حفت
نه چنده اندکه هر ده لی پر زدن بسی نزد هه باشی داشت برخود حفت
صُفَّه

ست بعد از حیات علم و شور
متعلق یکم کلیت
فرموده بینت در مکین و مکان
عدد ریک در بیان خاف
همه نزدیک او بودند از
در صفت ارادت

رز پی آن بوراد خسته
فعایا می که در همه اشیاء
که از راد می بود چو فعال شد
منبعث حمله رزمت از است
شکله باراد تشر خارے
فه لذر کر جهانیان هم خشید
که سرمه می از جهان کا هست
شدن کا سق سر ایکم دیوان و یعنی برادر ایکم
که بر آن فرده بینیز ایست
نمتوانند فرده فرنزو
دیگر نهاده ایکم فریاد فریاد
دیگر نهاده ایکم فریاد فریاد

فَلَمَّا دَعَهُمُونَ عَنِ الْكَلْبَاتِ مُرْسَلًا مُّنْذَهًا إِلَيْهِمْ سَاهِرًا لَمْ يَأْتِهِمْ
عُمَّامٌ لَا وَدَّعُونَ وَصَفَتْ قَدْرَتْ

سرمدادت را بهشت از
کارکرد پل تور سلطان لکت
رخت تاخته و جوکشید

دیفنت مجمع و بصر

هست جز عجم عمنی دیک
میت مور قوف دیده و دیدی اد
بینند ار روش هست لر تاریکت
بینند و داند او زن بیش نه کم
بر زبان خوب سکان بکان شخنود
حال هر حکمنی بگات تم عدم

وَرْصَفَتْ كِلَام

نه بجهت وزبان وکام بتو
تحمیت خانمیش لایه نه
بعدم که نکته را شرف
نفعدار و جو رقص کن

حوار

دریں ن ملائیہ

اچکار از عالم آمد بعیان
بند کا نند جمهور فرماین
تصصف نه بادگی وزری
همه از وصیت عواد مصلح
بعضی زند شهد و قفت دارم
یجز از آنکه در شیمین بو
دیده بر خیر حق نمید از ند
قسم دیگر مد بر استیحاج
کرد و هر یک بدرجسته
درین کار تصرف رتد بیر
متصرف در صباح در لاح
بگز و غیر حود نشپ دارند
علمی هست و لوحی مرجو
در جال و حال او هم زند
ستقر در مقام لا عصیون
از زن و شور هی هم سه بری
ماشیده بکفر و عصیان سر
صف اول ملایکه میدن

درینیا کار تصرف و تدیر
جنس حجم و جان از ایشان
زایرو شت و شهر کوب ران
کوش بد آجا برد که می شاید
دچشمی دیگر فراخ
باشد زندر وجود اند
که با سمای خاصه من کو زند
تفخ در صدر از سر افتاد
قا بر ز قهاست غرایید
که نوینه کان خیر و زند
برین دیگر کرده مقام
سر عصیان رقمند دویان
که نهیت خویش را بصدر
لز لوز افغم نیم اور
کرد هر یک بوجب تقدیر
کردش آسمان از ایشان
له فخره قدره خم باران
که نه باان فرشته آید
له همچو دیگر که نه جمعی فرشته بشش
از هدایک چهار مشهور
دو هه و تنر نیز کار جنیه
کافر ز قهاست میکاید
کار دیگر موادر شه ند
دو بر وزند بادی و دیم
کاتب آخر آن یک زیب
پیش چشم به میتوانه پیش چشم به
بیکار چشم داشتم کار دیان سید
بریان بنیاعیم اسلام

کند از اسماں سخ نزول
 تابع اصل و فرع او باشد
 بهم کس بین او خواهد
 هر شریعت که غیر او است
 متفق با شریعت دیگر
 بین او را مسجد اولاد قصی ۸
 متوجه قبیح شیع جهاد
 باهم اینها مدد کی کشته
 هر کبوتو اند ران هر جای مقیم
 ماند در سرمه جبر ایدار زده
 بحقی اینی شتر اشرف
 حکومی جرخدان بنو داشت
 در آنچه بود را شنید فتنه
 خواهکا هشتمدر نا شده کرد
 هست بر فضله ای دلیل

چون در آخر زمان بقول رسول
 پسرو دین دشروع او باشد
 او این شیع دو دین او باشد
 شیع او ناسخ شر عقده است
 چون در این شیع عکرفت حکم شیع آن سرور
 بود بیدار شیع از طبقاً سطح
 کرد از آنجا مفتر بث بتراوی
 بس ارادت یک بایک بنشت
 دید اینها معرض خلد و سیم
 چون شیع از طبقاً چون شد اطباق اسماها که
 رفت از آنجا پاری رفف
 نه من دیگر کنم بلکه جاییکه جانبو آنجا
 دید اینها اینچه بدیه ۹
 روز از آنجا بجا ای خوی ادار
 خرق عادات از نیو و لے
 ور دبل ای خرسکه "دانه ای"

اک اخبار آن میان ام
ست با دعوی بیوت اسم ^{النفس}
باشد ای مجده بعرف زام
در زندگانی که مساحت
مجده آن بنی تبسیت ^{ای حکم و پیشی}
مشهوف رسول مارا بود ^{ای حکم و پیشی}
لک ندادت رفیع را دست ^{ای حکم و پیشی}
کشته نازل بنی سیدای کیار ^{ای حکم و پیشی}
لیکن از این میان مخصوص ^{ای حکم و پیشی}
باش مومن بدان علی ولد جل ^{ای حکم و پیشی}
بر کلمه و صحف برای اسم ^{ای حکم و پیشی}
بر سلاح وزبور بود او د ^{ای حکم و پیشی}
ک محمد متبع آن است ^{ای حکم و پیشی}
ناید از خلق شرکن هر کن ^{ای حکم و پیشی}
محمد در زندگانی کلام ^{ای حکم و پیشی}
کسر از مشهوره قصر ^{ای حکم و پیشی}
چون کتاب خدا کلام نداشت ^{ای حکم و پیشی}
که از صفات کلام بند و جدا ^{ای حکم و پیشی}

مکالمہ

۱۱
ه خصوصت که بود شان بهم
برکس ایشت هتراض منه
حکم انقصه با خدا ای کذار
و اخوند کرد با حسره
حق در آنجا بدست حیدر بود
آن خلف از مخالفان پسند
گرکسی را خدا ای لغت کرد
در باحان و لطف شتماز
هر کشید راه بر قبیه به یه
کرچه صده بیعت خطا خلار
مکن او را برزنش تکفیر
و در یه بینی کس ز اهر ملاح
از منای شود بلکه یکمی
کند از فرضها و نافعه ۴

بعضی بز من در آنجا دم
دین خود را بکان بیاد موه
بند کی کن ترا بج که کار
در خلاف صحابی دید
جگت با او خطای من کرد بود
لیکن از طعن و لعن بمن
بیت لعن من در تراش آنها
لعن ما جز بنا نمود و باز
که باورده بینی کرد دید
بینی از دی روی علو و هجر
مشمارش ز اهر نار و سیر
که رهه دیرویان را می خواست
با او امر نشد بلکه دری
سوی عقیبی روانه قافنه
این اور از آخرش مکذا را کنچ خست
کسی نمی خواست که بیان این مخدات

تو دخل اتیل با اتفاقی را تھی با الاتیشی وجیب الفضل
عما الحفظی دون اتر جمل

که انس که از رسول خدا شیخ شریعت الماء و ا
اند اان و ده مدارشان مقصود
حیث رت رسیدان بجهت
دو فرشته بصرتی های
نهان را لازم و کنند مرال
زان بهمه دین که بوده دین پیو
بر بد رغنم عذاب و عقاب
روز فی زیست بکش بند
اهنین کرنا آید ش به
 بشنو خیر ادمی و پری
همه از خراب و خوب نمودند
که دو پیوی او رغم کند رو
تا در ان بنگردش مرد سحر
آوخ از حالت خان اد خ
در قیامت ن ش نهاد خا هر

چون شود نیت خان اخر
بلکه از این که لمحه از خان را که علاوه علیه از
دو قدر علیه از خان را که علاوه علیه از خان را که
دو قدر علیه از خان را که علاوه علیه از خان را که

۱۲

شود را فتیچکس بجان
مرسرافل را دهد دستو
زان رمیدن خلایق عالم
عمر نیز کشیده دوار
بار و گیر زحق شود ما مور
در دهد در قوالب و ابدان
کرچه ابدان بود کشیده
از پی تفعی صدور نوع شبر
سویشان بعد هر ظار کلن
سعد اراده مند به شرف
اشقیارا صحیفه داشت
وضع میران کشیده از پی آن
انخش افزوه که نشست
دانش افزوه کله عصان
چون زمیران وضع ایند

کالمه الله بر آید سمش بزان
حق تعالی که در دهد در صور
بهه میرند چون چراغ زدم
بنو و جنس آدمی دیار
که کشند نفع خود را صاحب ندارند
بسیکی دمزدن از ازان چان
چوچوش شرد بدم زند
چون تو خود گرده در حکم
نامهای عمر کشند پران
آمه لرنوی دست را فت
از سوی چب دانه داشت
تاب خند عات و حیان
ش دری کوکه شد راه نجات
خون کری کوکه ماده دختران
چشم عجب بانجشن
وین

عابر آن بود در شر غرق
عرض آن موی بلکه از مو کم
بر سر پر کشند شان خام
قره دزخ نو مراد را جای
لیکت بر قدر قدرت توحید
خوبیست غیر رات روی
کندزد هچ چورق طفه تیز
یا چو چیزی فرزان ترازان
نهاد زان کذشت ناشر
باشد اورا بعد رضیع دزد
کرچه بینه شفت بیا ر
جای او را جا و دان بود ر نار
سوز داگه بعد رجم و کنه
بر کانه ازان سزاو جزا
را حسم الرا حمین بخت اید

پی ای ن کرد قدم ازان
تیز چون تیغ بلکه افزون حم
هر که باشد ز میهن دکافر
هر که کا فر چو چند های
مر منان رازی سیده
هر را بر طلاقت نبودی
یا چه مرغی پران دیار زان
کندزد پر ایز
یا ز آنکه صعی بود در آنهاش
بلکه در سخ ان کذ که تند
یا بد خلاصی آخر کار
یا خوار اسفاخت شفعا
در دری از شیخ نماید

راهنم کرید عرفت نه کن ملوک خضران نه
 پنج آمد موافق عرصات
 که مطیعان باستند عرفت
 کرد و اماده خانی دارد
 هر که کرید جواب خوب صداب
 در راه در هر کلی ز سختی حال
 چون ز دوزخ نکشد خانی کند
 دود دوزخ ز خود فرد شویند
 در جات بحثت باشند
 هر کسرا القبر علم و عذر
 چ و دان در مقام خوب باشد
 نعت او بود بیرون شمار
 که به بینه خسدا را به لب
 بست وید ارجی اجه غشم
 بسم الله الرحمن الرحيم

آنکه جان داد عذر و دین نهاد
 ذات پاکش غیب و عاریت
 حلقی ادگی و حلقی و برایت
 کوی از از زنی و کوی از زنی زن زن
 پاکش غیب و عاریت
 بجهانی تعلق
 چون شب چارده مه افروزیان خانی
 هر کسرا شمشیر خود را
 برتر از جسم لئه نعمت و یک خیل
 دهد آنچه خاص دامقاوم همچنان
 سری اجنبت سرای خود پویند
 که بقول تھات ثابت کر
 هر کن شش هزار خود خوارد
 بر تراز جسم لئه نعمت و یک خیل
 چون شب چارده مه افروزیان خانی
 دید ارجی اجه غشم
 بسم الله الرحمن الرحيم
 حمد بحمد خدای یکتا را
 ذرت پاکش غیب و عاریت
 حلقی ادگی و حلقی و برایت
 کوی از از زنی و کوی از زنی زن زن
 پاکش غیب و عاریت
 بجهانی تعلق

نیت مقصود بجز عبادت اوست
بیقین راه مستقیم این است
تا بود حق پرستی تقدیت
که نکند ری از خدایان
که بود جا اند رو کا فر
خواود قدر خواهد در کرد در
یا بشزادیک تو سهان کیت
کفر باشد بشزاد اهر یقین
وز مادای چهار فارغ شد
ز آنکه برگو و زن شو و هب
شمع دین را بجان بر از

در بیان حقیقت بیان
عزم شش حزایی سیکو شفط
آنکه او حق و قادر داده است
بلکام قدیم کویا اوست

او دست و قدیم و بیجا نشد
دویم آنکه فشتگان دارد
همه سطیف و پردارند
سیم آنکه کلام‌های خدا
چاریک آنکه نهاد را رس
چشم ایمان بود برور جزا
ششم ایمان بعویتقدر
هر کرا عقده این پاشد
عجم‌سلام بعد ازین ترق

دریان لرکان سلام

آنکه او ختم نهاد بروات
رکن اول شمار تین شاه
هدیم آنکه نهاد بگذارد
رکن ثالث زکوه دادن دنیا
چهارم بخش است روزه
پنجم آنکه حج بگذرد

احدست و قدیم و بیجا نشد
که چه از چشم مانگان دارد
ام رحی را بگاهی از نزد
سخن خانی آن داد دی
همه حقی اند و دیان سبل
با بهمه واقعه که گفت خدا
که تقدیر اوست نیکی داشت
سالک در در راه دین شاه
بر بهمه این فرضیه چون درست
رکن سلام بخ ذهن
بر بهمه خلق فرض عین شاه
رکن نایت زکوه دادن دنیا
رکن مامت

که چگونه ت فرض و دست^ت چون
در بیان فرض و دست^ت

بی خاتمه نازنیت قبول

باید ای طالب هر ایت حق

نیت دیگر چه شدن رود

محاجه سرشناس است پاشن

هر که داشت ام از عیب است

در بیان شهادت از خود

چون بقول خدا حکم رسول

در صراحت طلاق

در شریعت شش است فرض و دست^ت

بعد از آن چیزی داشتن

باز فرص ششم چه ترتیب است

در بیان شهادت از خود

در و صدر آمدست و دست

اول آغاز کن به متمه

اب اندوام و بینی لذت

پنجی است محج جمله سر

ششم هفتم آمد خلاں که شمان

ت برچپ همی مقدار

نمی راعم مرا لاست

یاد کیراين دفعه بی عنست

پس شربتوی ا لانا

ترک پست ارجویش عنی کن

محاجه کوش است نشی دیگر

ریش را هم خدال بنت دن

اهه اند ا هماب شور سه بار

یاد کیراين که ا صد طلاق است

بیان

بيان بسطات و نهر

آنچه باطل کند و خود بخواست
هر که داشت رنمه از بخش است
یکندی بی کامان و ضد بال
من حجم و زوال حسرد و زمان

خوب بر میگاد بر سند
پس ازان مس فرج از این

دشی و مذیت بدل

بست در تو چهار باب دن

رزسته ابت شود و خود بال

وزمی غسل باید العاقل

در بيان غسل

بته پیر ای خدا ایرا طلب

برغای خسته زن و جمل

دو هم آنکه منی شود نازل

رس غسل زن عذر زنیک

پس از بخش و از لفاس بود

اهم دادت بر این قیاس

بيان فرض غسل

دو بود فرض غسل ای دادا

بنت مشتی ای عکس

دو بود فرض غسل ای دادا

بنت مشتی ای عکس

بیان شنید

عزم باید لقدر میکت ج
شئون از من که بر تو دارم خوش
دانگی خاک پاک پستعمال
هست تر نیب چیزی انتق
غیر خاک را کنی تو حسنه عاش
مرط بوز تیختم

عدم آب و ازدفک ناگزیر است
چیزیت نیز سرطاج از عدم آب دارد
لیکم دارند که مرض رازیا دهد که دارد
در برابر آن دارند که در برابر آن دارند
دو بیان از این دو اتفاق دارند که در برابر آن دارند

داند آنکس که باشد اهل تمیز
 فاچکنیز رکن رایع کمیر
 در میان دو سجده هست قعود
 در نکیری نادریت نام
 سرزدم شد نام و تر نیات
 هر که وزارت حبله کو دره است
 بی رست ای مبدون
 پس اعداد است ابراری خان
 خواندن ای خالب در رایز
 پس چه تکیز در احمد حرکات
 باز تسبیح خانی مکاروت
 خواندن از روی استکان است ذل
 متوات نشان از اخراج
 کفته است ریا و بمن است
 در بیان این عرض ویست در کمال باز

از

میست رکن نادریزده حسین
 دیگر رکن نادریزده حسین
 پس رکن نادریزده حسین
 اند ران چار فرض کمیر ارام
 پس قهوه شهد و صلاة
 بجهان پیش از خانه
 بجهان پیش از خانه
 باز خواندن ناد عالی استیغف
 پس چه تکیز در احمد حرکات
 باز ایان و خواندن ریات
 سمع انس پس دعای قدرت
 بعد از ان چه شهد او اول
 میشاند میشاند میشاند
 در شهد او
 در بیان این عرض ویست در کمال باز

ز دسته قسم است قول و فعل
همت ابعاض و همیت و رفوان
ترک سکنی اگر کنی تهد
ترک ابعاض اگر کنی بسحد
ترک همیت عوض غمچو اهد
همت در ناز صحت ن
در بیان مبطرات ناز

همت و چیز مبطرات صلوة
سخن خده فعلاها می کشیر
تفعیه باز کتن رقبه
حدت ایشان و عربان

شرط نامه

ادب شرط روز اوینه
شرط طهای ناز سمعه بید
اولین شرط درقت بشیش
لیس جماعت که زفت دیده
بر تو روشن کنم چ اینمه پیش در زبان پیشنهاد شد
اینکه پیخت شرط صحت ن اینمه پیشنهاد شد
شرط نامه

شیوه از خانه میخواست که این کان چل مرد عاقل و صفتی آ-

اداب نمایند

غسل و دیکر لعلم و اطیب

در ساعت دو خطبه کوشیدن

دیر باز آمدن بخانه خوش

پا خدا دل بحمرت دخراز

عذر کای نام نمیخواست

هر که بعید ز کرد ترک حسنه آ-

اکه هشتاد و کرتن عاری

این امه عذر باشد تعظیم

شروع نماز قصود بعض

بر سار فریه طهارت رود ر

نیت قصر نیز نیز بر ت

که بیواره شازاده فرسنگ

این خانه است نهاب قهقهه

ان

نماز کای تطوع

ده نماز تطوع آمد است

عید و ترکوف و استغاف

پس نماز است و شکر و خود

ایکه بر حده میکلندی تو نماز

ر زکهای نماز میست را

نیت است و قیام بکیرات

پس دعا و دیکر سلام آبود

چون که فارغ شدی زکار صلوٰة

را هر داش در ادای ذکوه

و بیان و نوی

در بیان ذکوه بسیجنه

آشکه در دی فرازنه ذکوه آ

جا نور کار کوسفند و شتر

وزنباتات مثل رخنه و رخنه

وز فواکه ذکوه غرب

دیگر بیان

دان نارنی کز دست جمع رو
خود عصرت و نیز شام عش

که بهم فاضل و موکد است
بار و این بحیث است و صحنی

پس نماز است و شکر و خود
ایکه بر حده میکلندی تو نماز

هست فرض لفایت اید ماز جمعی
ر زکهای نماز میست را

هفت دان در شرایط غرائی
بعد زلان فاکه دیگر صدوات

بتدید راهین تمام بود سهی بجز این
پس دعا و دیکر سلام آبود

چون که فارغ شدی زکار صلوٰة
را هر داش در ادای ذکوه

و بیان و نوی

دیگر بیان

فصل صاب ذله

همه از بخت نفس خوش منه
 پس بدر رحم بده نهیش و نه کم
 و دیگر زان بده بوجه حسن
 تا شوی از عذاب دفع خطر
 یک شتر می ود ای یکواحد
 در ز کوش بده یک هی هشتر
 رجب سهین فکره بکه زه
 در بهو چار صد زهر صد یک
 سجاب نرش دکوه و ده
 شتعیلیون ذکاه

هشت صنف اند سحق کات
 عالمین غراه و نو و نیان //
 بعد زان عالمین رکذ زند
 ز دلکه برگز دکه لصف ف دز دسته
 خان روز از روز دیگر داده
 بگرد دز دیگر داده داده

قاف

خونه پر کشیده اند و میگردان علی هر روز کنیز خود را فرستادند
 پس از آن روز شرکن را بزرگ نمودند و در آن روز هم که میگذرد
 پنج فرض است روزه را دایاب میگذرد بودند از طعام و شراب
 میت و قی بقصد ناگردن ترک و ملی و منی جدا کردن
 شفراخی از زندگان
 میباشد که از نکاح خارج شده باشد

سنت روزه ای خیریت
 اولاً وور بودن از هذیان
 وقت افظار زه تر خود را
 پس نارنگ و سحر خیریت
 سرایط و جو بحیج

شرطهای وجوب حجج
 هست شرط وجوب آن اسلام
 امن و رامت و مال و موقن
 هست طاعمت حجج قوان کردن
 در کان حجج

حج را دان شش را کانت
 اوول و پس طراف و دکر
 هست پنجم توف عرصات
 که از آنها شیخه قرود عرفات
 سعی می باید و سردن اسرار خدیم و میگذرد
 و اند آنکس که او مسلمانست

باقی کلمه را یافته و مفهوم آن را در متن اینجا نمایش داده ایم

تمت شد کفا بر لاسدم فوجه روزان
س ۱۳۳

۱۰۷
مکتبه علی بن ابی طالب
عمر بن عبد العزیز
عمر بن عبد العزیز
عمر بن عبد العزیز